

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק א'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסְפֵּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק א'

(א) **בַּיּוֹם הַהוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ^[א] הוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדָּוָה וְעַד כּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה: (ב) בַּיּוֹם הַהוּם בְּשַׁבַּת הַמֶּלֶךְ אֶחָשֵׁרוּשׁ^[ב] עַל כִּפּוּס מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה:**

א. זוהר שמות (פרשת שמות דף ז' ע"א):

אֶחָשֵׁרוּשׁ לֹא הָיָה רְאוּי לְמֶלֶךְ וְקָם בְּכַח עֶשְׂרִי

רבי יוסי ורבי יהודה, הוּו יתבי ולעאן באורייתא קמיה דרבי שמעון, אמר רבי יהודה, האי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ותנינן, דאיהו קם מגרמיה, מה דהוה שפל, קם, ולא אתחזי למלכא, ובעותרא קם. אמר רבי שמעון, כלא הכי הוא, כגוונא דאחשורוש דלא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, וקם בעותרא, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, אוף הכא, האי לא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, דכתיב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכתחמה לו וגו', וכד הוה קם מלכא לעילא, קם מלכא לתתא.

רבי יוסי ורבי יהודה היו יושבים ועוסקים בתורה לפני רבי שמעון. אמר רבי יהודה, מה זה שכתוב ויקם מלך חדש על מצרים, ושנינו שהוא קם מעצמו, מה שהיה שפל - קם, ולא ראוי היה למלך, ובעשר הוא קם. אמר רבי שמעון, הכל כך הוא, כמו אחשורוש שלא היה ראוי למלך, וקם מעצמו, וקם בעשר, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, אף כן זה לא ראוי למלוכה, ועמד מעצמו, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, שכתוב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכשהיה עומד מלך למעלה - עומד מלך למטה.

ב. זוהר דברים (פרשת כי תצא דף ר"ז ע"א):

דַּרְכָּם שֶׁל מְלָךְ וּמְלָכָה לְרַכֵּב רַק עַל סוּסִים וְלֹא עַל חֲמוּרִים

אין דרך של מלך ומלכה לרכב על חמור, אלא על סוסים, זהו שכתוב (חבקוק א) כי תרכב על סוסים מרכבתיהם ישועה. שאין

לית דרכא דמלכא ומטרוניתא, למרכב על חמורא, אלא על סוסון. הדא הוא דכתיב, (חבקוק א) כי תרכב על סוסים

(ג) בַּשָּׁנָה שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתֶּה לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו חֵיל פָּרַס וּמְדֵי הַפְּרָתָמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת לְפָנָיו: (ד) בְּהִרְאֹתוֹ אֶת עֵשֶׂר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת יְקָר הַתְּפָאֶרֶת גְּדוֹלָתוֹ יָמִים רַבִּים שְׂמוֹנִים וּמֵאֵת יוֹם: (ה) וּבְמִלּוּאֵת הַיָּמִים הָאֵלֶּה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל הָעָם הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשַׁן הַבֵּירָה לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן מִשְׁתֶּה שִׁבְעַת יָמִים בַּחֲצַר גִּנַּת בֵּיתֵן הַמֶּלֶךְ: (ו) חוּר בְּרַפֶּס וּתְכֵלֶת אָחוּזוּ בְּחִבְלֵי בּוּץ וְאֶרְגָּמָן עַל גְּלִילֵי כֶסֶף וְעַמּוּדֵי שֵׁשׁ מִטּוֹת זָהָב וְכֶסֶף עַל רִצְפַת בַּהֵט וְשֵׁשׁ וָדָר וּסְחָרֶת: (ז) וְהַשְּׁקוֹת בְּכֵלֵי זָהָב וּכְלִים מְכֻלִּים שׁוֹנִים וַיִּין מַלְכוּת רַב בְּיַד הַמֶּלֶךְ: (ח) וְהַשְּׁתִּיָּה כְּדַת אִין אִנֶּם כִּי בֶן יֶסֶד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּרָצוֹן אִישׁ וְאִישׁ: (ט) גַּם וְשִׁתִּי הַמֶּלֶכָה עָשְׂתָה מִשְׁתֶּה נָשִׁים בֵּית הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ: (י) בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כְּטוֹב לֵב הַמֶּלֶךְ בֵּינָן אָמַר לְמַהוּמָן בְּזָתָא חֲרַבּוֹנָא בְּגָתָא וְאַכְנָתָא וְתַר וְכַרְפֶּס שִׁבְעַת הַפְּרִיסִים הַמְשָׁרְתִים אֶת פָּנֵי הַמֶּלֶךְ^[א] אַחַשְׁוֵרוּשׁ: (יא) לְהַכִּיָּא אֶת וְשִׁתִּי

מזלזלים במלכות להרפיב המלכה על חמור. כל שפן מלך, אין זה מקום הדיוט עבד, שדרכו לרפב על חמור. ולכן כתוב במשיח (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. עני הוא שם בסימן: ערובין, נדה, יבמות. ושאר משניות בכלל. ולא נקרא שם מלך, עד שרוכב בסוסה שלו, כנסת ישראל.

מרכבותיך ישועה. דאין מזלזלין במלכותא, למרכב מטרונייתא על חמרא. כל שפן מלכא, לית דין אתר הדיוט עבד, דארחיה למרכב על חמרא. ובגין דא פתיב ביה במשיח, (זכריה ט) עני (דף רע"ו ע"א) ורוכב על חמור. עני איהו תמן בסימן, ערובין נדה יבמות, ושאר מתניתין בכלל. ולא אתקרי תמן מלך, עד דרכיב בסוסיא דיליה כנסת ישראל.

ג. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף קצד ע"א):

נהר זה יוסף מדת היסוד המשפיע

תא חזי, (כמה דאת אמר) (תהלים סח) ברוך אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמֹס לָנוּ. בְּרוּךְ אֲדֹנָי, בֵּא רָאָה, [כמו שנאמר] (שם סח) בְּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמֹס לָנוּ. בְּרוּךְ אֲדֹנָי,

הַמֶּלֶכָה לְפָנַי הַמֶּלֶךְ בְּכֹתֵר מַלְכוּת לְהִרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת
 יָפִיָּה כִּי מוֹבֵת מֵרְאָה הִיא: (יב) וַתִּמָּאֵן הַמֶּלֶכָה וַשְּׂתֵי לָבוֹא בְּדַבַּר
 הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסָּרִיסִים וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ מְאֹד וַחֲמָתוֹ בָּעָרָה בּוֹ:
 (יג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַחֲכָמִים יִדְעֵי הָעֵתִים כִּי בֵּן דָּבָר הַמֶּלֶךְ לְפָנַי כָּל

בְּאֶלֶף דָּלָת נו"ן יו"ד, וְהַפְּסוּק הַזֶּה
 הוּא סוּד הַחֲכָמָה. יוֹם יוֹם - אֵלּוּ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר וַיְהִי מִקֶּץ שְׁנַתִּים
 יָמִים. וּפְרָעָה חֹלֵם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאֹר
 - סוּד הוּא, כְּמוֹ שֶׁלְּמַדְנּוּ, זֶה יוֹסֵף,
 שְׁנֵהָר [שְׁכַל הַנְּהָר] הַזֶּה הוּא יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֹר עֹלֵת שְׁבַע פְּרוֹת
 יְפוֹת מֵרְאָה וּבְרִיאוֹת בְּשָׂר וַתִּרְעֵינָה
 בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֹר, שְׁהַרִי מֵהַנְּהָר הַזֶּה
 מֵתְבַרְכּוֹת כָּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שֶׁלְּמֹטָה,
 מִשּׁוּם שֶׁאוֹתוֹ נִהַר שֶׁשׁוֹפֵעַ וַיּוֹצֵא הוּא
 מִשְׁקָה וְזָן אֶת הַכֹּל, וַיּוֹסֵף הוּא נִהַר
 שֶׁתִּתְבָּרַךְ כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשִׁבְלוֹ.

שְׁבַע הַנְּעֵרוֹת וְשְׁבַע הַסָּרִיסִים מְרַמְזִים עַל שְׁבַע מִדּוֹת

וּבֵא רְאָה, אוֹתוֹ הַנְּהָר, שְׁבַע דְּרָגוֹת
 נִשְׁקוֹת וּמֵתְבַרְכּוֹת מִמֶּנּוּ, וְאֵלּוּ הֵם יְפוֹת
 מֵרְאָה וּבְרִיאוֹת בְּשָׂר. וַתִּרְעֵינָה בְּאַחוּ,
 בְּחִבּוּר וְאַחוּהָ, שְׁאִין נִמְצָא בָּהֶם פְּרוּד
 וְכֹלָם לְשִׁבַח עוֹמְדִים. שֶׁהִנֵּה כָּל שְׁבַע
 הַדְּרָגוֹת הִלְלוּ שְׁאֵמְרָנוּ הוּא סוּד, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמָר (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע הַנְּעֵרוֹת
 הַרְאִיֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְעַל
 כֵּן שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מֵרְאָה, וּכְנֻגָד זֶה
 כְּתוּב שְׁבַע הַסָּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִים אֶת
 פָּנָיו הַמֶּלֶךְ וְגו'.

בְּאֶלֶף דָּלָת נו"ן יו"ד, וְהִיא קָרָא רָזָא
 דְּחֲכָמָתָא אִיהוּ. יוֹם יוֹם, אֵלּוּ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמֹה דְאֵת אָמֹר (דף קצד ע"א) וַיְהִי
 מִקֶּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרָעָה חוֹלֵם וְהִנֵּה
 עוֹמֵד עַל הַיָּאֹר, רָזָא אִיהוּ, כְּמֹה דְאֵתְמֹר
 דָּא יוֹסֵף. דְּנִהָר (ס"א דכל נהר) דָּא, יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק הוּא. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֹר עוֹלוֹת שְׁבַע
 פְּרוֹת יְפוֹת מֵרְאָה וּבְרִיאוֹת בְּשָׂר
 וַתִּרְעֵינָה בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֹר, דְּהָא
 מִנְהָר דָּא אֵתְבָרְכָאן כָּל אֵינּוֹן דְּרָגִין
 דְּלֵתְתָא. בְּגִין דְּהִהוּא נִהַר דְּנִגִיד וְנִפִיק,
 אִיהוּ אֲשֶׁרִי וְזָן לְכֹלָא. וַיּוֹסֵף אִיהוּ נִהַר,
 לְאֵתְבָרְכָא כָּל אֶרְעָא דְּמִצְרַיִם בְּגִינָהּ.

וְתֵא חֲזִי, הִהוּא נִהַר, שְׁבַע דְּרָגִין
 אֵתְשֻׁקִין וְאֵתְבָרְכָן מִנִּיהָ, וְאֵלּוּ אֵינּוֹן
 יְפוֹת מֵרְאָה וּבְרִיאוֹת בְּשָׂר. וַתִּרְעֵינָה
 בְּאַחוּ, בְּחִבּוּרָא בְּאַחוּוֹתָא דְּלֵא אֲשֵׁתְכַח
 בְּהוּ פִירוּדָא. וְכֹלְהוּ לְשִׁבְחָא קִיִּימִין, דְּהָא
 כָּל הַנִּי דְּרָגִין שְׁבַע דְּקֵאֲמֵרוּ, רָזָא אִיהוּ.
 כְּמֹה דְאֵתְ אָמֹר, (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע
 הַנְּעֵרוֹת הַרְאִיֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ
 וְגו'. וְעַל דָּא שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מֵרְאָה,
 וְלִקְבֵּל דָּא כְּתִיב שְׁבַע הַסָּרִיסִים
 הַמְּשֻׁרְתִים אֶת פָּנָיו הַמֶּלֶךְ וְגו'.

יָדְעֵי דַת וְדִין: (יד) וְהִקְרַב אֵלָיו כְּרִשְׁנָא שְׁתַּר אֲדַמְתָּא תְרִשִׁישׁ מֶרֶם מְרֻסְנָא מְמוּכָן שְׁבַעַת שְׂרֵי פָרַם וּמְדֵי רֵאִי פְנֵי הַמֶּלֶךְ הַיְשָׁבִים רֵאשְׁנָה בַּמְּלָכוֹת: (טו) בְּדַת מַה לְעִשׂוֹת בַּמְּלָכָה וְשִׁתִּי עַל אֲשֶׁר לֹא עָשִׂתָה אֶת מֵאֲמַר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ בְּיַד הַפָּרְסִים: (טז) וַיֹּאמֶר מְמוּכָן (מְמוּכָן) לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ עֲוֹתָהּ וְשִׁתִּי הַמְּלָכָה כִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ: (יז) כִּי יֵצֵא דְבַר הַמְּלָכָה עַל כָּל הַנָּשִׁים לְהַבְּזוֹת בְּעֲלִיָּהֶן בְּעִינֵיהֶן בְּאֲמָרָם הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ אָמַר לְהַבִּיא אֶת וְשִׁתִּי הַמְּלָכָה לְפָנָיו וְלֹא בָאָה: (יח) וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאמְרָנָה שָׂרוֹת פָּרַם וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַמְּלָכָה לְכָל שְׂרֵי הַמֶּלֶךְ וּכְדֵי בְּיוֹן וְקִצָּף: (יט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר מְלָכוֹת מִלְּפָנָיו וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָרַם וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא תְבוּא וְשִׁתִּי לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ וּמְלָכוֹתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ¹⁰ הַטּוֹבָה

ד. זוהר - תיקוני הזוהר תקונא עשרין, וחד ועשרין (דף ס' ע"ב):

כְּשִׁיבּוּא הַמְּשִׁיחַ יַחֲזִיר הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּלָכוֹת לְשִׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה

ועוד, שכינה היא מצות העמדת מלך, זהו שפתוב שום תשים עליך מלך, וכביכול, כל זמן שאין שכינה במקומה אין מלך, ומשום ששכינה היא מלכות על אדם, נאמר בו שום תשים עליך מלך, להיות ישראל בה כלם בני מלכים. שאין מלך בלי מלכות, שבגלות שפחה תירש גברתה, ובזמן שיבא המשיח נאמר ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה, היא מלכותו, היא כסאו, היא עטרותו. משל למלך שיש לו כלי יקר והוא חביב אליו, לפעמים שם אותו

ועוד שכינתא איהי מצות העמדת מלכא, הדא הוא דכתיב (דברים יז טו) שום תשים עליך מלך, וכביכול כל זמנא דלית שכינתא באתרהא לית מלכא, ובגין דשכינתא איהי מלכות על בר נש, אתמר ביה שום תשים עליך מלך, למהוי ישראל בה פלהו בני מלכים. (דף ס ע"ב) דלית מלך בלא מלכות, דבגלותא שפחה תירש גברתה, ובזמנא דייתי משיחא אתמר (אסתר א יט) ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה, איהי מלכותיה, איהי כרסיה, איהי עטרת דיליה, למלכא

מִמֶּנָּה: (כ) וְנִשְׁמַע פִּתְגָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה
 הִיא וְכָל הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן: (כא) וַיֵּיטֵב
 הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כְּדָבָר מְמוּכָן: (כב) וַיִּשְׁלַח
 סִפְרִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְאֶל עַם
 וְעַם כְּלָשׁוֹנוֹ לְהִיּוֹת כָּל אִישׁ שֹׁרֵר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר כְּלָשׁוֹן עִמּוֹ:

עטרה על ראשו, זה תפלין של ראש,
 לפעמים קושר אותו באצבע, וזה תפלין
 של יד, לפעמים שם אותו תחתיו ונקרא
 כסאו, לפעמים עושה ממנו לבוש.

דאית ליה מאנא דיקר ואיהי מחבבא
 לגביה, לזמנין שוי ליה עטרה על רישיה
 דא תפלין דרישא, לזמנין קשיר ליה
 באצבעא ודא תפלין דיד, לזמנין שוי
 ליה תחותיה ואתקרי כרסא דליה,
 לזמנין עביד מינה לבושא.

אבל עכשו בגלות הכל חשף

וכעת שהיא מרחקת מן המלך, נאמר
 במלך אלביש שמים קדרות, והשכינה
 אומרת אל תראני שאני שחרחרת, ובני
 אדם שהם שוטים מסתכלים בלבוש,
 ואחרים כך מסתכלים בגוף, ובגלות כלם
 שוטים, אבל הפקח החכם מסתכל
 פנימה, וכשתבא גאלה, מתפשט מלבושי
 הקדרות וזרק אותם על אמות העולם,
 זהו שכתוב ויהי חשף אפלה וגומר, ולכל
 בני ישראל היה אור במושבבתם.

וכען דאיהי מרחקא מן מלכא, אתמר
 במלכא (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות,
 ושכינתא אמרת אל תראוני שאני
 שחרחרת (שיר א ו), ובני נשא דאינון
 שטיין מסתפלין בלבושא, ואחרנין הכי
 מסתפלין בגופא, ובגלותא כלהון
 שטיין, אבל פקחא חכימא אסתפל
 מלגאון, וכד יתי פורקנא אתפשט
 מלבושין דקדרותא, וזריק לון על אומין
 דעלמא, הדא הוא דכתיב (שמות י כב)
 ויהי חשף אפלה וגומר, ולכל בני
 ישראל היה אור במושבבתם.

סֵפֶר
זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ב'

וְהוּא, זוהר לְפוּרִים (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ב'

(א) וְאֵת יְהוֹשֵׁפֶת אֵת אֲשֶׁר עָשְׂתָהּ וְאֵת אֲשֶׁר נָגַד עֲלֶיהָ:
 (ב) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו וַיִּבְקְשׂוּ לַמֶּלֶךְ נַעֲרוֹת בְּתוּלוֹת
 מְזֻבֹּת מִרְאָה: (ג) וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל מְדִינֹת מְלָכוֹתָו
 וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל נַעֲרָה בְּתוּלָה מְזֻבֹּת מִרְאָה אֶל שׁוֹשַׁן הַבְּיָרָה אֶל
 בֵּית הַנְּשִׁים אֶל יַד הַגָּא סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנְּשִׁים וְנִתְּנוֹן
 תַּמְרוּקֵיהֶן: (ד) וַהֲנַעֲרָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ תַּמְלֶךְ תַּחַת
 וְשִׁתִּי וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ בֵּן: (ה) אִישׁ יְהוּדִי הָיָה
 בְּשׁוֹשַׁן הַבְּיָרָה וְשֵׁמוֹ מָרְדֳּכָי^[ה] בֶּן יָאִיר בֶּן שִׁמְעִי בֶּן קִישׁ אִישׁ
 יְמִינִי: (ו) אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם עִם הַגָּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכָנְיָה
 מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְנֶאצַּר^[ו] מֶלֶךְ בָּבֶל: (ז) וַיְהִי אִמֵּן אֶת

ה. זוהר בראשית (פרשת וישלח - דף קסט ע"א):

שֵׁשׁ גְּאוּלוֹת עַל יְדֵי מִשָּׁה, מְרַדְּכִי, מְשִׁיחַ.

ס"א, כתיב גם את השני גם את השלישי וגם את השלישי
 השלישי וגו', השלש פעמים גם, רמז וְגו', שֵׁשׁ פְּעָמִים גַּם, רְמָז (ג"ם ראשי תבות,
 גליון, ג"ם ראשי תבות, גואל משה, גואל מרדכי, גואל לשלש
 משיח) לְשֵׁשׁ גְּאוּלוֹת, עַל יְדֵי שְׁלֹשָׁה
 צדיקים, משה מרדכי משיח, שעתיד לְגַאֲלָנוּ בְּקָרוֹב:
 לְגַאֲלָנוּ בְּקָרוֹב:

ו. זוהר - תקוני זוהר (תקונא שבועין - דף קלג ע"א):

נְבוּכַדְנֶאצַּר הַנְּקֻבָה הַתְּנַבְּרָה עַל חֶלֶק הַזְכָּר

וְהֵכִי אֵינוֹן מִתְּהַפְּכִין דְּרָגִין, מְדִינָא וְכַף הֵן מִתְּהַפְּכוֹת דְּרָגוֹת מְדִין לְרַחֲמִים
 לְרַחֲמִי, וּמְרַחֲמִי לְדִינָא, כְּגוֹנוּא דְּסִטְרָא וּמְרַחֲמִים לְדִין, כְּמוֹ צַד הַטְּהָרָה כְּף

מתהפכות מצד הטמאה, אם מתחזק גובר, והוא יהיה פרא אדם ידו בכל, ואם מתחזקת הנקבה, יד כל בו, יש שלטון לרע ויש שלטון לטוב, יש שלטון ששולט זה על זה, ויש שלטון של נאופים, פאָשר שולטת זונה עליו, כל הבהמות באות עליו כמו שמצאנו בנבוכדנאצר שנאמר בו ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין לה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי (פרוש מבני אדם ירחק ועשב פשורים יאכל עד ששבע שנים יעברו עליו), שהם שבעה כוכבים שלו, יתחלפו עליו מזכרים לנקבות, ומפני זה פאָשר גלגול הנקבה היא רוכבת עליו, מעשיו הוא פאָשה, פאָשר מדבר מדבר בפתחת הידים, וקולו ודבורו וכל מעשיו פאָשה, תועבה הוא, ומפני זה מברכים ישראל העם הקדוש, ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שלא עשני אשה.

דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו, אם אלים גבר, והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל (בראשית טז יב), ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט (סליק) דא על דא, ואית שלטנותא דניאופין, כד שליט זונה עליה, כלהו בעירן אתיין עליה, כמה דאשכחנא בנבוכדנאצר, דאתמר ביה (דניאל ד כב) ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין ליה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי, דאינון שבעה ככבי דיליה, יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין, ובגין דא כד גלגולא דנוקבא קא רכיבת עליה, עובדוי איהו פאתתא, כד מליל מליל בפתחו דידין, וקליה ודבוריה וכל עובדוי פאתתא, תועבה איהו, ובגין דא מברכין ישראל עמא קדישא, ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה.

הזוהר המתורגם - ספר שמות - פרשת משפטים - דף קכ"ה ע"א

התגברו על הנסיונות על ידי שלא אכלו בשר בחלב

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה, שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ושנינו בסתר המשנה, מאכל אותו הרשע, בשר בחלב היה, וגבינה עם בשר, פרט למאכלים אחרים, וזה עלה לו על שלחנו בכל יום.

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון. אמר רבי יהודה, כתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ותאנא בסתימא דמתניתין, מיכלא דההוא רשע, בשרא בחלבא הוה וגבינה עם בשרא, בר מיכלן אחרנין, ודא סליק ליה בפתוריה, בכל יומא.

על דניאל נשאר צלם ה' ומנבוכדנאצר הוסר צלם אדם

ודניאל דאסתמר מהאי, כד רמו יתיה ושנשמר מזה, כשזרקוהו לגב

הַאֲרִיּוֹת, הַשְּׁתֵלֶם בְּצֶלֶם רְבוּנוֹ, וְלֹא שָׁנָה צִלְמוֹ לְצֶלֶם אַחֵר, וְלִכְּנֹן פְּחָדוֹ מִמְּנוֹ הַאֲרִיּוֹת וְלֹא חִבְלוּ בוֹ. וְאוֹתוֹ רָשָׁע, בְּשַׁעָה שֶׁהֶעֱבְרָה מִמְּנוֹ מַלְכוּתוֹ וּמְדוּרוֹ הָיָה עִם חֵיט הַשְּׁדָה, הֶעֱבֵר מִמְּנוֹ צֶלֶם פְּנִיּוֹ, וּמְאוֹתוֹ יוֹם לֹא נִרְאָה צִלְמוֹ צֶלֶם שֶׁל אָדָם, וְכָל בְּהֵמָה שֶׁבָּאָה, נִרְאָה לָהּ בְּצֶלֶם שֶׁל מִינָהּ וּנְקַבְתָּהּ, וְכֹלָם הָיוּ בָּאִים עֲלָיו, וּבְכַמָּה פְּעָמִים הָיוּ אוֹכְלוֹת אוֹתוֹ חֵיט הַשְּׁדָה זוֹלַת נִגְזַר עָלָיו הֶעֱנַשׁ הַזֶּה, מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב (חֲבֻקֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּס, מִשּׁוּם כִּף כָּלֶם הַתְּקַלְסוּ בוֹ כָּל אוֹתוֹ זְמַן.

לְגוּבָא דְאַרְיִוּוֹתָא, אֲשֵׁתִּילִים בְּצוֹלְמָא דְמְאַרְיָה, וְלֹא שְׁנִי (בראשית קצ"א ע"א) צוֹלְמִיָה לְצוֹלְמָא אַחֲרָא, וְעַל דָּא דְחִלוּ אַרְיִוּוֹתָא מְנִיָה, וְלֹא חִבְלוּהוּ. וְהָהוּא רָשָׁע, בְּשַׁעָתָא דְמַלְכוּתָא אֲתַעְדִי מְנִיָה, (דניאל ד) וְעִם חֵיט בְּרָא הוּא מְדוּרִיָה, אַעְדִי צוֹלְמָא דְאַנְפוּי מְנִיָה, וּמַהֲהוּא יוֹמָא, לֹא אֲתַחְזִי צוֹלְמִיָה, צוֹלְמָא דְבַר נִשׁ. וְכָל בְּעִירָא דְאַתִּי, אֲתַחְזִי לִיָהּ, צוֹלְמָא דְזִינִיָה, וּנְקַבְיָהּ, וְהוּוּ אֲתִינִן עָלֶיָהּ כְּלָהּ, וּבְכַמָּה זְמַנִּין הוּוּ אֲכַלִּין לִיָהּ חֵיט בְּרָא, בַּר דְאַתְגְּזֹר הָאִי עוֹנָשָׁא עָלֶיָהּ, בְּגִין דְכְּתִיב, (חֲבֻקֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלְסוּ, בְּגִין כִּף, כְּלָא יִתְקַלְסוּ בִיָהּ, כָּל הָהוּא זְמַנָּא.

צֶלֶם ה' נִשְׁאָר בְּשֵׁלָא אוֹכְלִים מֵאַכְלוֹת אֲסוּרוֹת

בֹּא וְרִאָה מַה כְּתוּב, וּמִקְצַת יָמִים עֲשָׂרָה נִרְאָה מְרַאֲיָהֶם טוֹב (וגו') מִן כָּל הַיְלָדִים הָאֲכָלִים אֵת פֶּת בַּג הַמְּלָךְ. נִרְאָה מְרַאֲיָהֶם טוֹב - שֶׁצֶלֶם רְבוּנוֹם לֹא זָז מֵהֶם, וּמֵאַחֲרֵים זָז. מִי גָרַם אֵת זֶה? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נִגְעְלוּ בְּגַעוּלֵי מֵאַכְלֵיָהֶם. אֲשֶׁרֵי חֲלַקֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁכְּתוּב בְּהֶם, וְאַנְשֵי קֹדֶשׁ תִּהְיוּן לִי.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (דניאל א) וּלְמִקְצַת יָמִים עֲשָׂרָה נִרְאָה מְרַאֲיָהֶם טוֹב מִכָּל הַיְלָדִים הָאוֹכְלִים אֵת פֶּת בַּג הַמְּלָךְ. נִרְאָה מְרַאֲיָהֶם טוֹב, דְּצוֹלְמָא דְמְאַרְיָהֶן לֹא אַעְדִּיאוּ מְנַהוּן, וּמֵאַחֲרֵי אַעְדִּיאוּ. מֵאַן גָּרַם הָאִי. בְּגִין דְלֹא אֲתַגְעְלוּ בְּגַעוּלֵי מִיכְלֵיָהוּן. זְכָאָה חוֹלְקִיָהוּן דְיִשְׂרָאֵל, דְכְּתִיב בְּהוּ, וְאַנְשֵי קֹדֶשׁ תִּהְיוּן לִי.

בְּהַגֵּיָה שֶׁם פּוֹסֵק מֵעַקֵר הַדִּין כְּהִרְאִשׁוּנִים שֶׁלֹּא מְצַרִּיכִים שֶׁשׁ שְׁעוֹת דְּוִקָּא, אֲלֵא כָּל זְמַן שֶׁבְּרַךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן וְהַתְּחִיל סְעוּדָה חֲדָשָׁה מִתַּר אַחַר קְנוּחַ וְהַדְּחָה. וְכּוֹתֵב שֶׁהַמְּנַהֵג הַפְּשוּט בְּמִדְּיִנוֹת אֵלּוּ לְהַמְתִּין שַׁעָה אַחַת. וְלֹא מוּכָן הַמְּנַהֵג הַזֶּה, דְּמַה עֲנִין סְעוּדָה אַחֲרִיתִי לְשַׁעָה אַחַת, וּמַה מְקוּרוֹ. וְעַל זֶה בֹּא הַגְּאוּן מוּיִלְנָא זְצ"ל בְּבִאוּר הַגְּרָ"א,

אֲנִי חֲשִׁיבוֹת הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וּמְקוּמוֹ בְּחַיֵּי יוֹם יוֹם, רוּאִים: בְּיִוְרָה דְעָה חֲלַק א' (סימן פ"ט סעיף א') מְדַבֵּר עַל הָאֲסוּר לְאַכֵּל חֲלָב אַחֲרֵי בֶשֶׂר, וּפּוֹסֵק הַמְּחַבֵּר שֶׁצָּרִיף לְהַמְתִּין שֶׁשׁ שְׁעוֹת. וּמְקוּרוֹ מֵהַגְּמָרָא בְּחֵלִין (דף קה). "בְּהָא סְעוּדָתָא הוּא דְלֹא אֲכִילְנָא לְסְעוּדָתָא אַחֲרִיתָא אֲכִילְנָא", וְזֶה עַל פִּי הַרְמְב"ם שֶׁבִּין סְעוּדָה לְסְעוּדָה הוּא שֶׁשׁ שְׁעוֹת. אֲבָל

וּלְפִי הַ"יֵשׁ מַחְמִירִין" חֲמוּר כְּמוֹ אַחֲרֵי בֶּשֶׁר מִמֶּשׁ. וְעַל זֶה בָּא הַגֵּר"א עוֹד פַּעַם וּפְרָשׁ, דְּגַם זֶה בְּנוֹי עַל דְּבָרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ הַנִּלְ. דְּשֵׁם לֹא מַחְלֵק בֵּין אֵיזָה אָכַל קִדְּם חֶלֶב אוֹ בֶּשֶׁר, וְגַם לֹא מַחְלֵק בֵּין אֵיזָה מֵאֲכַל חֶלֶב, כֹּל שְׂאֵכְלָן בִּשְׂעֵתָא חֲדָא, וְעַיִן בְּעֵרוּךְ הַשְּׁלַחַן שֵׁישׁ חוֹלְקִים אִם חוֹמְרָא זֹאת נוֹהֲגֵת גַּם בְּבֶשֶׁר עוֹף, וְחוֹלְקִים בְּמִשְׁמַעוֹת הַזֹּהַר. וּמוֹסִיף הַגֵּר"א שְׂאִין כְּאֵן סְתִירָא בֵּין הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ וְהַגְּמָרָא, שֶׁהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בָּא לְהוֹסִיף חוֹמְרָא, וְכִבֵּר רְאִינוּ בַּגְּמָרָא עֲצָמָה מְעַלֵּת הַמְּחִמֵּר בְּדְבָרִים אֱלוֹ (דְּאֵבָא שֶׁל מֵר עוֹקְבָא הַמְּתִין מֵעַת לַעַת עַיִן שֵׁם). וְלִכְאוּרָה זֶה הוֹלֵךְ עִם שֵׁיטַת הַגְּאוֹן בְּזֵה שְׁלַעוֹלָם אִין סְתִירוֹת בֵּין הַגְּמָרָא וְהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, רַק שְׂאִין יוֹדְעִין הַפְּרוּשׁ בַּזֹּהַר אוֹ בַּגְּמָרָא, עַל כֵּן אוֹמְרִים שֶׁהֵם מַחְלְקִים (מֵרַבֵּי חַיִּים וּוְלֵאוּן בַּסֵּפֶר עַץ חַיִּים).

שְׂמִקּוֹר הַדְּבָרִים הוּא מֵהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁתַּת מִשְׁפָּטִים, שְׂשֵׁם כְּתוּב "דְּכָל מֵאֵן דְּאָכִיל הָאִי מִיכְלָא כְּחֲדָא אוֹ בִשְׂעֵתָא חֲדָא אוֹ בִסְעוּדָתָא חֲדָא וְכוּ", וּמִמְשִׁיף הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ לְתֵאָר גְּדֵל הַפְּגָם, וְאִיף שֶׁהוּא מְעוּרָר דִּין רַחֲמֵנָא לִיְצִלְן, עַיִן שֵׁם בְּאַרְךָ.

וְעוֹד שֵׁם בְּסִמוּךְ (בְּסַעֲיָי ב') בְּנוֹגַע לְהִלְכָה שְׂאֲחֵרֵי חֶלֶב אִין שְׁעוֹר זְמַן לְהַמְתִּין לְאָכַל מֵאֲכִילֵי חֶלֶב, מִבִּיא הַרְמ"א שֵׁישׁ בְּזֵה מַחְמִירִים. וְעַיִן בַּסֵּפֶר בְּדֵי הַשְּׁלַחַן (סַעֲיָי קֶטֶן ס"ה) שְׂמִסְבִּיר שֵׁישׁ כְּאֵן ב' חֲמֵרוֹת נַפְרְדוֹת. הָאֲחַד הוּא שְׂבִכָל מֵאֲכַל חֶלֶב יֵשׁ לְהַמְתִּין שְׂעָה לְפָנֵי שֵׁיאֲכַל בֶּשֶׁר, וְהַשְּׁנִי בְּגִבְיֵנָה קֶשֶׁה לְהַמְתִּין כְּמוֹ אַחֲרֵי אָכִילַת בֶּשֶׁר. וְהַהֲלָכָה הַשְּׁנִיָּה מְפָרְסַמַת וּתְלוּיָה בִּסְבָרָה פְּשוּטָה, שְׂגַם גִּבְיֵנָה קֶשֶׁה מִמְשִׁיף טַעַם כְּמוֹ בֶּשֶׁר, אֲבָל הַהֲלָכָה הָרֵאשׁוֹנָה בְּאֵמַת קֶשֶׁה לְהִבִּין, דְּכַגְמָרָא מְבֵאָר דְּאַחַר חֶלֶב אִין צְרִיךְ לְהַמְתִּין,

זוהר - תקוני זוהר (תקונא ארביסר דף ל):

אֵלִיהוּ בָּא לְלַמֵּד

וְסִמִּיךְ לִיה לְרֵאשִׁית בְּכּוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְכוּ', לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ, מֵאִי הָאִי לְגַבֵּי הָאִי, קָם רַבֵּי שְׂמַעוֹן עַל רַגְלוֹי, פִּתַח בְּקוֹל גְּדוֹל וְאָמַר: אֵלִיהוּ אֵלִיהוּ, רַד לְכָאן בְּרִשׁוֹת רְבוּנָךְ וְהָאֵר אֶת עֵינֵי הַזְּקֵנִים הַלְלוּ בְּדָבָר הַזֶּה, שְׂלֵא יְבֵאוּ לְאָכַל בֶּשֶׁר בַּחֲלָב.

וְסִמִּיךְ לִיה לְרֵאשִׁית בְּכּוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְכוּ' לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אֲמוֹ, מֵאִי הָאִי לְגַבֵּי הָאִי, קָם רַבֵּי שְׂמַעוֹן עַל רַגְלוֹי, פִּתַח בְּקוֹל סָגִיא וְאָמַר, אֵלִיהוּ אֵלִיהוּ נְחִית הַכָּא בְּרִשׁוֹתָא דְּמֵאֲרָךְ, וְאַנְהִיר עֵינְהוּ דְּאֵלִין סְבִין בְּהָאִי מְלָה, דְּלֵא יִתּוֹן לְמִיכַל בֶּשֶׁר בַּחֲלָב.

כְּלָאִים דְּשׁוֹר וְחֲמוּר

בִּינְתִים בָּא אֵלִיהוּ, יְרַד וְלֹא הִתְעַכַּב, אָמַר: מְנוּרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְהָרִי סוּד זֶה וְדָאִי הוּא הַסוּד שֶׁל לֹא תַחְרֹשׁ בֶּשׁוֹר וּבַחֲמוּר יַחְדוּ, כְּשֶׁבְכוֹר שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל, הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, לֹא מְבִיאִים אוֹתוֹ לְבֵית יְהוָה, מִתְעַרֵּב

אֲדַהֲכִי הָא אֵלִיהוּ קָא נְחִית וְלֹא אֲתַעַכַּב, אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְהָא רְזָא דָא וְדָאִי אִיהוּ רְזָא דְּלֵא תַחְרוּשׁ בֶּשׁוֹר וּבַחֲמוּר יַחְדוּ (דְּבָרִים כ"ב ו'), כֹּד בּוֹכְרָא דְּאִיהוּ יִשְׂרָאֵל עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא, לֹא אֲתִיִּין

חלב עם בשר וגורמים לערב שור בחמור, וזהו פלאים, מין בשאינו מינו.

אמר רבי שמעון: אליהו אליהו, והרי השור הוא מצד הטהרה, והחמור מצד הטמאה, זהו פלאים טוב ורע, אבל חלב הוא מצד הטהרה, ובשר מצד הטהרה? אמר לו: ודאי כף זה, אבל הסוד הזה נודע בפסוק הזה, תוצא הארץ נפש חיה למינה, שאף על גב שהם מצד הטהרה, כלם זכר ונקבה, והם זוגות, ומי שנוטל ממי שאינו מינו, אותו בן שמרפב משניהם, עליו נאמר לא תבשל גדי בחלב אמו.

ליה לבית יי', חלב אתערב בבשרא, וגרמין לאתערבא שור בחמור, ודא איהו פלאים מין דלאו במיניה.

אמר רבי שמעון, אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכיו, וחמור מסטרא דמסאבנו, דא איהו פלאים טב וביש, אבל חלב איהו מסטרא דדכיו, ובשרא מסטרא דדכיו, אמר ליה ודאי הכי הוא, אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא, תוצא הארץ נפש חיה למינה (בראשית א כד), דאף על גב דאינון מסטרא דדכיו, פלהו אינון דכר ונקבא, ואינון זוגין, ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה, ההוא בר דאתרכיב מתרוניהו, עליה אתמר (שמות כג יט) לא תבשל גדי בחלב אמו.

החטא שערב טפה של בכור באינו מינו

אמר המנונה הקדושה: בודאי פעת הדבר הוא במקומו, וזהו ברור הדבר, וזהו מלאכתך ודמעתך לא תאחר, כמו שנאמר שמה יקדמנו אחר ברחמים, חטא זה שערב אדם טפה בכורה בזוג נדה שפחה גויה זונה, זה גורם שנוטל אחר את בת זוגו, והוא מדה כנגד מדה, ומשום כף ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אליהי, ולא תבשל גדי בחלב אמו, שאותו בן הוא ערבוּבֵיָא שיוצא כלאים, מאשה שאינה מינו, שהיא כנגדו, ומשום זה זכה? עזר, בת זוגו שהיא עזר לו בתורה במצוה ביראה ובאהבה, עזר לו בעולם הזה ובעולם הבא, ואם לא, אחר שאינו מינו היא כנגדו לאבדו משני

(דף ל ע"ב): אמר בוצינא קדישא בודאי כען איהו מלה בְּדוּכְתָהָא, ודא איהו ברירא דמלה, ודא איהו, מלאכתך ודמעתך לא תאחר (שם כב כח), כמה דאתמר שמה יקדמנו אחר ברחמי, חובא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזוגא נדה שפחה גויה זונה, דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה, ואיהו מדה לקבל מדה, (דף ל ע"ב) ובגין דא ראשית בכורי אדמתך תביא בית יי' אלהיך, לא תבשל גדי בחלב אמו, דההוא בר איהו ערבוּבֵיָא דנפיק כלאים, מאתתא דלאו מיניה, דאיהי כנגדו, ובגין דא זכה עזר, בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחימו, עזר לו בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ואם

הַדָּפָה הַיָּא אֶסְתֵּר בַּת דָּדוּ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאִם וְהַנְּעֶרְהָ יִפֹּת תֵּאָדָר
 וְטוֹבַת מִרְאָה וּבְמֹזֵת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לְקַחְהָ מִרְדֵּכָיִט לֹא לְבַת:
 (ח) וַיְהִי בְּהַשְׁמַע דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבִּיץ נְעֲרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוֹשַׁן
 הַבְּיָרָה אֶל יַד הַגִּי וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל יַד הַגִּי שְׁמֵר
 הַנְּשִׁים: (ט) וַתִּיטֵב הַנְּעֶרְהָ כְּעֵינָיו וַתִּשָּׂא חֶסֶד לְפָנָיו וַיִּבְהַל אֶת

לאו, אחרא דלאו איהו מיניה, איהו
 פנגדו, לאובדא ליה מתרין עלמין, וכל
 דא גרים ליה בגין דלא נטיר טפה
 קדמאה לבת זוגיה.

ועל ידי תשובה הוא מתקן הכל

ועם כל זה, אם חזר בתשובה, עליו נאמר
 ושב ורפא לו, ונותן לו בת זוגו, שנאמר
 בה רפאות תהי לשרף, והיא דמות של
 התורה, שהיא רפואה והיא חיים. זהו
 שכתוב עץ חיים היא למחזיקים בה,
 ואשתו היא בדמותה. זה שכתוב ראה
 חיים עם אשה אשר אהבת. התורה היא
 טוב. זהו שכתוב פי לקח טוב נתתי לכם,
 ואשתו היא בדמותה. זה שכתוב מצא
 אשה מצא טוב. סוף סוף עשרה דברים
 נאמרו בזה ועשרה בזה, והרי פרשה
 החברים.

ועם כל דא אם חזר בתשובתא, עליה
 אתמר (ישעיהו י') ושב ורפא לו, ונהיב ליה
 בת זוגיה, דאתמר בה (משלי ג ח) רפאות
 תהי לשרף, ואיהי דיוקנא דאורייתא,
 דאיהי אסותא ואיהי חיים, הדא הוא
 דכתיב (שם יח) עץ חיים היא למחזיקים
 בה, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא
 דכתיב (קהלת ט ט) ראה חיים עם אשה
 אשר אהבת, אורייתא איהי טוב, הדא
 הוא דכתיב (משלי ד כב) פי לקח טוב נתתי
 לכם, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא
 דכתיב (שם יח ב) מצא אשה מצא טוב,
 סוף סוף עשר מלין אתמר בהאי, ועשר
 בהאי, והא אוקמוה חבריא.

ז. זוהר שמות (פרשת מטפטים - דף ק"ב ע"ב):

הירד והבגדים לקח צד הקדושה מצד הס"מ

בא וראה שיש לחזור, זקן, לדברים
 ראשונים, שכף היו עושים ישראל עד
 שהשתתפו בדרגות התחתונות. הירד
 שאמרנו, הרבה התקיפו את ישראל

תא חזי, דאית לאהדרא סבא, במלין
 קדמאין, דהכי הוו עבדי ישראל, עד
 דאשתתפו בדרגין תתאין ירד דקא
 אמרו, סגי אתקיפו לון ישראל, בההוא

תִּמְרוּקֶיהָ וְאֵת מְנוֹתֶיהָ לָתֵת לָהּ וְאֵת שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הַרְאִיּוֹת לָתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנֶנָּה וְאֵת נְעוּרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנְּשִׁימִים: (י) לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֵת עֲמָהּ וְאֵת מוֹלְדֹתָהּ כִּי מִרְדְּכָי צָוָה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד: (יא) וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מִרְדְּכָי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֹצֵר בֵּית הַנְּשִׁימִים לָדַעַת אֵת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמָה יַעֲשֶׂה בָּהּ: (יב) וּבַהֲגִיעַ תֹּר נִעְרָה וְנִעְרָה לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ כְּדַת הַנְּשִׁימִים שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ כִּי בֶן יִמְלֹאוּ יְמֵי מְרוּקֶיהָ שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים

באותה הדרך. מרדכי היה מראייה לאותו המון הרשע את אותה ירף שלו, ולכן היה רגז, דבר שנראה לו, והוא הרגזי אותו עמו. ראו החברים מה כתוב - (בראשית כז) ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת וגו'. בלבוש הללו שלו גזל אותו והוציא אותו מכל ברכותיו ומהבכורה.

ירף. מרדכי הנה אחמי לה הוא רשע דהמן ההוא ירף דיליה, ועל דא הנה רגזי, מלה דאתחזי ליה, ואיהו ארגזי ליה בהדיה. חמו חבריאי, מה כתיב, (בראשית כז) ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת וגו'. באלין לבושין דיליה, גזל דיליה, ואפיק ליה מכל ברפאן דיליה, ומבכרותא.

לכן הבגדים של התלמידי חכמים מתבלים מהר

ומשום כך, העלה שמצאו המרכבות שלו לחכמים הוא החפוף שלהם עם בגדי רבותינו תמיד לירכים שלהם ולבגדים שלהם. ואלו שני הדברים היו של הצד האחר, וכל זה משום שגזלו ממנו אותם, ואין להם עלה אלא לחכמים. ומשום כך הבגדים הללו של החכמים הם מתבלים מהחפוף שלהם, והברפים הכושלות הללו זה מהם ודאי, ומשלהם היו, ומהם נוטלים תואנה, וממה שהיו מהם. ורוצים לחכמים, שהם כלל של אותו שיושב אהלים, ולכן אין עלה בלי עלה, ולכן אין דבר בלי דין, וכל דבר שב למקומו.

ובגין כך, עילה דקא אשפחו רתיכין דיליה, לרבנן, איהו דחופיא דלהון למאני דרבנן תדיר. (ק"א) לירכין דלהון. ולמאנין דלהון. ואליו תרין מלין דסטר אחרא הו, וכל דא בגין דגזלו לון מניה. לית להו עילה אלא לרבנן. ובגין כך, הני מאני דרבנן דקא בלו מחופיא דלהון איהו, והני ברכי דשלהי מנייהו הוא ודאי. ומדלהון הו, ומנהון נטלי עילה, וממה דהו מנייהו. בעאן לרבנן, דאינון כללא דההוא יושב אהלים, ועל דא לית עילה בלא עילה, ועל דא לית מלה, בלא דינא, וכל מלה תב לאתריה.

**בְּשֶׁמֶן הַמֹּר וְשֵׁה חֲדָשִׁים בְּבִשְׂמִים וּבְתַמְרוּקֵי הַנָּשִׁים: (יג) וּבָזָה
הַנְּעֶרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ^[ח] אֵת כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר יִנְתֵּן לָהּ לְבוֹא עִמָּה**

ח. זוהר שמות (פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי - דף רנ"ח ע"ב):

ז"א השפיע למלכות כל הצריך כדי שתעלה ותהיה ראויה ליחוד

תו ויבן, אסתכל בסטרוי, ואתקין וכיון כל רוחותיה, למזרע ולאשקאה ולאולדא, למעבד לה כל צרכוי, כמה דאצטריף. ולבתר ויביאה, במה. בהאי צדיק. דכתביב, (רס"א ע"א) (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך, דהאי אמשיף לכלא, לסלקא לאתעטרא בשלימו.

עוד ויבן - הסתכל בצדו והתקין וכונן את כל רוחותיה לזרע ולהשקות ולהוליד, ולעשות לה כל צרכיה כמו שצריף. ואחר כך ויביאה, במה? בצדיק הזה, שכתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך. שזה המשיף את הכל לעלות ולהתעטר בשלמות.

זוהר שמות (פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי - דף רס"א ע"א):

התחלת ההיכלות מלמעלה למטה

היכלא שביעאה עלאה דא, דאיהו (רכ"ה ע"א) מקורא דחיי, דא איהו ברקתא קמייטא. ודא איהו היכלא קדמאה, שירותא דכלא מעילא לתתא, ולנטלא שביעאה מתתא, לאתחברא דא בדא, שביעאה בשביעאה. דהא מהאי דלתתא, עייל מאן דעייל, להיכלא עלאה.

ההיכל השביעי העליון הזה, שהוא מקור החיים, זוהי הברכה הראשונה, וזהו ההיכל הראשון, ראשית הכל ממעלה למטה, ולטל השביעי מלמטה לחבר זה בזה, שביעי בשביעי. שהרי מזה שלמטה נכנס מי שנכנס להיכל העליון.

המלכות נקראת ברוך בכל ההשפעות מלמעלה והיכלות מלמטה שנכללו בה

ודא הוא רזא, (בראשית מ"ה ע"א) ברוך, רבויא דכלהו תתאי, כלילא בחיוון ושרפים ואופנים, וכלהו היכלין רבויא דרזא דקדש הקדשים, דשריא בגויה בגניזו, וכדין אקרי ברו"ף, בכל אליו רבויין וברכאן, ורזין דאשתלימו בה.

וזהו סוד ברוך - רבוי של כל התחתונים, כלול בחיות ושרפים ואופנים, וכל ההיכלות רבוי של סוד קדש הקדשים ששורה בתוכו בגניזה, ואז נקרא ברו"ף בכל הרבויים הללו והברכות והסודות שנשלמו בו.

המלכות בוללת את כ"ב האותיות וכוללת בגויה את כולם

את"ה, עטורא דסתימו דאתנון, כללא דכלהו כ"ב אתנון. ודא הוא א"ת-ה' את"ה - העטור של סתר האותיות, הכלל של כל כ"ב האותיות. וזהו א"ת-ה'

שפולל אותם מלמעלה בה' הזאת, וכונס אותם לתוכו, וזוהי א"ת-ה'. וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה, היא עולה להתעטר למעלה, וזהו סוד הכתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך, ואז - את כל אשר תאמר ינתן לה. וזהו סוד ברוך אתה, וצריך להתפנן בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה. "אלהינו - זהו קשר ויחוד של המלך העליון למעלה. בזה, כשהנערה באה אל המלך, את כל אשר תאמר ינתן לה.

דכליל לון מעילא, בהאי ה', וכניש לון בגויה, ודא איהו א"ת-ה'. וכד איהי בשלימו בהוא (רל"ו ע"ב) נהר דאחיד בה, סלקא לאתעטרא לעילא, ודא איהו רזא דכתיב, (אסתר ב) (רכ"ה ע"ב) ובזה הנערה באה אל המלך, וכדין את כל אשר תאמר ינתן לה. ודא איהו רזא ברוך אתה, ובעי לאתכוונא בהאי רזא, ולקשרא רעותא בהאי רזא. "אלהינו: דא איהו קשורא ויחודא דמלכא עלאה לעילא, בהאי, כד הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין - דף ט ע"ב):

פורים על שם יום הכפורים

פורים נקראת על שם יום הכפורים, שעתידין להתענג בו, ולשנות אותו מענוי לענג, ומה שהיא שכינה אסור בו נעילת הסנדל, באותו זמן נאמר בה מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענג ושמחה, וכמה טובות מזמנות אליה, וזה יהיה בזמן הגאלה במהרה.

פורים אתקריאת על שם יום הכפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנויי ליה מענוי לענג, ומה דאיהי שכינתא אסור ביה נעילת הסנדל, בהוא זמנא אתמר בה (שיר ז ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענוגא וחדוה וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יהא בזמנא דפורקנא בעגלא.

מעידים עליה שלא החליפה אותו היא ובניה באחר

ומי גרם ענוי לשכינה בגלות? אלא סוד הדבר, ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת, משום שנכנסת בלי בעלה, שנאמר בו מימינו אש דת למו, שבטלו בה תורה, וזה גרם אבדן של בית ראשון ושני, זהו שכתוב וכאשר אבדתי אבדתי. ועם כל זה, אף על גב שנכנסה בלי בעלה, שהוא דברי תורה, עם כל זה נכנסה עם האבות, שהם שלשת ימים לילה ויום שהתענתה בהם, והם עדים שהעלמה נכנסה עמו

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא, אלא רזא דמלה ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת (אסתר ד טז), בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו, דבטילו בה אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני, הדא הוא דכתיב (אסתר ד טז) וכאשר אבדתי אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא בעלה דאיהו דברי תורה, עם כל דא עאלת באבהו, דאינון שלשת ימים לילה

למלך. זהו שכתוב וּבָזָה הַנְּעֵרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, נַעֲרָה וַדַּאי בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, שְׂאִישׁ לֹא יִדְעָה אֵלָא בַּעֲלָהּ, וכמו שבְּעֵרֵב היא בָּאָה נַעֲרָה בְּתוּלָה וַדַּאי, כִּף גַּם בַּבְּקָר היא שָׂבָה נַעֲרָה בְּתוּלָה וַדַּאי, וּבָה עָרֵב וּבִקְרָ פַעֲמִים קוֹרִין לְיִשְׂרָאֵל בַּעֲלָהּ, וּמְעִידִים עֲלֶיהָ שֶׁלֹּא הִחְלִיפָה אוֹתוֹ היא וּבְנִיָּה בְּאַחַר, וּמְשׁוּם זֶה יִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם שִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ יְהוּ"ה אֶחָד, שְׁמִ"ע אֶחָד, ש"ם א"ח ע"ד, א"ח שׁוֹמֵר אוֹתָהּ, מְשׁוּם שֶׁאֵחָד לְצָרָה יוֹלֵד, וְעַלֵּיו נֶאֱמָר אַתָּה סֹתֵר לִי, בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ, יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֲרָיִךָ, מְשׁוּם שֶׁבוֹ יְהוּ"ה וּבוֹ ד', בּוֹ היא שְׁמוּרָה.

וַיּוֹם דָּאֲתַעֲנַת בְּהוֹן, וְאֵינוֹן סִהְדִין דְּעוֹלִימְתָא עֲאֻלַּת בִּיהַ לְמַלְכָּא, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (שם ב יג) וּבָזָה הַנְּעֵרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, נַעֲרָה וַדַּאי בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ דְּאִישׁ לֹא יִדְעָה אֵלָא בַּעֲלָהּ, וְכַמָּה דְּבַעֲרֵב היא בָּאָה נַעֲרָה בְּתוּלָה וַדַּאי, הַכִּי נִמְי בַּבְּקָר היא שָׂבָה נַעֲרָה בְּתוּלָה וַדַּאי, וּבָה עָרֵב וּבִקְרָ פַעֲמִים קוֹרִין לְיִשְׂרָאֵל בַּעֲלָהּ, וְסִהְדִין עֲלָהּ דְלֹא חִלִּיפַת לִיהַ היא וּבְנִיָּה בְּאַחֲרָא, וּבְגִין דָּא יִשְׂרָאֵל אֶמְרִין בְּכָל יוֹמָא שִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ יְהוּ"ה אֶחָד, שְׁמִ"ע אֶחָד, ש"ם א"ח ע"ד, א"ח נְטִיר לָהּ, בְּגִין דְּאֵחָד לְצָרָה יוֹלֵד (משלי יז יז), וְעַלֵּיהּ אַתְמוֹר (תהלים לב ז) אַתָּה סֹתֵר לִי, בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ (דברים כח ו), יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֲרָיִךָ (בראשית מט כח), בְּגִין דְּבִיהַ יְהוּ"ה וּבִיהַ ד', בִּיהַ אִיהַ נְטִירָא.

לא נגע בה הנכרי שהוא אחשוורוש

וְעַלֵּיו נֶאֱמָר וַיְהִי אִמּוֹן אֶת הַדָּסָה, הוּא אוֹמֵן שְׁלָהּ וְהִיא אִמּוֹנָה שְׁלוֹ, וְזֶהוּ שֶׁנֶּאֱמָר כַּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאִמּוֹנָה אֶתּוֹ, וְלֹא נִגַע בָּהּ הַנְּכָרִי שֶׁהוּא אַחְשׁוּרוֹ"שׁ, מְשׁוּם שֶׁאֵחָד עֲמָה וַדַּאי, וְהוּא הַסֹּתֵיר אוֹתָהּ מִמְּנוֹ. בְּמָה הַסֹּתֵיר אוֹתָהּ מִמְּנוֹ? בְּנִקְדָּה שֶׁהִיא הַקּוֹץ שֶׁל הָאוֹת ד' מִן אֶחָד, א"ח שׁוֹמֵר ד' שֶׁלֹּא יִקְרַב אַחֵר אֲלֶיהָ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב אֲנִי יְהוּ"ה הוּא שְׁמִי וְכַבֹּדִי לֹא אַחֵר לֹא אֶתָּן, וְהַנִּקְדָּה הַזֶּה הִיא אוֹת בְּרִית, שֶׁבָּהּ נִשְׁתַּלֵּם א"ח לְעֶשֶׂר, וּבָהּ נַעֲשֶׂה י', וְיִמֵי שְׁמִשְׁקָר בְּבְרִית מִלָּהּ, גּוֹרֵם שֶׁתִּסְתַּלַּק מִמְּנוֹ שְׁכִינָהּ, שֶׁהִיא הַיְחוד שֶׁל הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא, וְשׁוֹלֵט עֲלָיו ש"ד שֶׁהוּא אַחֵר.

(דף נח ע"א): וְעַלֵּיהּ אַתְמוֹר (אסתר ב ז) וַיְהִי אִמּוֹן אֶת הַדָּסָה, הוּא אוֹמֵן דִּילָהּ וְאִיהַי אִמּוֹנָה דִּילָהּ, וְדָא אִיהוּ דְאַתְמוֹר (שם כ) כַּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאִמּוֹנָה אֶתּוֹ, וְלֹא נִגַע בָּהּ נוֹכְרָאָה דְאִיהוּ אַחְשׁוּרוֹ"שׁ, בְּגִין דְּאֵחָד עֲמָה וַדַּאי, וְאִיהוּ סֹתֵיר לָהּ מִנִּיָּה, בְּמֵאֵי סֹתֵיר לָהּ מִנִּיָּה בְּנִקְדָּה דְאִיהַי קוֹצָא דְאֵת ד' מִן אֶחָד, א"ח נְטִיר ד', דְלֹא יִתְקַרֵּב לְגַבְהַ אַחֵר, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה מב ח) אֲנִי יְהוּ"ה הוּא שְׁמִי וְכַבֹּדִי לֹא אַחֵר לֹא אֶתָּן, וְהִיא נִקְדָּה אִיהַי אוֹת בְּרִית, דְּבָהּ אֲשַׁתְּלִים א"ח לְעֶשֶׂר, וּבָהּ אַתְעֵבִיד י', וּמֵאֵן דְּמִשְׁקָר בְּבְרִית מִלָּהּ גְרִים לְאִסְתַּלְקָא מִנִּיָּה (דף נח ע"א)

שְׂכִינְתָא, דְּאִיהִי יְחֻדָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְשָׁלִיט עֲלֵיהּ שׁ"ד דְּאִיהוּ אַחַר.

חָטָא זֶה גַרְם לְיִשְׂרָאֵל שִׁישְׁתַּעֲבְדוּ בְּהֶם אַמּוֹת הָעוֹלָם

וְדַאי י' דְּשָׂדִי, אִיהִי קוּצָא מִן ד' דְּאַחַד,
וְאִם מְשַׁקֵּר אַעֲבֵר קוּצָא מִן ד' מִן אַחַד
וְנִשְׁאָר אַחַר, וּמְשׁוּם זֶה אָמַר הַכְּתוּב לֹא
תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר וְגוֹמַר, וּבְאוֹתוֹ זְמַן
שִׁשְׁוֹלֵט עַל אָדָם שָׂד שֶׁהוּא אֵל אַחַר,
הוּא מְשַׁתַּעֲבֵד בּוֹ בְּכָל מִינֵי עֲנוּיִים, וְחָטָא
זֶה גַרְם לְיִשְׂרָאֵל שִׁישְׁתַּעֲבְדוּ בְּהֶם אַמּוֹת
הָעוֹלָם.

וְדַאי י' דְּשָׂדִי, אִיהִי קוּצָא מִן ד' דְּאַחַד,
וְאִם מְשַׁקֵּר אַעֲבֵר קוּצָא מִן ד' מִן אַחַד
וְאִשְׁתָּאֵר אַחַר, וּבְגִין דָּא אָמַר קָרָא (שְׁמוֹת
לד יד) לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר וְגוֹמַר,
וּבְהִהוּא זְמַנָּא דְּשָׁלִטָא עַל בַּר נֶשׁ שָׂד
דְּאִיהוּ אֵל אַחַר, אִיהוּ מְשַׁתַּעֲבֵד בֵּיהּ בְּכָל
מִינֵי עֲנוּיִן, וְחֻבָּא דָּא גַרְם לְיִשְׂרָאֵל
לְאַשְׁתַּעֲבָדָא בְּהוֹן אוּמִין דְּעֵלְמָא.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר

וּמִי שִׁשְׁוֹמֵר אוֹת הַבְּרִית בְּכָל מְקוֹם
שֶׁהוּא, בֵּין בְּבְרִית מִלֵּה בֵּין בְּשֶׁבֶת וְיָמִים
טוֹבִים, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתוֹ
בְּגִלְגָּלָה בְּכָל מְקוֹם, וּמְכַסֶּה עֲלָיו מְשׁוּנְאָיו,
כְּמוֹ שֶׁמֹּשֶׁה נֹאמַר בּוֹ בְּצַל שִׂד"י יִתְלוּנּוּ,
וְכְמוֹ שֶׁאַסְתֵּר שֶׁהִסְתִּיר אוֹתָהּ
מֵאַחַשְׁוֵרוּשׁ שֶׁהוּא עֵרְל וְטָמֵא, וְשָׁם
בְּמִקְוֵמָה שְׁנִית (שְׁדִית) בְּדַמּוֹת שְׁלֵה. זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר וְגוֹמַר, בְּעֵרֵב
הִיא בָּאָה וּבִבְקָר הִיא שְׁבָה אֵל בֵּית
הַנְּשִׁים שְׁנִי, וְהוּא שֶׁמַּר אוֹתָהּ מִהֶמֶן
הַרְשַׁע. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב מִצַּר תִּצְרַנִּי, שֶׁהוּא
צָר וְאוֹיֵב.

וּמִי שִׁשְׁוֹמֵר אוֹת הַבְּרִית בְּכָל אֶתֶר דְּאִיהִי,
בֵּין בְּבְרִית מִלֵּה, בֵּין בְּשֶׁבֶת וְיָמִין טוֹבִין,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לִיהּ בְּגִינָה בְּכָל
אֶתֶר, וּמְכַסֶּי עֲלוּי מְשׁוּנְאוּי, כְּגוֹוֹנָא
דְּמֹשֶׁה דְּאַתְמַר בֵּיהּ (תְּהִלִּים צא א) בְּצַל
שִׂד"י יִתְלוּנּוּ, וְכְגוֹוֹנָא דְּאַסְתֵּר דְּסִתִּיר לָהּ
מֵאַחַשְׁוֵרוּשׁ דְּאִיהוּ עֵרְל וְטָמֵא, וְשׁוּי
בְּאַתְרֵיהּ שְׁנִית (נ"אשְׁדִית) בְּדִיוֹקְנָא דִּלְהּ,
הָדָא הוּא דְּכְתִיב (אסתר ב יג) כָּל אֲשֶׁר
תֹּאמַר וְגוֹמַר, בְּעֵרֵב הִיא בָּאָה וּבִבְקָר
הִיא שְׁבָה אֵל בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנִי, וְאִיהוּ
נְטִיר לָהּ מִהֶמֶן הַרְשַׁע, הָדָא הוּא דְּכְתִיב
(תְּהִלִּים לב ז) מִצַּר תִּצְרַנִּי, דְּאִיהוּ צָר וְאוֹיֵב.

חֲמֻשִׁים אִמָּה נֶגְדַּ חֲמֻשִׁים מִבּוֹת

וּמְשׁוּם הַקְּנָאָה הַזֹּאת שֶׁכִּסָּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּאוֹת שְׁלוֹ עַל אַסְתֵּר, שֶׁהִיא
הַקְּדוּשָׁה שְׁלוֹ, שֶׁאֵין הַקְּדוּשָׁה פְּחוֹת
מֵעֲשֶׂרָה, הַתְּלַבְּשׁוּ עֲשֶׂרָה כְּתָרִים
תַּחְתּוֹנִים בְּעֲשֶׂרָה בָּנִים שֶׁל הֶמֶן, שֶׁשָּׁם
אֵל אַחַר, שֶׁהֶמֶן אָמַר וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כֶּכֶר

וּבְגִין הַאי קְנָאָה דְּכִסִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּאוֹת דִּילִיָּה עַל אַסְתֵּר, דְּאִיהִי קְדוּשָׁה
דִּילִיָּה, דְּלֹא אִיהִי קְדוּשָׁה פְּחוֹת מֵעֲשֶׂרָה,
אֲתְלַבְּשׁוּ עֲשֶׂרָה כְּתָרִין תַּתְּאִין בְּעֲשֶׂרָה
בָּנִין דְּהֶמֶן, דְּתַמְּן אֵל אַחַר, דְּהֶמֶן אָמַר
וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כֶּכֶר כֶּסֶף אֲשֶׁקוּל וְגוֹמַר

מבית הנשים עד בית המלך: (יד) בערב היא באה^[ט] ונבקר היא

כסף אשקל וגומר, והכל לטל נקמה מאסתר ואמתה, שנאמר בה ותלבש אסתר מלכות, וקודשא ברוך הוא מסר אותם בידי וביד אמתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ, והוא עשה עץ גבוה חמשים אמה, והקדוש ברוך הוא נטל ממנו נקמה ומבניו בשכינה העליונה שהקתה את המצרים חמשים מכות.

(אסתר ג ט), וכלא לנטלא נוקמא מאסתר ואומתה, דאתמר בה (שם ה א) ותלבש אסתר מלכות, וקודשא ברוך הוא מסר לון בידהא ובידא דאומתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ (שם ט כה), ואיהו עבד עץ גבוה חמשים אמה, וקודשא ברוך הוא נטיל נוקמא מניה ומבניו בשכינתא עלאה, דמחאת למצראי חמשים מכות.

ט. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף רב ע"ב):

וסוד הוא, שהרי אותה ההתבוננות שהוא מתבונן באותה הבקשה, גורמת לו למחלת לב. מה זה מחלת לב? זהו מי שעומד תמיד על האדם להסטין למעלה ולמטה.

ורזא איהו, דהא ההוא אסתכלותא, דאיהו מסתכל בההוא בעותא, גרים ליה למחלת לב. מאי מחלה לב, דא איהו מאן דקאים תדיר עליה דבר נש, לאסטאה לעילא ותתא.

העוסק בתורה תפלותיו מתקבלות

ועץ חיים תאנה באה. תנינו, מאן דבעי דקודשא ברוך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא, דאיהי עץ חיים. וכדין תאנה באה. מאן תאנה, דא הוא דרגא דכל צלותין דעלמא בידיה, ועאיל לון קמי מלכא עלאה. פתיב הכא באה, וכתוב התם, (אסתר ב) בערב היא באה. ודא הוא תאנה באה, באה קמי מלכא עלאה, לאשלמא רעותא דההוא בר נש.

ועץ חיים תאנה באה. שנינו, מי שרוצה שהקדוש ברוך הוא יקבל את תפלתו, ישתדל בתורה, שהיא עץ חיים, ואז תאנה באה. מי התאנה? זו הדרגה שכל תפלות העולם בידיה, ומכניסה אותם לפני המלך העליון. פתוב פאן באה, וכתוב שם (אסתר ב) בערב היא באה. וזו היא תאנה באה, באה לפני המלך העליון להשלים את רצון אותו האיש.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"ב ע"א):

אשרי חלקו של המכון בתפלתו בראוי

ואשרי חלקו של מי שהתקדש בכגון זה בתפלה כמו שאמרנו, וקושר קשרים, ומיחד יחודים, ומתפונ בכל פראוי, ולא יסטה ימינה ושמאלה. תפלתו אינה

וזפאה חולקיה מאן דאתקדש בהאי גוונא בצלותא כדקאמרן, וקשר קשרין, ויחד יחודין, ויתפון בכלא כדקא יאות, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. צלותיה

חוזרת ריקם. הקדוש ברוך הוא גוזר - והוא מבטל. על זה כתוב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא.

לא אהדר בריקניא. קודשא בריך הוא גזיר ואיהו מבטל. על דא כתיב (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. אית ליה חולקא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

השכינה מחלקת חלקים לכלם

(אסתר ב) בערב היא באה, הינו שכתוב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו', מאותו רבוי של ברכות וקדושה ותוספת קדושה שנוטל, כמו שנאמר (בראשית מט) ולערב יחלק ששל, שמחלקת חלק לכלם, ואפלו לצד האחר חלק לבדו.

בערב היא באה (אסתר ב) הינו דכתיב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מההוא רבויא דברכאון, וקדושה, ותוספת קדושה דקא נטלא. כמה דאת אמר (בראשית מט) ולערב יחלק ששל, דפליגת חולקא לכלא, ואפילו לסטרא אחרא חולקא בלחודהא.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף ר"כ ע"ב):

הולכת רק אם בעלה נותן לה רשות

אמר רבי אבא לרבי יוסי, אותה מרגלית קדושה שהיתה תחת ידך, מתוך סיוע של החסיד הקדוש שהוא אצלנו, כמה יפה הוא, וחזרנו בו. שהרי ודאי לא צריך להוציא אשה להשרות במקום אחר, עד שבעלה יצוה ויתן לה רשות ללכת, ומודיעים לבעלה בהתחלה, ומפיס אותו שהוא יצוה אותה ויתן לה רשות ללכת לאותו מקום. כן הקדוש ברוך הוא פיס את משה, ועד שנתן לו רשות ואמר לו: אמר אתה, הנני נתן לו את ברית שלום, לשרות בתוכו. ועד שנתן לה רשות ללכת לשם, לא הלכה.

אמר רבי אבא לרבי יוסי, ההוא מרגלא קדישא דהנה תחות ידך, מגו סיעתא דחסידי קדישא דאיהו גבון, כמה שפיר איהו, ואהדרנא ביה. דהא ודאי לא אצטריך לאפקא אתתא, למשרי באתר אחרא, עד דבעלה יפקד לה ויהיב לה רשו למהר. ואודעין לבעלה בקדמיתא, ומפייסין ליה, דהוא יפקד לה, ויהיב לה רשו למיהר לההוא אתר. כן קודשא בריך הוא פיס למשה, ועד דיהיב ליה רשו, ואמר ליה אימא אנת, הנני נתן לו את בריתי שלום, למשרי בגויה, ועד דיהיב לה רשו למהר תמן, לא אזלת.

השכינה יושבת בין הצדיקים וחוזרת למלך

מנין לנו? מצדיקו של עולם, שנתן לה רשות לשרות בתוך צדיקי העולם הזה. וישבה עמם כמו כלה בתוך הקשוחים שלה. וצדיק העולם רואה ושמח בזה.

מנלן. מצדיקו של עולם, דיהיב לה רשו, למשרי גו צדיקי בהאי עלמא. ויתבא עמהון, ככלה גו קשוחהא. וצדיקא דעלמא חמי, וחדי בהאי. אבל בין דרועי

אבל בין זרועות בעלה שוכבת, וחוזרת להיות אתם, ושבה לבעלה, כמו שנאמר (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה לבעלה, ובבקר היא שבה לצדיקי העולם, והכל ברשות בעלה.

ומשה כן אמר, הנני נתן לך את בריתי. כמו שצדיק שלמעלה נותן, גם אני הנני נותן, מתנה להחזיר מתנה היא, ובשביל ברית זו הריוח כהנה עליונה. ואם לא תהיה אתו, לא יתקשר פנחס בדרגת כהנה עליונה, שהרי ברית דבקה תמיד בימין עליון. וימין עליון זה עתיד לבנות בית מקדש, שהוא ברית.

דבעלה שכבת, ואתה הדרת למהוי בהדייהו, ותבת לבעלה. כמה דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה, לגבי בעלה. ובבקר היא שבה, לגבי צדיקיא דעלמא. וכלא ברשותא דבעלה.

ומשה כן אמר, הנני נותן לך את בריתי, כמה דצדיק דלעילא נותן, אוף אנא הנני נותן, מתנה למהדר מתנה איהי. ובגין ברית דא, רוח כהונה עלאה. ואי לא תהא בהדיה, לא אתקשר פנחס בדרגא דכהונה עלאה, דהא ברית דבקה איהו תדיר בימינא עלאה. וימינא עלאה דא, זמין למבני בי מקדשא, דאיהו ברית.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף רמ"ב ע"ב):

זמן מנחה

כאשר מגיע זמן תפלת מנחה, (אסתר ב) בערב היא באה. זהו שכתוב (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. משום שפנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני צריך להיות) בגלות של עשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), זהו אדון כל הארץ, וזה צדיק, משם יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו, שעתיד לצאת ממנו משיח בן אפרים. ובגללו נאמר (בראשית לז) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחווני לאלמתי. ובצדיק נאמר, כל הכורע - כורע בברוך.

כד מטי זמן צלותא דמנחה, בערב היא באה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. בגין דמנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני מבעי ליה) בגלותא דעשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), דא איהו אדון כל הארץ, ודא צדיק, מתמן יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו. דעתיד לנפקא מניה משיח בן אפרים. ובגיניה אתמר (בראשית לז) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחווני לאלומתי. ובצדיק, כל הכורע כורע בברוך.

זוהר - תקוני הזוהר (תקונא תשע וארבעין)

ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה ערב ובקר

בראשית ברא אלהים. שאו מרום בראשית ברא אלהים. שאו מרום

שָׁבָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים שְׁנֵי אֵל יַד שְׁעֵשְׁנוּ סָרִים הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר
הַפִּילֹגְשִׁים לֹא תָבוֹא עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי אִם חָפִיץ בָּהּ הַמֶּלֶךְ
וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם: (טו) וּבְחַגֵּי תֵר אֶסְתֵּר בַּת אֲבִיחַיִל יַד מְרַדְּכֵי
אֲשֶׁר לָקַח לוֹ לְבַת לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לֹא נִקְשָׁה דְבָר כִּי אִם אֵת

עיניכם וראו מי ברא אלה (ישעיה מ לו), מי
אלה, הוא אלהים, מי ברא לאלה, שאו
מרום עיניכם דא קריאת שמ"ע, ראשי
תיבין שמע דמיחדין ישראל לקודשא
ברוך הוא פעמים, ותשכחו תמן מ"י
דאיהו כללא דחמשיין אתון, ובמאי צריך
ליחדא ליה בשחרין, בההוא דאתמר ביה
(חבקוק ג) רום ידיהו נשא, דאיהו מרום,
בגין דאיהו מרומים ישכון. ורא"ו דתמן
או"ר, ודא אור הפכבים, דבהון שכינתא
נפקת הדא הוא דכתיב (ישעיה מ כו)
המוציא במספר צבאם, ובגין דא קריאת
שמע בליליא, כמה דאוקמוה מארי
מתניתין ביציאת הפכבים, ערב ובקר
צריכין ליחדא לה עם מלכא, בגין
דבערב היא באה עמיה, ובבקר היא שבה
לגביה (אסתר ב יד), ודא ערב דיצחק ובקר
דאברהם, דתמן בעלה ביניהו ישראל.

עיניהם וראו מי ברא אלה, מי אלה - הוא
אלהים, מי ברא לאלה. שאו מרום
עיניכם - זו קריאת שמע, ראשי תבות
שמע שמייחדים ישראל את הקדוש ברוך
הוא פעמים, ותמצאו שם מ"י שהוא כלל
של חמשים אותיות. ובמה צריך ליחדו
בשחרית? באותו שנאמר בו רום ידיהו
נשא, שהוא מרום, משום שהוא מרומים
ישכון, ורא"ו ששם או"ר, וזה אור
הפכבים, שבהם השכינה יוצאת. זהו
שפתוב המוציא במספר צבאם, ומשום
זה קריאת שמע בלילה, כמו שבארנוהו
בעלי המשנה ביציאת הפכבים, ערב
ובקר צריכים ליחד אותה עם המלך,
משום שבערב היא באה עמו ובבקר היא
שבה אליו, וזה הערב של יצחק ובקר של
אברהם, ששם בעלה בין ישראל.

זוהר בראשית (פרשת ויירא - דף קו ע"א):

השכינה באה תמיד לפני

מה זה הבאה אלי? זהו סוד כמו שנאמר
(אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא
שבה. וזהו הבאה אלי, תמיד. כמו זה
קץ כל בשר בא לפני, והרי נתבאר. עשו
פלה, הרי נתבאר.

מאי (קז א) הבאה אלי. דא הוא רזא כמה
דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה
ובבקר היא שבה. ודא הוא הבאה אלי
תדיר. כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני
והא אתמר. עשו פלה הא אתמר:

אֲשֶׁר יֹאמֶר הִגִּי סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנְּשִׁים וַתְּהִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חַן
בְּעֵינָיו כָּל רֵאִיָּה: (טז) וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרֹשׁ אֶל בַּיִת
מַלְכוּתוֹ בַּחֹדֶשׁ הָעֵשִׂירִי הוּא חֹדֶשׁ טֵבֵת בַּשָּׁנָה שֶׁבַע לְמַלְכוּתוֹ:
(יז) וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנְּשִׁים וַתֵּשֶׂא חַן וְחֶסֶד לְפָנָיו
מִכָּל הַבְּתוּלוֹת וַיִּשָּׂם כֶּתֶר מַלְכוּת בְּרֵאשִׁיָּה וַיִּמְלִיכָהּ תַּחַת וְשָׂתִי:
(יח) וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה גָדוֹל לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֶת מִשְׁתֵּה אֶסְתֵּר
וַתִּנָּחֵה לְמַדְיִנּוֹת עֲשָׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת בְּיַד הַמֶּלֶךְ: (יט) וּבַהֲקַבֵּץ
בְּתוּלוֹת שְׁנֵי וּמַרְדֳּכָי יָשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (כ) אִין אֶסְתֵּר מְנַדֶּת
מוֹלְדָתָהּ וְאֵת עַמָּהּ כַּאֲשֶׁר צָוָה עָלֶיהָ מַרְדֳּכָי וְאֵת מֵאֲמֵר מַרְדֳּכָי
אֶסְתֵּר עֲשָׂה כַּאֲשֶׁר הִיָּתָה כַּאֲמָנָה אֶתוֹ: (כא) בַּיָּמִים הָהֵם וּמַרְדֳּכָי
יָשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ קֶצֶף בְּנֵתָן וַתֵּרֶשׁ שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי
הַסֶּף וַיִּבְקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרֹשׁ: (כב) וַיִּוָּדַע הַדָּבָר לְמַרְדֳּכָי
וַיִּגֵּד לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מַרְדֳּכָי:
(כג) וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי
הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ:

סֵפֶר
זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ג'

וְהוּא, זוהר לְפוּרִים (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסֵּפֶרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ג

(א) אֶתְּחַרֵּץ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה גְּדֹל הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ אֶת הַמֶּן בֶּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנָנִי וַיִּנְשְׂאֵהוּ וַיִּשֶׂם אֶת פְּסָאוֹ מֵעַל כָּל הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֵתוֹ: (ב) וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כְּרָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן כִּי בֶן צְוָה לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמְרַדְּכִי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: (ג) וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְמְרַדְּכִי מִדּוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ: (ד) וַיְהִי בְּאַמְרָם (כְּאַמְרָם)

י. זוהר ויקרא (פרשת קדושים - דף פ"ב ע"א):

ישראל חוטאים בשביל תערכת רע

אמר לו המנונה הקדושה, מי גרם שלא יעשה את צויו, הואיל ובנו הוא? אמר הרועה הנאמן, ודאי תערכת של רע, וסוד זה גרם לישראל לחטא לאביהם שבשמים. וסוד זה - (תהלים קו) ויתערבו בגוים. וזה גרם הרג לישראל, והחריב את בית המקדש. ומשום זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא - (דברים לב) ה' בָּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין עִמּוֹ אֵל נִכְר.

אמר ליה בוצינא קדישא, מאן גרים דלא יעביד צווייה, הואיל ובריה הוא. אמר רעיא מהימנא, ודאי תערוכת דרע, ורזא דא גרם לישראל, למחטי גבי אבוהון דבשמיא. ורזא דא, (תהלים קו) ויתערבו בגוים. ודא גרם קטולא לישראל, וחרבי בי מקדשא. ובגין דא, אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא (דברים לב) יי' בָּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין עִמּוֹ אֵל נִכְר.

ישראל יורש המלכות על ידי שעושה מצות המלך

שישראל הם מעץ החיים, עבד טוב ועבד רע. מצד של מטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרבו. עבד רע - סמא"ל. מי שהוא מעץ החיים, הוא בן העולם הבא, בן מצד של בן י"ה, בינה. ויורש את המלכות שהיא ה'. ואיך יורש אותה? אם עושה את הצווי של אבא ואמא, משום שהיא

דישראל אינון מאילנא דחיי, עבד טוב ועבד רע, מסטרא דמטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרביה. עבד רע סמא"ל. מאן דאיהו מאילנא דחיי, איהו בן העולם הבא, בן מסטרא דבן י"ה, בינה. וירית מלכותא דאיהי ה'. ואיך ירית לה. אי עביד צווייה דאבא ואמא, בגין דאיהו

מלכותא מצות המלך, ועליה אתמר, (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. היא מצוה, וצוויי של המלך על עשה ולא תעשה.

זוהר במדבר (פרשת שלח ל' - דף קע"ה ע"ב):

השכינה מתברכת מהצדיק

רבי יצחק אמר, שבועה כריכוך דאיהי שכינתא שביעתא דכלא ודאי. דהא היא מתברקא משיטא אחרנין, על ידא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מילין. והאי היא פתחא דכלהו.

רבי יצחק אמר, שבוע כריכוך דאיהי שכינה שביעית הפל בודאי. שהרי היא מתברכת משיטה אחרים על ידי הצדיק. ואם שלשה עשר, שלשה עשר הם, כמו שבארוה בשלש עשרה מדות, וזהו פתח הכל.

כנרת נקראת על שמה

והיא חוטא חד, ורשימא בגוונהא, וגוונא דילה נפיק, מחד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנרת הוה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנרת דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כן, גונוי עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד כורסייא.

והיא חוטא חד, ורשימא בגוונהא, וגוונא דילה נפיק, מחד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנרת הוה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנרת דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כן, גונוי עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד כורסייא.

מצות המלך

והכא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. פי מצות המלך. ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרים כאחד, וזוהי זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתוב זה השער לה'. ועל זה כתוב וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה', להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכן הם מעידים עדות ולא

והכא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) פי מצות המלך. ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין כחדא. והאי הוא כתרא ופתחא לכל שאר כתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתיב, (תהלים קיח) זה השער ליי. ועל דא כתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר כתרין. ועל דא

אינון סהדי סהדותא, ולא קיימי עומדים במקומם, משום שהיא מצות. בדוכתייהו בגין דאיהי מצות.

זוהר - תקוני הזוהר (הקדמת תקוני הזוהר - דף י ע"ב):

מסירות נפש

ועוד תקונו ו', והמשפלים זָהרו, אלו הם שיוֹדעים סוד במצוה השניה במלת בראשית, שהיא אהב"ה, שהיא לחשבון קטן בראשית במשקל אחד עולים, וזו אהבת חסד, שהיא ע"ב בחשבון, כנגד השם המפרש ויסע ויבא ויט, שבו וא"ו כחשבון אח"ד, שהינו מאמר אחד שהוא בראשית, שבארוה עליו, והלא במאמר אחד יכול להבראת, וזהו אהוב רבוננו. מי שמוסר נפשו באחד, באהבת רבוננו, ומשום זה ואהבת את ה' אלהי"ך, אפלו נוטל את נפשו. שאם חביבה עליו נפשו מגופו, לך נאמר ובכל נפשו. ואם חביב עליו גופו מממונו, לך נאמר ובכל לבבך. ואם חביב עליו ממון מגופו, לך נאמר בכל מאדך. במה שחביב עליך, מסר אותה באהבת רבונך בעת צרה.

ועוד תקונו ו' והמשפלים זָהרו (דניאל יב ג) אלין אינון דיִדעין רְזא בפקודא תנינא במלת בראשית, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבון זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמה מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו כחושבון אח"ד, דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול להבראות, והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן דמסר נפשיה באחד, ברחימוי דמאריה, ובגין דא ואהבת את יהו"ה אלהי"ך (דברים ו ה), אפילו נוטל את נפשו, דאם חביב עליה נפשיה מגופא לך נאמר ובכל נפשו, ואם חביב עליה גופיה מממוניה לך נאמר בכל לבבך, ואם חביב עליה ממזונא מגופא לך נאמר בכל מאדך, במה דחביב עלך מסור ליה ברחימוי דמאריך בעת צרה.

הנסיון בגלות האחרון יהיה מסירות נפש

וזהו הנסיון שעתידים ישראל להתנסות בשבעים השנים של הגלות האחרונה, שעני חשוב כמות, וכאלו נוטלים נפשו, גוף ונפש וממון - כלם שקולים. במה שחביב עליו, מסר אותו באהבת רבוננו, ובאותו זמן נקשר במלת אהב"ה שהיא בראשית, וכאלו בו ברא עולם, ומי שלא מוסר נפשו או ממזנו באהבת רבוננו

ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנסאה בשבעין שנין דגלות בתראה, דעני חשוב כמות, וכאלו נטלין נפשיה, גופא ונפשא וממונא כלהו שקולין, במה דחביב עליה מסור ליה ברחימוי דמאריה, ובהווא זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי בראשית, וכאלו ביה ברא עלמא, ומאן דלא מסר נפשיה או גופיה או

בשעת השמד, כאלו החזיר עולם לתהו ובהו, ומי שמוסר נפשו וגופו וממונו בשעת השמד באהבת רבונו, זהו שנקרא אהוב רבונו ודאי, ובאותו עולם אין למעלה ממנו, ומשום זה הפתוב סמוך לו והארץ היתה תהו ובהו.

ממוניה ברחימו דמאריה בשעת השמד, כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו, ומאן דמסר נפשיה וגופיה וממוניה בשעת השמד ברחימו דמאריה, דא אתקרי רחימא דמאריה ודאי, ובההוא עלמא לית לעילא מיניה. ובגין דא קרא סמיק ליה והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א א).

השכינה היא בנן עולם

ואהבת ה' היא המלכות שכלולה מכל הספירות, והיא מצות הקדוש ברוך הוא בכל תרני"ג מצוות, ובגללה נאמר מדוע אתה עובר את מצות המלך, והיא בנן עולם. השפחה הרעה היא חרבן עולם, ומשום זה נאמר בה והארץ היתה תהו ובהו, והיא רצועה ביד הקדוש ברוך הוא להלקות בה הרשעים.

ואהבת יהו"ה אינה מלכות, כלילא מפל ספירו, ואינה פקודא דקודשא בריך הוא בכל תרני"ג פקודין, ובגינה אתמר (אסתר א ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך, ואינה בנן עלמא, שפחה בישא אינה חרבן עלמא, ובגין דא אתמר בה (בראשית א א) והארץ היתה תהו ובהו, ואינה רצועה בידא דקודשא בריך הוא לאלקאה ביה חייביא.

האוהב ה' בכל שלושה הדברים הינו אהבה אמיתית

ומשום זה, מי שאוהב את הקדוש ברוך הוא מתוך נפשו או גופו או ממנו, שישמור אותו הקדוש ברוך הוא, הרי אהבתו תלויה באותה שנתן לו, ואינה עקר אהבתו, שזו לא אהבה, שאם נטל ממנו או גופו כופר בו. אינו עקר אהבה, עד שמוסר נפשו באהבת רבונו. ואם כל השלש שקולים לגביו, ימסר את כלם על קדשת שמו באהבה, וזהו עקר אהבה, שהיא אהבת יהו"ה מלכות, שהיא אהבת חסד, שיראה היא מצד הגבורה, ומחסד היא מלכות, אהבת יהו"ה, כמו שנאמר מגבורה היא יראת ה'.

ובגין דא מאן דרחים לקודשא בריך הוא מגו נפשיה או גופיה או ממנו, דינטיר ליה קודשא בריך הוא, הא רחימו דיליה תלויה בההיא דיהיב ליה, ולא עקר רחימו, דלאו איהו האי רחימו, דאם נטל ממנו או גופיה כפר ביה, לאו איהו עקר רחימו, עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה, ואם כל תלת שקולין לגביה, ימסור לון פלהו על קדושת שמייה ברחימו, והאי איהו עקרא דרחימו, דאיהו אהבת יהו"ה מלכות, דאיהו אהבת חסד, דיראה מסטרא דגבורה איהו, ומחסד איהו מלכות אהבת יהו"ה כמה דאתמר, מגבורה איהו יראת יי'.

אָלֵיוּ יוֹם וַיּוֹם וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם וַיִּגִּידוּ לְהֶמֶן לְרֹאוֹת הַיַּעֲמֹדוֹ דְּבָרֵי
 מְרֹדְכֵי כִּי הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי: (ה) וַיֵּרָא הֶמֶן כִּי אֵין מְרֹדְכֵי
 בָּרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמָּלֵא הֶמֶן חֲמָה: (ו) וַיָּבֹז בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד
 בְּמְרֹדְכֵי לְבַדּוֹ כִּי הִגִּידוּ לוֹ אֵת עִם מְרֹדְכֵי וַיִּבְקַשׁ הֶמֶן לְהַשְׁמִיד
 אֵת כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְלָכוֹת אַחַשְׁוֵרוּשׁ עִם מְרֹדְכֵי:
 (ז) בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא חֲדָשׁ נִסָּן בְּשָׁנַת שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה לַמֶּלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַפִּיל פּוּר הוּא הַגּוֹרֵל לְפָנָיו הֶמֶן מִיּוֹם לְיוֹם וּמִחֲדָשׁ
 לְחֲדָשׁ שָׁנִים עֲשָׂר הוּא חֲדָשׁ אָדָר: (ח) וַיֹּאמֶר הֶמֶן לַמֶּלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ יִשְׁנֹו עִם אֶחָד מִפּוּר וּמִפֶּרֶד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינֹוֹת
 מְלָכוֹתֶךָ וְדַתֵּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל עִם וְאֵת דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עֹשִׂים
 וְלַמֶּלֶךְ אֵין שׁוּה לְהַנִּיחָם: (ט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִפְתַּח לְאַבְדָּם
 וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כֶּסֶף אֲשָׁקוּל עַל יְדֵי עֲשֵׂי הַמֶּלְאָכָה לְהַכִּיֵּא
 אֶל גְּנוּזֵי הַמֶּלֶךְ: (י) וַיִּסֶר הַמֶּלֶךְ אֵת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנָהּ לְהֶמֶן
 בֶּן הַמְּדָתָא הָאֲנָנִי צֶרֶר הַיְּהוּדִים: (יא) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֶמֶן הַכֶּסֶף
 נָתוּן לָךְ וְהָעַם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ: (יב) וַיִּקְרָאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ
 בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה עֲשָׂר יוֹם בּוֹ וַיִּפְתַּח בְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה הֶמֶן
 אֶל אַחַשְׁוֵרְפָּנִי הַמֶּלֶךְ וְאֶל הַפַּחֲזֹת אֲשֶׁר עַל מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל
 שָׂרֵי עַם וְעַם מְדִינָה וּמְדִינָה בְּכַתְּבָה וְעַם וְעַם כָּל־שׁוֹנוֹ בְּשֵׁם

תורה מצד החסד ומצד הגבורה

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוניהו והתורה שהיא תרי"א - משניהם נתנה
 אתיהיב לישראל ודא עמודא לישראל, וזה עמוד האמצעי, מצדו
 דאמצעייתא, מסטריה אתקריאת מלכות תורת יהו"ה (תמימה),
 ותורה יהו"ה ואיהי מצוה דיליה בקל תרי"ג פקודי דתליין משמיה,
 דאינון שמי"י עם י"ה שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו:
 והתורה שהיא תרי"א - משניהם נתנה אתיהיב לישראל, וזה עמוד האמצעי, מצדו דאמצעייתא, מסטריה אתקריאת מלכות תורת יהו"ה (תמימה), ותורה יהו"ה ואיהי מצוה דיליה בקל תרי"ג פקודי דתליין משמיה, דאינון שמי"י עם י"ה שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו.

הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרֵשׁ נִכְתָּב וְנִחְתָּם בְּמַכְּתָב הַמֶּלֶךְ: (יג) וְנִשְׁלַח סְפָרִים
בְּיַד הָרָצִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגׁוּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל
הַיְהוּדִים מִנְּעַר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר
לְחֹדֶשׁ שְׁנָיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר וְשָׁלָלָם לְבוֹז: (יד) פֶּתַח שַׁנְיָן הַכְּתָב
לְהַנְתִּין דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתִידִים
לְיוֹם הַזֶּה: (טו) הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהָדָת נִתְּנָה
בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה וְהַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן יֵשְׁבוּ לְשִׁתּוֹת וְהָעִיר שׁוֹשַׁן נְבוּכָה:

סֵפֶר
זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ד'

וְהוּא, זוהר לְפוּרִים (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶרִי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ד'

(א) וַיִּזְעַק וַעֲקָה גְדֻלָּהּ וּמָרָה: (ב) וַיָּבֹא עַד לְפָנַי שֵׁעַר הַמֶּלֶךְ כִּי אִין בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שֵׁק וַאֲפֹר וַיֵּצֵא כְּתוּבָה הָעִיר וַיִּקְרַע מְרֻדְכֵי אֶת

יא. מרדכי היהודי מיחה שלא ישתתפו בסעודת אחשוורוש

אמר ר' יצחק נפחא בעלילה גדולה בא המן על ישראל שנאמר ובמלאת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן, אין העם האמור כאן אלא ישראל, אמר המן לאחשוורש אלקיהם שונא זמה הוא, העמיד להם זונות ועשה להם משתה וגזר עליהם שיבואו וישתו ויעשו כרצונם שנאמר "לעשות כרצון איש ואיש", מי שירצה יבוא, ומי שלא ירצה לא יבוא, כדי שלא יהא פתחון פה למדה"ד לומר בעל כרחם הביאום.

עמד מרדכי ומיחה בידם.

הניחו דברי מרדכי והלכו לאותו משתה י"ח אלף ותקמ"ד, עמד השטן והשטין עליהם ואמר לפני הקב"ה רבש"ע עד מתי אתה תדבק באומה זו שהם מפרישים עצמם ממך, אבד אותם בזמן הזה, אמר לו ותורה מה תהא עליה, אמר ליה רבש"ע תסתפק בעליונים, אף הקב"ה השוה דעתו באותה שעה, אמר הקב"ה אומה זו שבשבילה רבות אנחותי בכל יום אשביתה מאנוש זכרם, מיד אמר הקב"ה הביאו לי אגרות ואכתוב עליהם כליה, מיד הלך השטן להביא מגילה, כשראתה התורה כך יצאת לפניו בבגדי אלמנות ונתנה קולה בבכי, ולקול בכיתה צעקו מה"ש, שנאמר הן אראלים צעקו חוצה, אם ישראל בטלים אנו למה צריכין בעולם, כיון ששמעו חמה

ולבנה כך חגרו שקים ונתנו קולם בבכי, שנאמר "שמש וירח קדרו", שמים וארץ נתאבלו שנאמר "אלביש שמים קדרות", [עמד אליהו] ואמר יבטלו ישראל שיחזרו ממקום למקום ללמוד תורה ומשתעבדים על השבת ועל המילה ועל המצות, מיד רץ אליהו ז"ל בבהלה אל צדיקי עולם ואל נביאים הראשונים, ואמר להם שמים וארץ וכל צבא השמים בוכים במר נפש וכל העולם כולו אחזתו חיל כולדה ואתם יושבים ודוממים, אמרו לו מפני מה, אמר להם מפני שאכלו ושתו ממשותה אחשוורש והושלמו ישראל לטבח ולמחות שמם מן העולם, אמר משה לאליהו כלום יש אדם כשר בדור, אמר לו יש אדם אחד בהם ומרדכי שמו.

לְבוֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ שָׂק: (ג) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִנִּיעַ אֲבָל גָּדוֹל לַיְהוּדִים וְצוּם וּבְכִי וּמִסְפַּד שָׂק וְאֶפֶר יֵצַע לְרַפִּים: (ד) וּתְבוֹאִינָה (וּתְבוֹאֵנָה) נְעֻרוֹת אֶסְתֵּר וְסָרִיסֶיהָ וַיִּגִּדּוּ לָהּ וַתִּתְחַלְחַל הַמֶּלֶכֶה מְאֹד וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת מְרַדְכֵי אֶת הַחֲסִיר שֶׁקוֹ מַעֲלִיו וְלֹא קָבַל: (ה) וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתֵּךְ מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הָעֶמִיד לְפָנֶיהָ וַתִּצְוֶהוּ עַל מְרַדְכֵי לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה: (ו) וַיֵּצֵא הַתֵּךְ אֶל מְרַדְכֵי אֶל רְחוּב הָעִיר אֲשֶׁר לְפָנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (ז) וַיִּגַּד לוֹ מְרַדְכֵי אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת פְּרִשְׁת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר אָמַר הַמֶּן לְשִׁקוֹל עַל גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ בַּיְהוּדִים (בַּיְהוּדִים) לְאַבְדָּם: (ח) וְאֵת פֶּתֶשֶׁן שֶׁנֶּן כְּתָב הִדָּת אֲשֶׁר נָתַן בְּשׁוֹשָׁן לְהַשְׁמִידָם נָתַן לוֹ לְהִרְאוֹת אֶת אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצִוּוֹת עָלֶיהָ לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לְהַתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל עֲמָה: (ט) וַיָּבוֹא הַתֵּךְ וַיִּגַּד לְאַסְתֵּר אֶת דְּבָרֵי מְרַדְכֵי: (י) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהַתֵּךְ וַתִּצְוֶהוּ אֶל מְרַדְכֵי: (יא) כָּל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ

הערת המעתיק) י"ל דנקרא אדם כשר מפני שמיחה כדאי' בגמרא ע"ז (דף ד.) שצדיק גמור שאינו מוחה הוי כצדיק שאינו גמור. והסנהדרין היו שם ולא מיחו, ומרדכי מיחה ע"כ נקרא רק הוא אדם כשר צדיק גמור שלא נתפס בעוונם].
אמר לו הודיעו שיעמוד הוא משם ואנחנו מכאן בתפלה ותחנונים, אמר לו רועה נאמן כבר כתבו אגרות של כליה על צאנך וכבר היא חתומה, מיד א"ל משה לאבות

העולם אם בטיט היא חתומה רחמים נשמעים, ואם בדם היא חתומה מה שהיה יהיה, מיד בא אליהו ז"ל אצל מרדכי והודיעו, ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, מה עשה מרדכי, קבץ את כל תינוקות של בית רבן ועינה אותם מלחם ומים והלבישם שקים והושיבם על אפר והיה צווח ובוכה עמהם ביום ובלילה, והמן נתיעץ באוהביו. (ילקוט מגילה עה"פ בלילה ההוא נדה שנת המלך).

אֵל הַחֲצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהַמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר
 יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהב^[כ] וְחָיָה וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבוֹא

יב. זוהר ויקרא (פרשת תזריע - דף מ"ד ע"ב):

הַפְּנִיט לְמִקְוֵמְכֶם

רבי חייא ורבי אחא הוו יושבים לילה אחד לפני רבי אבא. קמו בחצות הלילה לעסק בתורה. עד שיצאו החוצה, ראו פוכב אחד שהיה מכה שלש פעמים בכוכב אחר ומסתיר אורו. בינתים שמעו שני קולות בשני צדדים, קול אחד לצד צפון למעלה, וקול אחד למטה, והקול ההוא מכריז ואומר: הפנסו והתפנסו למקומכם, עכשו השתמרות של נקבה פתוחה, הקדוש ברוך הוא נכנס לטיל בגן להשתעשע עם הצדיקים שבגן. עבר אותו הקול ושכף.

רבי חייא ורבי אחא הוו יתבי ליליא חד קמיה דרבי אבא. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. עד דנפקו לבר, חמו חד ככבא דהוה בטש ג' זמני בככבא אחרא וסתיים נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי, קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב) חד לתתא. והוא קלא אשר צותה עליו אסתר אכריז ואמר, עולו ואתכנישו לאתריכו, השתא אסתמרותא דנוקבא פתיחא, קודשא בריך הוא עאל לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקיא די בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכף.

הַשְּׂכִינָה מִתִּיחַדָּת עִם הַמֶּלֶךְ עַל יְדֵי שִׁירָה

חזרו רבי אחא ורבי חייא. אמרו, הנה ודאי עת רצון, שהתעוררות של פנסת ישראל (עזר) היא להתחבר עם המלך הקדוש. אמר רבי אחא, ודאי לא (מתחברת) משפעת לה פנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא אלא מתוך שירה ומתוך השבח שְׁלָה אֵלָיו.

אהדרו רבי אחא ורבי חייא, אמרו, הא ודאי עזר רעותא, דאתערוותא דפנסת ישראל (עזר) הוא לאתחברא במלכא קדישא, אמר רבי אחא, ודאי, לא (אתחברת) אנגידת לה פנסת ישראל בקודשא בריך הוא אלא מגו שירתא, מגו שבחא דילה לגביה.

בְּבִקְר מוֹשִׁיט הַמֶּלֶךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד

עד שבא הבקר, ומושיט לה המלך חוט של חסד, וסוד הדבר כמו שאמרנו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ואל תאמר שְׁלָה לְבַדָּה מוֹשִׁיט הַמֶּלֶךְ אֶת זֶה, אֵלָּא לָהּ,

עד דאתי צפרא, ואושיט לה מלכא חוטא דחסד, ורזא דמלה כמה דאמרינו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ולא תימא דלה בלחודהא אושיט לה מלכא דא,

אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם: (יג) וַיֹּאמֶר מֶרְדֵּכַי לְהָשִׁיב אֶל אֶסְתֵּר
 אֶל תִּדְמִי בְּנִפְשֶׁךָ לְהַמְלִיט בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְּהוּדִים: (יד) כִּי אִם
 הַחֲרִשׁ תִּחְרִישִׁי בָּעֵת הַזֹּאת רוּחַ וְהִצְלָה יַעֲמֹד לַיְּהוּדִים מִמָּקוֹם
 אַחֵר וְאֵת וּבֵית אַבְיָד תֵּאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם לָעֵת כְּזוֹת הַנִּעְתָּ
 לַמְּלָכוֹת: (טו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל מֶרְדֵּכַי: (טז) לֵךְ כְּנוֹס אֵת
 כָּל הַיְּהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן^{יז} וְצוּמוּ עָלַי וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל

אֵלָא לָהּ, וְלִכְל אֵינוֹן דְּמַתְּחַבְּרֵן בָּהּ. תָּא וְנַתְּחַבֵּר כְּחֵדָא. יְתָבוּ.
 וְלִכְל אוֹתָם שְׁמַתְּחַבְּרִים עִמָּהּ. בָּא
 וְנַתְּחַבֵּר יַחַד. יְשָׁבוּ.

הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין:

לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ, שְׁנֹבוּכְדָנְצֹר
 הִרְשִׁיעַ אֶכֶל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב, כִּי יָדַע שֶׁרַק
 בִּכְחַשׁ שֶׁל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב בִּיחַד נִבְרָא הַכַּח
 לְהַחְרִיב אֵת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ רַח"ל, וְאוֹמֵר
 הַזֶּה"ק כִּי הַשְּׁלַחַן לְבַד נַעֲשֶׂה מִרְכָּבָה
 לְסִטְרָא אַחְרָא.

פִּרְשׁ הַחִיד"א זי"ע כִּי "מַחֲהָ אֶמְח"ה"
 גִּימְטְרִיָּה "זֶה הָמֵן" (בְּסִפְרוֹ "חֲדָרֵי בְּטוֹן"),
 וּלְפִי זֶה יֵשׁ לְרַמֵּז שֶׁהָמֵן רָצָה לְמַחֹת
 אֵת עַם יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַסַּעֲוָדָה שְׁלוֹ
 שֶׁהָאֲכִיל אֵת עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת,
 וְכִידּוּעַ דְּבָרֵי הַזֶּה"ק בְּפִרְשַׁת מִשְׁפָּטִים

איך יכולים לזכות להגאולה האמיתית? ומה מעכב את ביאת המשיח?

נוֹבַע הַשְּׁחָתָה כְּזוֹ אֲצֵל יְהוּדִי? זֶה קוּרָה מִכָּף
 שְׂאִין אוֹכְלִים בֶּשֶׂר, שֶׁהוּא מְטַמֵּם אֵת הַלֵּב,
 כְּפִי שֶׁהִרְמַב"ם כּוֹתֵב שֶׁהָאוֹכֵל נִהְיָה דָם,
 וְהָדָם זוֹרֵם לְלֵב וּמְטַמֵּם אוֹתוֹ עַד שֶׁהוּא
 הוֹפֵךְ אוֹתוֹ ל"הָמֵן" יְהוּדִי, כִּי הוּא אֶכֶל דְּבַר
 ש"צוֹיִתִּיךָ לְבַלְתִּי אֶכֶל מִמֶּנּוּ", ע"כ. וְזֶה
 הִיָּה עֲצַת הָמֵן לְהַכְשִׁילָם בְּמֵאֲכָלוֹת כְּדִי
 שִׁיּוּכַל לְשַׁלוֹט עֲלֵיהֶם ח"ו, כְּמוֹ שֶׁעֲשֶׂה
 נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל שֶׁכָּל הַסַּעֲוֹדוֹת הִיָּיתָה
 בֶּשֶׂר בַּחֲלָב וּגְבִינָה עִם בֶּשֶׂר (וְזֶהוּ פִתְּכֵי
 הַמֶּלֶךְ, ב"ג רֹאשֵׁי תְּבוֹת בִּישָׁר גְּבִינָה), כְּדִי לְהִיּוֹת
 שְׁלֹחֲנוֹ שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ רָמֵז לְשְׁלַחַן שֶׁר הַטָּמֵא
 שֶׁל הַסִּטְרָא אַחְרָא, לְהֵאחִיזוֹ לְמַעֲלָה בְּסוֹד

אִמְרוּ חַז"ל בְּמִסְכַּת חֲלִין (דף קלט ב'): מִשֶּׁהָ
 מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר: "בְּשִׁגְם הוּא
 בֶּשֶׂר", הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר: "הָמֵן
 הָעֵץ", - וּבִסְפָר אִמְרֵי שִׁי, הִבִּיא אֵת דְּבָרֵי
 חַז"ל הַשּׁוֹאֲלִים: הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין? הֵיכַן
 מְרוֹמֵז בְּכָל הַתּוֹרָה הָעֵנִין שֶׁל הָמֵן? וְעַל כֵּן
 הִשִּׁיבוּ שֶׁהוּא מְרוֹמֵז בְּפִסּוּק "הָמֵן הָעֵץ
 אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבַלְתִּי אֶכֶל מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ".
 וְשׂוֹאֵל: מַה הַשִּׁיכוֹת שֶׁל הַפִּסּוּק בְּפִרְשַׁת
 בְּרֵאשִׁית לְעֵנִין שֶׁל הָמֵן? - וּמִבָּאָר: רוֹאִים
 לְפַעְמִים אִיךָ שִׁיְהוּדִי מֵאֲבֵד אֵת צֵלָם
 הָאֱלוֹקוֹת שְׁלוֹ, הוּא נִהְיָה מוֹשְׁחָת עַד כְּדִי
 כֵּן שֶׁהוּא מוֹכֵן לְהַכְחִיד אֵת אַחִיו, וּמֵהִיכָן

שלאכול אוכל שאינו כשר גורם לרעה הגדולה ביותר. - ולכן אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות (מגלה י"ב).

לך בנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים

מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים נצלו מגזירתו של המן, שהוא נזהר והזהיר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולזה הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אכל שאינו כשר. ואמרו חז"ל שאכלה רק זרעונים, כדי להזהר במאכלות. ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות - ניצלו היהודים, ולכן קראו להם "יהודי", ששום אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

רחמנא ליצלן לרשות הטומאה עפ"ל, והכוונה לכך היא שכל התורה והמצוות שלו מופנים לסטרא אחרא כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

הגאון הקדוש רבי הלל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שא"ה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחייבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפותם באיסור, כי האוכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת. - ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית ליראה ולאהוב את השם יתברך ולעבדו באמת

גדי בחלב אמו, כמו שפרש זוהר למעלה ולגרם אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה מכרחים לתקן את ענין המאכלות כדי לזכות לבנין בית המקדש בב"א. [כמבאר בזהר הקדוש פרשת משפטים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רואים מכאן

לך בנוס את כל היהודים ואל

וכתוב בפ"ח (או"ח סי' תר"ע) וזל"ק, בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על פן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושתיה של איסור ושמחה ומשתה של איסור, וכשעשו תשובה עינו נפשותם כמו שאמרה אסתר: "לך בנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים". לפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים ברוך

בזוהר הקדוש כתוב (ויקרא מא:): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כאדם מכווער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא. - עוד כתוב שם (מב.) כל זה שאדם סובל בעולם הבא כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עפ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חומר האיסורים של המאכלות האסורות. - עוד כתוב שם (מא:): שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא רחמנא ליצלן והוא הופך להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טומאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק באלוקי ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקב"ה חס ושלום. - עוד כתוב שם (מב.) כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס

ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברפכת הם מקילים לעצמם ואוכלים מפל הבא ליד,

ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברפכת הם מקילים לעצמם ואוכלים מפל הבא ליד,

באותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה

וכמה שלא היה לו מקום בכתי הגז היה חופר בור גדול והכניס לשם לערך 1600 יהודים וכסה אותם, ויש כמה אנשים שזכו להינצל ולהשאיר בחיים ספרו את זה] וזהו מרומז כנגד עשרת אלפים שקלים שישקל המן הרשע - לאחשוורוש, שגם אז נתחייבו כליה מאותו סיבה - שנהנו מסעודתו של אותו רשע, כמו שאיתא בגמרא מגלה (יב): "מפני מה נתחייבו שונאייהן של ישראל שבאותו הדור כליה? אמר להם: אמרו אתם! - אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע" ע"כ. - עוד ידוע מענין משפט נירנברג שבדיוק נשפטו ונתלו עשרה נאצים ימ"ש, והם כנגד עשרת בני המן והם בעצמם גם אמרו כן, (ובהמשך נדבר מזה בהרחבה).

כתוב בספר קב הישר (פרק קב): "בשר" בגימטריה מנין השנים שחיו האבות אברהם יצחק ויעקב ביחד עולה תק"ב בגימטריה בשר שהם בקדושה, כנגד הקלפה שכתוב בפסוק (שמות כב ל) ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, (ועין עץ חיים שער מ"ט פ"ו). - ומאידך גיסא "ארור המן" גימטריה 502-וכן "ברוך מרדכי", גימטריה 502 בגימטריא תק"ב, שהוא סך "בשר", הינו שעל ידי אכילת בשר אפשר לעלות לבחינה הנשגבה של "ברוך

והדברים מבהילים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר עמינו בעת מלחמת השואה, שבאותם הרפכות שהובילו את הבהמות הלא כשרים, להאכיל את כלל ישראל פגולים, כעבור עשרות שנים - הובילו בהם את אחינו בני ישראל, למחנה ההשמדה 'אושוויץ', ובאותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה כיתוב 'הובלת בהמות', וזה היה הכתוב מאותם שנים, (ואנו רואים כאן ממש מדה כנגד מדה) ה"י.

הגאון הצדיק המקובל המיוחד שבדורנו פאר הדור והדרו הרב עובדיה יוסף שליט"א, ה' יאריך ימיו בטוב ובנעימים, אמר פי כל האנשים שניספו בשואה היו גלגולים, [עוד שמעתי משמו שהם היו מדורו של מרדכי הצדיק ואכלו שם בסעודה לכן נאספו כעת רח"ל מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע, וזה היה התקון שלהם (ורבים יצאו נגד דיבורו של אותו צדיק) ואני הקטן אביא ראיה לדבריו, שכידוע שאותו רשע 'היטלר' ימח שמו וזכרו, היה מקפיד בכל יום ויום שיהרגו דווקא עשרת אלפים איש לא פחות ולא יותר, נכד כתוב באנציקלופדיה - החשבון בדיוק לפי כתי הגז,

תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם אֲנִי וְנַעֲרֹתַי אֲצוּם בֵּן וּבִנּוֹ
 אָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא בִדָּת וּבְאֲשֶׁר אֲבִדְתִּי אֲבִדְתִּי:
 (יז) וַיַּעֲבֹר מְרֹדֶכִי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר:

ומתבסמים בינין ביום הפורים, מגלים מי הוא האיש אשר זוכה לאכול מאכלות כשרים, ומי הוא שחלילה נכשל במאכלות אסורים ובפיגולים, בסוד "נכנס יין יצא סוד", כי לפעמים נראה על אדם מסוים שהוא נזהר ממאכלות אסורות ועל ידי ששתה יין הבאיש ריחו ונודע שהוא אינו נזהר ממאכלות אסורות ומגאל את נפשו בפיגולים. וזה הענין שחייב אדם לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, והדברים נפלאים.

מרדכי, ואפשר חלילה לרדת לשאול תחתית - "ארור המן". ומפני זה אנו רואים היום שכל כך הרבה בחורים ואברכים יוצאים לתרבות רעה רח"ל, כמבואר באגרא דפרקא (אות קכ"א, ועוד, עי"ש). - באור הדברים שעל ידי אכילת בשר כשר ומדהר, זוכים לעלות מעלה מעלה, ולתקן את כל הנצוצות, בחינת "ברוך מרדכי", ואם חלילה אוכלים בשר טרפה מקלקלים הכל, עד שמגיעים לבחינת "ארור המן". - ועל ידי ששותים

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלָם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ה'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלָם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ה'

(א) ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות^[יד] ותעמד בחצר

יד. זוהר - ספר במדבר (פרשת חקת - דף קפ"ג ע"ב):

נתלבשה אסתר ברוח הקדש

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ומשום זה כתובה בין הפתובים. ויהי ביום השלישי, שנחלש פח הגוף, והרי קים ברוח בלא גוף, אז - ותלבש אסתר מלכות. איזו מלכות? אם תאמר בלבוש כבוד וארגמן, הרי לא כף נקרא. אלא ותלבש אסתר מלכות, שהתלבשה במלכות עליונה קדושה, ודאי לבשה רוח הקדש.

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי (דף קפ"ג ע"ב) ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ובגין כף כתובה בין הפתובים. ויהי ביום השלישי, דאתחלש חילא דגופא, והא קיימא ברוחא בלא גופא, כדן ותלבש אסתר מלכות. מאי (קפ"ט ע"ב) מלכות. אי תימא בלבושי יקר וארגוונא, הא לאו הכי אקרי. אלא ותלבש אסתר מלכות, דאתלבשת במלכות עלאה קדישא, ודאי לבשה רוח הקדש.

כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש

מה הטעם זכתה למקום זה? משום ששמרה פיה שלא להראות דבר. זהו שכתוב (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ולמדנו, כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש. וכל מי שסוטה פיו לדבר רע, הרי ודאי אתו דבר רע עליו. (ואם לא), הרי נגעים או צרעת ששורפים כנחש עליו, והרי פרשוהו.

מאי טעמא זכתה להאי אתר. בגין דנטרא פומה דלא לחוואה מדי. הדא הוא דכתיב, (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ואוליפנא כל מאן דנטיר פומיה ולישניה, זכי לאתלבשא ברוח דקודשא. וכל מאן דסטי פומיה למלה בישא, הא ודאי ההוא מלה בישא עליה. (ס"א ואי לאו), ואי תימא הא נגעים, או צרעת, דמוקדן פתויא עליה, והא אוקמוהו.

בית המלך הפנימית^[טו] נכח בית המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית: (ב) ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה חן בעיניו ויזשט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: (ג) ויאמר לך המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות וינתן לך: (ד) ותאמר אסתר אם על

טו. זוהר - ספר ויקרא (פרשת בהר - דף ק"ט ע"א):

תפלה נכח בית המקדש

אמר רבי שמעון, והרי מצאנו חצרים שנאמר בו (אסתר ה) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל מקום המלך סתם, זה הקדוש ברוך הוא. ותעמוד, אין עמידה אלא תפלה. נכח בית המלך, נכח בית המקדש, שכל ישראל צריכים להתפלל תפלתם לשם ולהיות נכח בית המקדש. מי זו פאן חצר הפנימית? ודאי שנים הם חצרות בית ה'.

אמר רבי שמעון, והא אשכחנא חצרים דאתמר ביה (אסתר ה) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל אתר המלך סתם, דא קודשא בריך הוא. ותעמוד, אין עמידה, אלא צלותא. נכח בית המלך: נכח בית המקדש, דכל ישראל צריכין לצלוא צלותא דלהון לתמו, ולמהו נכח בית המקדש. הכא מאן חצר הפנימית. ודאי תרין אינון חצרות בית יי'.

גאולה לרחוק ולקרוב

אמר לו המנורה הקדושה, שני חצרים, הם החיצוניים של הלב, והם שני אונים של הלב. ושני בתים פנימיים, שני בתי הלב. ושנים הם הבתים הפנימיים, ושנים הם בתים חיצוניים. ובזמן שיהיה פרקן, תהיה גאולה לכלם, לאותם הקרובים ללב, שהיא השכינה, ולא להם הרחוקים שהתקרבו. זהו שפכותב (ישעיה נז) שלום לרחוק ולקרוב. ופרשונה, לרחוק מעברה, ולקרוב ממצוה.

אמר ליה בוצינא קדישא, תרין חצרים, אינון חיצוניים דלבא, ואינון תרין אונים דלבא. ותרין בתים פנימיים, תרין בתי דלבא. ותרין אינון בתי גוואי, ותרין אינון בתי בראי. ובזמנא דיהא פורקנא, גאולה תהא לכלהו לאינון קריבין ללבא, דאיהו שכינתא, ולאלין רחיקין דאתקריבו, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב, ואוקמוה לרחוק מעברה, ולקרוב ממצוה.

הַמֶּלֶךְ טוֹב יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן הַיּוֹם אֵל הַמְּשֵׁתָה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לוֹ:
 (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִהֲרוּ אֶת הָמֵן לַעֲשׂוֹת אֶת דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא
 הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֵל הַמְּשֵׁתָה אֲשֶׁר עָשִׂתָה אֶסְתֵּר: (ו) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְאַסְתֵּר בְּמִשְׁתָּה תִּיּוֹן מַה שְּׂאֵלְתְּךָ וַיִּנָּתֶן לָךְ וַיְמַח בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצִי
 הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי^[טז]: (ז) וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי וּבְקִשְׁתִּי:

טז. זוהר - ספר שמות (פְּרִשְׁת תְּרוּמָה - דף קנ"ח ע"ב):

אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, עֲלֵה אֶתְמַר, (דברים) ז' וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה וְגו'. בַּה
 אֲזַהְרֶת לְיִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעַת מִיתַתְּךָ. בַּה
 בְּרַכְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבָּט וְשַׁבָּט. הָדָא
 הוּא דְכַתִּיב, (דברים לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר
 בְּרַךְ מֹשֶׁה וְגו', וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ
 חֲבֵרַיִיא מֵאֲרִי מִתְּנִיתִין, דְּכַתִּיב, (במדבר יט)
 זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, וְאָמְרוּ
 עֲלֵה מֵאִי כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, אֵלָא אִין
 הַתּוֹרָה מִתְּקַיְמַת, אֵלָא בְּמִי שְׂמִמִּית
 עַצְמוֹ עֲלֵיהָ, וְלִית מִיתָה אֵלָא עוֹנִי, דְּעוֹנִי
 חֲשׁוּב כְּמַת.

אָמַר הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עֲלֵיהָ נֹאמַר (שם)
 ז' וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה וְגו'. בַּה
 הַזְהִרְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַת מִיתַתְּךָ, בַּה
 בְּרַכְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּט וְשַׁבָּט. זְהוּ
 שְׂכָתוּב (שם לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בְּרַךְ
 מֹשֶׁה וְגו'. וּמִשׁוּם כֶּף פְּרִשׁוּהָ הַחֲבֵרַיִם
 בְּעֲלֵי הַמְּשֵׁנָה, שְׂכָתוּב (במדבר יט) זֹאת
 הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, וְאָמְרוּ
 עֲלֵיהָ, מַה זֶה כִּי יָמוּת? אֵלָא אִין הַתּוֹרָה
 מִתְּקַיְמַת אֵלָא בְּמִי שְׂמִמִּית עַצְמוֹ
 עֲלֵיהָ, וְאִין מִיתָה אֵלָא עוֹנִי, שְׁעוֹנִי חֲשׁוּב
 כְּמַת.

בינונים מחצית עמו לעולם הבא

דְּאִיהוּ קַרְבֵּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד. מִסְטְרָא דְעֵשִׂיר
 עוֹלָה וְדָאִי, דְּאֶסְתֵּלֵק עֲלֵיהָ. דְּכָל עֲתִירִין,
 כָּל טִיבוֹ דְעֵבְדִין, כְּלַהוֹן (ס"א רובא דלהון)
 לְזַבְּחָה לְהוֹן לְעֵלְמָא דְאֶתִי, וְתַמָּן אִיהִי
 תְּגָא עַל רִישֵׁיהּ. בִּינוּנִי, דְּפִלַח לְמִזְבֵּי
 בְּתִרִין עֲלִמִין, אִיהוּ מַחְצִית הַשְּׁקֵל עֲמִיהָ
 בְּעֵלְמָא דְאֶתִי, כְּגוֹן מִצָּה דְאֶתְפְּלִיג,
 חֲצִיָּה תַּחַת הַמִּפָּה לְאַפִּיקוֹמֵן בְּתֵר
 סְעוּדָה. וְחֲצִיָּה לְמִצָּה קִדְם סְעוּדָה.

שֶׁהוּא קַרְבֵּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד. מִצַּד שֶׁל עֵשִׂיר
 עוֹלָה וְדָאִי, שְׂמַתְעֵלָה עֲלִיו. שְׁפַל
 הָעֵשִׂירִים, כָּל טוֹב שֶׁהֵם עוֹשִׂים, כָּלֵם
 (ר"ב) לְזַכּוֹתֵם לְעוֹלָם הַבָּא, וְשֵׁם הִיא
 כְּתֵר עַל רִאשֵׁם. הַבִּינוּנִי שְׁעוּבַד כְּדִי
 לְזַכּוֹת בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת, הוּא מַחְצִית
 הַשְּׁקֵל עֲמוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ הַמִּצָּה
 שְׁנַחֲלֵקָתָהּ, חֲצִיָּה תַּחַת הַמִּפָּה לְאַפִּיקוֹמֵן
 אַחֵר הַסְּעוּדָה, וְחֲצִיָּה לְמִצָּה קִדְם

ומסִטְרָא דָא נְאָמֵר בְּאֶסְתֵּר, (אסתר ה) מַה שְּׂאֵלְתָּךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה בְּקִשְׁתָּךְ עַד חֲצִי הַמְּלָכוֹת וְתַעֲשׂ.

סְעוּדָה. וּמִצַּד זֶה נְאָמֵר בְּאֶסְתֵּר, (אסתר ה) מַה שְּׂאֵלְתָּךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה בְּקִשְׁתָּךְ עַד חֲצִי הַמְּלָכוֹת וְתַעֲשׂ.

מִי שֶׁמִּשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׂכִינְתּוֹ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עָלָיו

אָבֵל מֵאֵן דְּאִיהוּ עֲנִי, דְּמִמִּית גְּרַמִּיהּ בְּגִינְהּ, כְּגוּוֹנָא דִּילָךְ רַעִיא מְהִימְנָא, אִיהוּ קֶרְבֵּן יוֹרֵד תַּחוּתָךְ, וְאִמְאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאִשְׁפִּיל גְּרַמִּיהּ בְּגִין שְׂכִינְתִּיהּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ נְחִית עָלֶיהּ, וְהֵאֵי הוּא דְּאִמֵּר דְּוֹד, (תהלים קלח) כִּי רַם יְיָ וְשִׁפְלֵי יִרְאֶה. וְהִנְבִּיא אָמֵר, (ישעיה נג) כִּי כֹה אָמֵר רַם רַם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקִדּוֹשׁ שְׁמוֹ וְגו', וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְלֵי רוּחַ. דְּאִף עַל גַּב דְּאִנְא מְרוּם וְקִדּוֹשׁ אֲשַׁכּוּן, בְּשִׁבְלֵי אוֹתוֹ שְׁנַעֲשֶׂה דְּכָא וְשִׁפְלֵי רוּחַ בְּעֵבֹר שְׂכִינְתִּי לְהַעֲלוֹתָהּ מִשְׁפְּלוּתָהּ עֲטָרָה לְרֵאשׁוֹ, אֲנִי אֵרֵד לְדוֹר עֲמוֹ. וְאַחַר שֶׁבַעל הַשְּׂכִינְיָה יוֹרֵד עַל הָאָדָם, הִיא יוֹרְדַת מְעַל רֵאשׁוֹ, וְנוֹתְנַת הַמְּקוֹם שֶׁל הָרֵאשׁ לְבַעֲלָהּ וַיִּוֹרְדַת לְרַגְלֵי הַמְּלָךְ. וְסוּד הַדְּבָר - (ישעיה

מִי שֶׁמִּשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׂכִינְתּוֹ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עָלָיו אָבֵל מֵאֵן דְּאִיהוּ עֲנִי, דְּמִמִּית גְּרַמִּיהּ בְּגִינְהּ, כְּגוּוֹנָא דִּילָךְ רַעִיא מְהִימְנָא, אִיהוּ קֶרְבֵּן יוֹרֵד תַּחוּתָךְ, וְאִמְאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאִשְׁפִּיל גְּרַמִּיהּ בְּגִין שְׂכִינְתִּיהּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ נְחִית עָלֶיהּ, וְהֵאֵי הוּא דְּאִמֵּר דְּוֹד, (תהלים קלח) כִּי רַם יְיָ וְשִׁפְלֵי יִרְאֶה. וְהִנְבִּיא אָמֵר, (ישעיה נג) כִּי כֹה אָמֵר רַם רַם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקִדּוֹשׁ שְׁמוֹ וְגו' וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְלֵי רוּחַ. דְּאִף עַל גַּב דְּאִנְא מְרוּם וְקִדּוֹשׁ אֲשַׁכּוּן, בְּגִין הוּא דְּאִתְעִבִיד דְּכָא וְשִׁפְלֵי רוּחַ בְּגִין שְׂכִינְתִּי, לְסַלְקָא לָהּ מִשְׁפְּלוּת דִּילָהּ עֲטָרָא לְרִישִׁיהּ, אֲנִי נְחִית לְדִיִּירָא עֲמִיהּ. וּבְתַר דְּבַעֲלָהּ דְּשְׂכִינְתָא נְחִית עַל בַּר נֶשׁ, אִיהִי נְחִיתַת מְעַל רִישִׁיהּ, וְיִהִיבַת אֶתְרָא דְּרִישָׁא לְבַעֲלָהּ, וְנְחִיתַת לְרַגְלֵי דְּמִלְכָא. וְרִזָּא דְּמִלָּה, (ישעיה סו) הַשָּׁמַיִם כִּסְּאוֹ וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רַגְלֵי.

מִיּוֹם שִׁיּוֹרֵשׁ אָדָם נְשָׂמָה נִקְרָא בֵּן

שְׁמִיּוֹם שִׁיּוֹרֵשׁ אָדָם נְשָׂמָה שְׂכִלּוּלָה מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ, מֵאוֹתָהּ שְׁעָה נִקְרָא בֵּן. אָמֵר תִּנְא אַחַד, וְכִי מֵאוֹתוֹ יוֹם שִׁיּוֹרֵשׁ אָדָם נְשָׂמָה כְּלוּלָה מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ יִקְרָא בֵּן? מִנִּין לָנוּ? מִהַפְּסוּק הַזֶּה שְׁאִמֵּר דּוֹד בְּסִפְרֵי תְהִלִּים, (תהלים ב) אֲסַפְּרָה אֶל חֹק ה' אָמֵר אֵלֵי בְנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם יְלַדְתִּיךְ.

דְּמִיּוֹמָא דִּיִּרִית בַּר נֶשׁ נִשְׂמַתָּא, כְּלִילָא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, מֵהִיָּא שְׁעָתָא (צ"א ע"א) אֶתְקִרִי בֵּן. אָמֵר חַד תִּנְא, וְכִי מֵהִיָּא יוֹמָא דִּיִּרִית בַּר נֶשׁ נִשְׂמַתָּא, כְּלִילָא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, יִתְקִרִי בְּרִיָּה מְנָא לָן. מֵהִיָּא קִרָא דְּאִמֵּר דּוֹד בְּסִפְרֵי תְהִלִּים, (תהלים ב) אֲסַפְּרָה אֶל חֹק יְיָ אָמֵר אֵלֵי בְנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם יְלַדְתִּיךְ.

(ח) אִם מְצַאתִי חַן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לָתֵת אֶת שְׂאֵלָתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת בְּקִשְׁתִּי יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לָּהֶם וּמָחָר אַעֲשֶׂה כְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ: (ט) וַיֵּצֵא הָמֵן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לְבָבִי^[1] וַכְּרָאוֹת הָמֵן אֶת מְרַדְּכֵי בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא קָם

לא קם כְּמֹשֶׁה

אמר לוֹ הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, רוּעָה הַנְּאֻמָּן, מאי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ. אֵלָּא בְּגִינְךָ אָמַר דָּוִד בְּרוּחַ קְדָשָׁא, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ. הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל, בַּהֲהוּא דְאִתְמַר בֵּיהּ, (דְּבָרִים לַה) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. אֲנִי קִיַּמְתָּ בְּשִׁכְנֵתָא וְאֶהְבֵּת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבַבְךָ, דְּהֵינּוּ גּוֹפָא. וּבְכָל נַפְשְׁךָ, דְּהֵינּוּ נִשְׁמָתָא. דְּחַמֵּשׁ שְׁמֵהּ אֵית לָהּ: נִשְׁמָה. רוּחַ. נֶפֶשׁ. חַיָּה. יְחִידָה. וּבְכָל מְאֹדְךָ, בְּכָל מְמוֹנָא דִּילְךָ.

קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיהָ לֹא יָזוּ מִינְךָ בְּכָל אַלְמִין. אֲנִי חֲשַׁבְתָּ, דְּאֶפִּילוּ הוּוּ כָּל עֲלָמִין תַּחְתּוֹת רְשׁוּתְךָ, הוּוּ יְהִיב לְאִקְמָא לְשִׁכְנֵתָא בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא מִלְּכָא לִיה בְּשִׁכְנֵתִיהָ עַל כָּל מְמַנָּן דְּאוּמִין דְּעֲלָמָא, וְלִבְתָּר לְסַלְקָא לִיה וְשִׁכְנֵתִיהָ. בְּדִיּוּקְנָא דִּילְךָ כְּלִילָא מִכָּל מִדּוֹת טְבִין, בְּכָל עֲלָמִין, וּבְמִשְׁרֵינָן עֲלָמִין וְתַתְּאִין, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

י"ז. זוהר - ספר שמות (פְּרִשְׁת וְאִתָּה תִּצְוֶה - דף קפ"ה ע"א):

הַיְדוּי הוּא הַחֶלֶק שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר

וְרָזָא דָּא, הֵכִי נְמִי קְרַבְנָא, דְּבַעֵי לְאוּדָאָה עַל הַהוּא קְרַבְנָא, כָּל חוּבוֹי וְחֲטָאוֹי, לְמִיָּהֵב חוּלְקָא לְמֵאן דְּאִצְטְרִיךְ. קְרַבְנָא כְּלֵא לְסַטְרָא דָּא חוּלְקָא דְּקוֹדֶשָׁא,

וְהַסּוּד הַזֶּה, כִּף גַּם הַקְּרָבָן - שְׁצָרִיךְ לְהוֹדוֹת עַל אוֹתוֹ הַקְּרָבָן כָּל עֲוֹנוֹתָיו וְחֲטָאוֹי, לְתַת חֶלֶק לְמִי שְׁצָרִיךְ. כָּל הַקְּרָבָן לְזֶה הַצַּד חֶלֶק הַקְּדוּשָׁה וְרִצּוֹן

וְלֹא זָע מִפְּנֵי וַיִּמְלֵא הַמֶּן עַל מַרְדֳּכָי חֲמָה: (י) וַיִּתְאַפֵּק הַמֶּן וַיָּבֹא אֶל בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיָּבֵא אֶת אֲהֶבָיו וְאֶת זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ: (יא) וַיִּסְפֹּר לָהֶם הַמֶּן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב בְּנָיו וְאֶת כָּל אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֶת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּן אִפֹּף לֹא הִבִּיֵּאתָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ כִּי אִם אוֹתִי וְגַם לְמַחֵר אֲנִי קָרוֹא לָהּ עִם הַמֶּלֶךְ: (יג) וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׂוֹהֵה לִּי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מַרְדֳּכָי תִּיהְיֶה יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (יד) וַתֹּאמֶר לוֹ זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וְכָל אֲהֶבָיו יַעֲשׂוּ עִינָי^[ח] גְּבִיָּה

הַקִּדְשָׁה. וְלִצַּד הִזָּה אוֹתוֹ חִלַּק שֶׁל אוֹתָם עוֹנוֹת וְחֲטָאִים שֶׁנִּתְּנוּ בַּהוֹדָאָה עַל אוֹתוֹ בְּשַׁר הַקֶּרֶבֶן, כַּפְתּוּב (מִשְׁלֵי כה) אִם רָעַב שֶׁנֶּאֱרָא הָאֲכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו', כִּי גִחְלִים אֶתְּהָ חוֹתָה וְגו'. וְסִימְנֵף - (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שִׂיּוּדַע דְּרַכּוֹ לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֲמֵת.

וְרַעוּתָא דְקוּדְשָׁא. וְלִסְטְרָא דָּא, הַהוּא חוֹלְקָא דְאִינוּן חוֹבִין, וְחֲטָאִין דְּאִתִּיְהִיבוּ בַּהוֹדָאָה עַל הַהוּא בְּשַׁרָּא דְקֶרְבְּנָא. כְּמָה דְכַתִּיב, (מִשְׁלֵי כה) אִם רָעַב שׁוֹנֵאֵף הָאֲכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו'. כִּי גִחְלִים אֶתְּהָ חוֹתָה וְגו', וְסִימְנֵף (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דִּידַע אֶרְחִיָּה לְמַהֵף בְּאַרְחַ קִשׁוּט.

לְסִדְרַת הַשְּׁבִיחַ בְּשִׁלְמוֹת

וְכָל מֵאֵן דְּלֹא יָדַע לְסִדְרָא אֶת שְׁבִיחַ רְבוּנוּ, דְּמֵאֲרִיָּה, טַב לִיָּה דְלֹא אֲבָרִי. בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף צְלוֹתָא דְאִיהוּ שְׁלָמָא לְעִילָא. (בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף צְלוֹתָא) מֵגוּ מַחְשְׁבָה, וְרַעוּתָא דְלֵבָא, וְקֵלָא, וּמְלָה דְשִׁפּוּן. לְמַעַבְדַּ שְׁלִימוֹ וְקִשׁוּרָא וְיַחְוּדָא לְעִילָא, כְּגוּוֹנָא דְאִיהוּ לְעִילָא. כְּגוּוֹנָא דְנִפְקָא שְׁלִימוֹ מְעִילָא לְתַתָּא, הַכִּי אֶצְטְרִיף מִתַּתָּא לְעִילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּדָקָא יְאוּת.

וְכָל מֵאֵן דְּלֹא יָדַע לְסִדְרָא שְׁבִיחָא דְמֵאֲרִיָּה, טַב לִיָּה דְלֹא אֲבָרִי. בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף צְלוֹתָא דְאִיהוּ שְׁלָמָא לְעִילָא. (בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף צְלוֹתָא) מֵגוּ מַחְשְׁבָה, וְרַעוּתָא דְלֵבָא, וְקֵלָא, וּמְלָה דְשִׁפּוּן. לְמַעַבְדַּ שְׁלִימוֹ וְקִשׁוּרָא וְיַחְוּדָא לְעִילָא, כְּגוּוֹנָא דְאִיהוּ לְעִילָא. כְּגוּוֹנָא דְנִפְקָא שְׁלִימוֹ מְעִילָא לְתַתָּא, הַכִּי אֶצְטְרִיף מִתַּתָּא לְעִילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּדָקָא יְאוּת.

יח. עֶרֶךְ הַגִּמְטְרִיָּה שֶׁל "יַעֲשׂוּ עֵץ גְּבוּהָ חֲמִשִּׁים אַמָּה" = 1006 - גִּמְטְרִיָּה - נוּ מַה אֲנִי אַעֲשֶׂה עִם נַחֲשׁ? גִּמְטְרִיָּה - סִימֵן טוֹב וּמְזוּל טוֹב יֵהָא לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל

ואפשר לפרש כפירוש הרמב"ן כי העבירה הראשונה הייתה מאכלות אסורות שהנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם, והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 - גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש?

לעורר את הגזירה של העון עם הנחש "עץ" הוא "עץ הדעת", שנכשלו במאכל איסור שאסר הקב"ה לאכול מעץ הדת כמו שכתוב (בראשית פרק ב' ט"ז י"ז) וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ הַגֵּן אָכַל תֹּאכַל. וּמִעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בַיּוֹם אֲכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.

ולמה דוקא חמשים אמה?

כי מאכלות אסורות מביא את האדם להיכנס בחמשים שערי טומאה, וזה כפירה, לכפור בהקב"ה, כמו שכתוב בזוה"ק בהרבה מקומות, וכמו שגילה לנו הרמב"ם והדברי חיים זי"ע, ועוד.

והגימטריה של "עץ גבוה חמשים אמה" = 620 תרי"ג מצות ושבע מצוות דרבנן רצה לעקור על ידי שיאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וגם גימטריה של "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "נשמה טהורה" שעל ידי המאכלות אסורות יטמא את הנשמה טהורה, ולא ירגיש יותר את "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "רשעים" שנעשה לא רק רשע אלא רשעים שמוליד על ידי זה בנים רשעים.

אמרו חז"ל, במדרש רבה (אסתר פרשה ט פסקה ב): שלהמן הרשע היו שלוש מאות שישים וחמש יועצים, כמניין ימות השנה, אך כל יועציו היו כקליפת השום, לפני עצותיה הרעות של זרש אשתו. אמרה זרש להמן בעלה: מרדכי מזרע היהודים הוא ולהורגו בדרך פשוטה, יהיה קשה לך ביותר ולכן, צריך אתה לבוא אליו בחכמה מרובה ביותר, ולחפש דרך שאף צדיק לא עמד בניסיון ובסכנת כליה כזו, משום שכל צדיק אשר עמד בסוג של סכנה וניסיון, התפלל ובכה להקב"ה ונושע ואז בנקל, מרדכי יתפלל ויזכיר את אותו צדיק שניצל מן הניסיון המסויים, ובזכותו אף הוא ינצל.

כבשן האש, אם תרצה להשליכו, חנניה משאל ועזריה ניצלו, יקרא בשמם ויושיעו ויגנו עליו; לגוב האריות, אם תשליכהו, כבר דניאל ניצל; לבית האסורים, יוסף הצדיק ניצל; אם תשליכהו למדבר אבותיו, פרו ורבו במדבר; אם תעוורו את עיניו, שמשון הגיבור כבר עבר דבר זה.

לכן, צריך לחשוב דרך חדשה להכניע את מרדכי. ישבה זרש וחשבה ימים רבים ותיכנה, איך להכחיד את מרדכי ועמו כלל עם ישראל, ובסוף עלה בדעתה לתלות את מרדכי על עץ - זה דבר אשר לא נעשה לאף צדיק; עמדה ונתנה עצה להמן יותר מכל יועציו, לתלות את מרדכי על עץ.

צריך להבין למה דווקא "עץ"?

הצדיק הקדוש בעל דברי חיים זי"ע מגלה לנו סודות נוראים

ותשובות 'דברי חיים' (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לענף ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות

קָפְרוּ בַתְּחִילַת הַמַּתִּים בְּגִלְל שְׂאֵכְלוּ וְנִתְפַּטְמוּ
בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת עַד שִׁיִּצְאוּ מֵהַדָּת וּבָא
עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ וְהָרַג אֶת כָּלֶם רַח"ל. וַיְדוּעַ
שְׂמֵעֲרַמֶת הַסַּמ"ךְ מ"ם שֶׁלֹּא לִפְתּוֹת כָּל
יְחִיד וַיְחִיד, רַק מַעֲמִיד שׁוֹחֲטִים וְרַבָּנִים
בְּכָל מְקוֹם מִסְטֵרָא דִּילִיָּה וְעַל יְדֵי זֶה הִפְלִ
בְּרִשְׁתּוֹ.

**אֲכִילַת חֵלֶב מִבֵּיא אֶת הָאָדָם לְכַפֵּר בְּאַלְקֵי יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁרְאִינוּ אֲצֵל שַׁבְּתֵי צְבִי
יִמַּח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ.**

דָּוֶד..... עוֹד שְׂמַעְתִּי מִהַחֲכָם הַכּוֹלֵל הָרַב
אֲבָרְהָם יִצְחָקִי אב"ד ור"מ דְּסַפְרֵיִם
בְּעִיָּה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹב"ב, שֶׁשָּׁמַע מְרַבּוֹ
הַגְּדוֹל הַחֲכָם הַכּוֹלֵל מֵהוֹר"ר מִשֵּׁה גִלְאֲנִטִי
אוֹמֵר, מִתְחַלֵּה לֹא הֵייתִי מְבֻזָּה לְשַׁבְּתָאִי
צְבִי יִמַּח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ, אָף עַל פִּי שֶׁלֹּא הֵייתִי
מֵאֲמִין בּוֹ, רַק אַחַר שֶׁרְאִיתִי כְּתָב יָד שֶׁל
שַׁבְּתֵי צְבִי יִמַּח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ שֶׁכְּתָב לְכָאן
לְאַחַד שֶׁהָיָה מֵאֲמִין בּוֹ, וְחַתַּם אֶת עֵצְמוֹ אָנִי
הוֹי"ה אֶלְקֵיכֶם שַׁבְּתֵי צְבִי, דִּהְיִינוּ שֶׁכְּתָב שָׁם
הַקְּדוֹשׁ כְּכַתִּיבְתּוֹ, אַחַר זֶה אָנִי מַחְרִים אוֹתוֹ
בְּכָל יוֹם וַיּוֹם.

וְכך, בְּכָל דּוֹר, יִשְׁנוּ הַמֶּן וַיִּשְׁנָה זֶרֶשׁ, אִשְׁר
מִחֲפָשִׁים הֵרַס חֲדָשׁ וְאַחַר, אִשְׁר לֹא הִיָּה
קִיִּים עַד הַיּוֹם, לְהַרוֹס אֶת הַתּוֹרָה, וְהַקְּב"ה
מִחֲפָשׁ מִי שִׁיְהִיָּה הַפְּנַחַס שִׁיְגַלֵּה אֶת הַסּוּדוֹת
הָאֵלוּ מִי הֵם אוֹתוֹ ה"המֶן זֶרֶשׁ" שֶׁל הַדּוֹר
זֶה, וּבִמָּה הֵם מְזִיקִים אֶת כָּל הַכֹּלֵל יִשְׂרָאֵל,
אֲךָ אַחֲרֵית דְּבַר, מֵרַדְכִי הַבֵּינן תִּיכְּף אֶת הַסּוּד
שֶׁל הַסְּעוּדָה שֶׁל אוֹתוֹ רִשַׁע וְמָה כּוֹנְנָתוֹ בְּזֶה,
לְהַאֲכִיל אֶת יִשְׂרָאֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְכִמוֹ
שֶׁכְּתוּב בְּזוֹהַר"ק פֶּרֶשׁת מִשְׁפָּטִים בַּסְּעוּדָה
שֶׁל נְבוֹכַדְנֶצַּר הִרְשַׁע שֶׁסְּעוּדָתוֹ הֵייתָה בְּשׁוֹר
בְּחֵלֶב וַיִּדְעַ שְׁבַאכִילַת בְּשׁוֹר בְּחֵלֶב יֵשׁ כּוֹחַ
לְהַחְרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ ח"ו וּמִפְּנֵי זֶה רִצָּה

הַרְבִּים רְאִינוּ דְּעַל יְדֵי זֶה יִצְאוּ מִן הַדָּת כְּמָה
קְהָלוֹת בְּאַרְצָן לוֹע"ז שְׂאֵכְלוּ וְנִתְפַּטְמוּ
בְּנִבְלִיּוֹת וְטִרְפוֹת עַל יְדֵי הַשׁוֹבִי"ם הַקְּלִים,
וְגִבְרוּ עֲלֵיהֶם דְּעוֹת זָרוֹת עַד שֶׁנֶּאֱבְדוּ מִן
הַקְּהָל (עֵי"ש דְּבָרָיו הַחוֹצְבִים לְהַבּוֹת אֶשׁ),
וְכֵן מוֹבָא בְּדָגֵל מַחְנֵה אֲפָרִים" (פֶּרֶשׁת עֲקֵב
מִכְּתָב מִהַרְמַב"ם זצ"ל) שֶׁשְּׁבָעִים אֲלָף אִישׁ

וּבְנוֹסָף לָזֶה נִבְיָא גְבִיַת עֲדוֹת מִבֵּית דִּין
הַגְּדוֹל שְׁבִירוֹשָׁלַיִם - אִיךְ שֶׁשַׁבְּתֵי צְבִי לָקַח
מִנְּיָן וְהַאֲכִיל אוֹתָם חֵלֶב הַכִּלְיוֹת שֶׁהִיא אֲסוּר
כָּרַת וְעֵשָׂה עַל זֶה הַבְּרָכָה בְּרוּךְ אַתָּה ד'
אֶלְקֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מִתִּיר אֲסוּרִים, כְּמוֹ
שֶׁמוֹבָא בְּסִפְר תּוֹרַת הַקְּנָאוֹת לְרַבְּנוּ יַעֲקֹב
מַעֲמַדִּין זצ"ל וְהִיא קְבוּצַת מֵאֲמָרִים וּכְתָבִים
נֶגְדַ שַׁבְּתֵי צְבִי וּמִתִּי סוּדוֹ, נֶדְפַס
בְּאִמְסְטֵרְדָּאם תְּק"ב. וְנֶדְפַס בְּדִפּוֹס צִלוֹם
בִּירוֹשָׁלַיִם תִּשְׁל"א ע"י הוֹצָאָת מְקוֹר, וּז"ל:
טַפְּס קְבֵלַת עֲדוֹת בִּירוֹשָׁלַיִם תּוֹב"ב: בְּמוֹתָב
תִּלְתָּא בִי דִינָא כְּתָדָא הוֹינָא, וְאַתָּא לְקַדְמָנָא
הַחֲכָם הַכּוֹלֵל מֵהוֹר"ר מִשֵּׁה חֲבִיב אִישׁ
סַפְרֵי וְהַעִיד בְּתוֹרַת עֲדוֹת (בְּלִשׁוֹנוֹ), וּז"ל
בְּלֵה"ק: אָנִי מַעֲיֵד שֶׁמִּפְּרָסֶם הַדְּבָר בֵּינָן
תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים בִּירוֹשָׁלַיִם וְחֲבָרוֹן, שֶׁשַׁבְּתֵי
צְבִי תִר"ו קָדָם שֶׁהִמִּיר דָּתוֹ, הַאֲכִיל חֵלֶב
כִּלְיוֹת לְעֵשָׂה מִיִּשְׂרָאֵל, גַּם צָוָה לָהֶם
לְהַקְרִיב פֶּסַח בְּחוּץ לְאַרְצָן וְהַאֲכִילֵם כְּסִדֵּר
אֲכִילַת פֶּסַח, גַּם עֵשָׂה בְּרָכָה עַל אֲכִילַת חֵלֶב
בְּזוֹ הַנִּסְחָא, בְּרוּךְ אַתָּה ה' מִתִּיר אֲסוּרִים,
וְגַם שְׂמַעְתִּי דְּבָר זֶה מֵאָדָם אֲתָד בְּעַל תּוֹרָה
גְּדוֹל שֶׁעֵשָׂה גַם כֵּן דְּבָר זֶה וְאַחַר כֵּן עֵשָׂה
תְּשׁוּבָה, גַּם שְׂמַעְתִּי שֶׁבִשְׁנַת תַּכ"ה גִּילָה
שַׁבְּתֵי צְבִי עַל עֵצְמוֹ שֶׁהוּא מְשִׁיחַ בֵּן

האריות, עיין שם בהזוהר הקדוש באורך. ובזוה"ק (פ' פנחס) כתב דעניין הדבר שנדמה הוא בא על ידי שפוגם את עצמו ופיו במאכלות אסורות, ועי"ז מסתלק ממנו הצלם והדיוקן ולא תואר אדם לו רק כבהמה. ולזה דניאל שנשמר מפת בג המלך לא סר צלו ודיוקנו מעליו. ולזה לא שלטו בו אריותא יע"ש באורך מזה.

ובזה אפ"ל שאומרים בתפילת עלינו לשבח כו', לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון, (כמבואר בזוה"ק שמ"א הוא כמו עובד ע"ז) לתקן עולם במלכות ש-ד-י (ר"ת שומר דלתות ישראל) מתי יהי' כשכל בני בשר יקראו בשמך, היינו האנשים שאוכלים בשר יקראו בשמך אפ"ל בהקדם מה שכ' ר"ה מקאלאמייע זי"ע שהאוכל מ"א אינו יכול לומר אבינו אתה כו'.

ועי' בנועם אלימלך פ' ויגש עה"פ ואת יהודה כו', שהאוכל מאכלים כשרים יכול לבוא לידי רוח הקודש, ועי' נועם מגדים דף קט"ו סר צלם ודף שס"ב. ובזה יתורץ התוס' שבת יג: יב: ר"י קרא והטה עי' תוספות שמקשה ומת' דגנאי הוא לצדיק ולכ"ק מאי גנאי אפ"ל הגנאי שדווקא ע"י מאכל איסור נאבד הרוה"ק וצ"ב ואפ"ל עפ"י מש"כ בליקו"א דאם אכל מאכל איסור הוא קשר בג' קליפות הטמאים עיי"ש.

והגימטריה של "יעשו עין גבוה המשים אמה" = 1006 גם בגימטריה - "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל"

חג הפורים זה ונזכור מעשה המן הרשע ואיך שמרדכי הציל את עם ישראל, ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר.

שחנניא מישאל ועזריה יאכלו גם בשר וחלב, והם אכלו רק זרעונים כמו שכתוב רש"י (דניאל פרק א פסוק ה) וימן - לשון הזמנה. מפת בג - הוא שם מאכל המלך בלשון כשדים ויש פותרים פת בג לחם ואין נראה כן שהרי כתיב ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים ואין זרעונים חליפי לחם אלא חליפי תבשיל.

ובזה פירשתי דברי התוס' דגנאי הוא לצדיק, דהנה איתא בילקוט בפ' זו בפסוק זאת החי' אשר תאכלו וז"ל. ר' ברכי' בשם ר' יצחק אריסטון גדול עתיד הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא וכל מי שלא אכל נבילות וטריפות בעוה"ז יזכה לאכול ממנו הה"ד חלב נבילה כו' ואכול כו'. לפיכך משה מזהיר להם לישראל ואמר להם זאת החי' ע"כ.

ואיתא (שבת קנא:) אין חי' שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תלים מט, יג) נמשל כבהמות נדמו, ובהזוהר הקדוש (וישב קצא.) מפרש דמה שנדמה האדם כבהמה הוא בא על ידי שהוא פוגם את פיו במאכלות אסורות, דעל ידי כן סר צלם מעליהם, ונדמה כבהמה, ועל כן ולזה לאשר דניאל (דניאל א, ח) לא התגאל בפת בתג המלך (זוהר משפטים קכה:) דמאכלו של אותו רשע נבוכדנצר הי' בשר בחלב, ודניאל לא אכל, אזי האירו פניו בדמות ופני אדם, ועל כן ולזה (דניאל ו, כג) לא שלטו בו האריות בשעה שהשליכו אותו לגוב

שאם יזהרו במאכלות כשרות אז יהיה "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל" הקב"ה ישמח את כל עם ישראל בשמחת

חֲמֻשִׁים אָמְתָה וּבִבְקָר אָמַר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מְרֹדְכַי עָלָיו וּבָא עִם
הַמֶּלֶךְ אֶל הַמְּשֻׁתָּה שָׁמַח וַיִּיטֵב הַדָּבָר לְפָנָי הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ו'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפָּר זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקִטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ו'

(א) וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכַי עַל בְּנֵתנָא וְתַרְשֵׁי שְׁנֵי סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמְרֵי הַסֶּפֶר אֲשֶׁר בְּקִשּׁוֹ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרוּשׁ: (ג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה נַּעֲשֶׂה יָקָר וְגִדּוּלָה לְמֶרְדֵּכַי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו לֹא נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דָּבָר: (ד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בְּחָצֵר וְהָמָן בָּא לְחָצֵר בֵּית הַמֶּלֶךְ תַּחֲצִינָנָה לֵאמֹר לְמֶלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת מֶרְדֵּכַי עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הִכִּין לוֹ: (ה) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הָמָן עֹמֵד בְּחָצֵר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא: (ו) וַיָּבוֹא הָמָן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מַה לַּעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הָמָן בְּלִבּוֹ^[ט] לְמִי יַחֲפִץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנִּי:

י.ט. זוהר שמות פְּרִשְׁת שְׁמוֹת (דף י"ז ע"א)

מחשבת הלב

אמר רבי שמעון, לפיכך כתיב, ויאמר (בראשית רל"ד ע"ב) כלומר הכניס בלבם דבר זה, כמו שנאמר מלתא דא, כמה דאת אמר, (שמואל ב', ט"ז) כי יי' אמר לו (לך) קלל את דוד. מחשבת הלב בלבד. וכן אמר ה' אמר לו קלל את הלב בלבד. וכן (אסתר ו') ויאמר ה'מן בלבד, וכן (בראשית י"ז) ויאמר בלבד הלבן מאה שנה. אופ הקא נמי, אכניס מחשבתא בלבד, דאמרו רב ועצום ממנו. מאי ממנו. רצונו לאמר ממנא דילהון, אינון אמרו בלביהו, דחילא ותוקפא דילהון, רברבא ותקיפא ממנו, משולטנא דילהון.

אמר רבי שמעון, לפיכך כתיב, ויאמר כלומר הכניס בלבם דבר זה, כמו שנאמר (שמואל ב טז) כי ה' אמר לו קלל את דוד. מחשבת הלב בלבד. וכן אמר ה'מן בלבד, וכן (בראשית יז) ויאמר בלבד הלבן מאה שנה, אופ הקא נמי, אכניס מחשבתא בלבד, דאמרו רב ועצום ממנו. מאי ממנו. רצונו לאמר ממנא דילהון, אינון אמרו בלביהו, דחילא ותוקפא דילהון, רברבא ותקיפא ממנו, משולטנא דילהון.

אמר רבי שמעון, לפיכך כתיב, ויאמר כלומר הכניס בלבם דבר זה, כמו שנאמר (שמואל ב טז) כי ה' אמר לו קלל את דוד. מחשבת הלב בלבד. וכן אמר ה'מן בלבד, וכן (בראשית יז) ויאמר בלבד הלבן מאה שנה, אופ הקא נמי, אכניס מחשבתא בלבד, דאמרו רב ועצום ממנו. מאי ממנו. רצונו לאמר ממנא דילהון, אינון אמרו בלביהו, דחילא ותוקפא דילהון, רברבא ותקיפא ממנו, משולטנא דילהון.

(ז) וַיֹּאמֶר הֶמֶן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (ח) יָבִיאוּ לְבוּשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבֹשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּם אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן כְּתֹר מַלְכוּת בְּרֵאשׁוֹ: (ט) וְנָתַן הַלְּבוּשׁ וְהַסּוּם עַל יַד אִישׁ מִשָּׂרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרִתָּמִים וְהַלְּבִישׁוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהִרְכִּיבֵהוּ עַל הַסּוּם בְּרִחוּב הָעִיר וְקָרְאוּ לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (י) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֶמֶן מֵהָרַק קַח אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה בֵּן לְמַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֵל תִּפְּל דָּבָר מִכֹּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: (יא) וַיִּקַּח הֶמֶן אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם וַיִּלְבַּשׁ אֶת מַרְדֳּכָי וַיִּרְכִּיבֵהוּ בְּרִחוּב הָעִיר וַיִּקְרָא לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (יב) וַיָּשָׁב מַרְדֳּכָי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהֶמֶן גִּדְּחַף אֶל בֵּיתוֹ אָבֵל וְחַפּוּי רֵאשׁ: (יג) וַיִּסְפֹּר הֶמֶן לְזָרִשׁ אִשְׁתּוֹ וּלְכָל אֲהֲבָיו אֵת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזָרִשׁ אִשְׁתּוֹ אִם מְזֻדַּע הַיְּהוּדִים מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר תַּחֲלוּת לְנַפְּל לְפָנָיו לֹא תוּכַל לוֹ כִּי נַפּוּל תַּפּוּל לְפָנָיו: (יד) עוֹדִם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְחֲלוּ לְהָבִיא אֶת הֶמֶן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

סֵפֶר
זוהר לְפִוְרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ז'

והוא, זוהר לְפִוְרִים (חלק א'),
מִסְפָּר זוהר לְפִוְרִים הַשָּׁלֵם,
בוֹ לְקִטְנוֹ הַמְּאֲמָרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ז

(א) וַיִּבְרָא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן לְשָׂתוֹת עִם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: (ב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן מִה שְּׂאֵלְתְּךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִתְּנִי לָךְ וַיִּמָּה בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי: (ג) וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אִם מִצְּאֵתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּתְּנִי לִי נַפְשִׁי בְּשֵׂאלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי^[א]: (ד) כִּי נִמְכַּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׁמִיד לְהַרְוֹג

כ. זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רט"ו ע"ב):

צדיקים מפשיטים לבושי החושף מהשכינה ומלבישים אותה בבגדים מאירים של סודות התורה

וכשחרב בית המקדש, פרושה שעבדים חפו ראשם ונדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה נקראו על שם המלכה, שנאמר עליה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אם יש צדיק שזכיותו ומעשיו להאיר בהם את המלכה, ולפשוט ממנה לבושי קדרות הפשוטים ולקשט אותה בלבושים של גונים מאירים של סודות התורה, מה כתוב בו? וראייתה לזכר ברית עולם. וראייתה, בסודות מאירים של התורה, שאו"ר נקרא ר"ז. זהו שכתוב (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור. ובסודות הללו נאמר וראייתה.

ובזמנא דאתחרב בי מקדשא, אוקמוה דעבדים חפו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה אתקריאו, על שם מטרוניתא, דאתמר עליה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אי אית ליה צדיק, דזכווי ועובדוי לאנהרא, בהון מטרוניתא, ולמפשוט מנה לבושי קדרותא דפשוטין ולקשטא לה בלבושין דגונוין נהירין דרזין דאורייתא, מה כתיב ביה, וראייתה לזכור ברית עולם. וראייתה, ברזין נהירין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי, הדא הוא דכתיב, (משלי ו) כי נר מצוה תורה אור. ובאלין רזין אתמר וראייתה.

השכינה מבקשת תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי

ובהוא זמנא סליק מניה רוגזא דבריה, ובהאותו זמן עולה ממנו רגז בנז, (אסתר ז)

וְלֹא־אֵבֶר^[כא] וְאֵלוֹ לְעֹבְדִים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכָּרְנוּ הַחֲרָשְׁתִּי כִּי אֵין הַצָּר

וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וַיִּמָּא לָהּ מַלְכָּא בְּצִלוֹתָא דְעַמִּידָה קַמִּיה, (אסתר ה) מַה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה בְּקִשְׁתָּךְ. בַּהֲהוּא זְמַנָּא, שְׂאֵלְתָא עַל פּוֹרְקָנָא דִּילָהּ, וּבְנָהָא עַמִּיה, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (אסתר ז) תִּנְתֵּן לִי נִפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשֵׁתִי. אֲבָל קִשְׁתָּ שְׂנֵאֲרֵית בְּעוֹלָם בְּגִלוֹת, שְׂעֵבַד הוּא, לְפַעְמִים יוֹצֵא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי מַכְשִׁירִים מַעֲשִׂיהֶם, וְלְפַעְמִים לֹא נִמְצָא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי לֹא מַכְשִׁירִים מַעֲשִׂיהֶם.

וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וַיִּמָּא לָהּ מַלְכָּא בְּצִלוֹתָא דְעַמִּידָה קַמִּיה, (אסתר ה) מַה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה בְּקִשְׁתָּךְ. בַּהֲהוּא זְמַנָּא, שְׂאֵלְתָא עַל פּוֹרְקָנָא דִּילָהּ, וּבְנָהָא עַמִּיה, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (אסתר ז) תִּנְתֵּן לִי נִפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשֵׁתִי. אֲבָל קִשְׁתָּ דְאַתְחִזִּיא בְּעֵלְמָא בְּגִלוֹתָא, דְעֵבַדָּא אִיהוּ, זְמַנֵּי דְנִפִּיק בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנוֹי מַכְשִׁירֵי עוֹבְדוֹ, וְלְזַמְנֵי לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנוֹי לֹא מַכְשִׁירֵי עוֹבְדוֹי (כאן חסר).

כא. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

ה' נכנס לגנת הביתן

וְלִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין מְנוּחָה עַד שְׁנַכְנַס לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם נְשָׁמוֹת הַצַּדִּיקִים. וְהַסִּימָן - כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. (אסתר ז) וַיִּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחֻמָּתוֹ מִמִּשְׁתַּה הַיֵּינן אֶל גַּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לִית לִיה נִיחָא עַד דְעָאֵל לְגַנְתָּא דְעֵדֶן לְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְצַדִּיקֵיָא. וְסִימָן (אסתר ז) כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. וַיִּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחֻמָּתוֹ מִמִּשְׁתַּה הַיֵּינן אֶל גַּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

כל האילנות שאו שערים

בְּשַׁעָה שְׁנַכְנַס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַן עֵדֶן, אֲזַ כֹּל אוֹתָם עֲצֵי הַגֵּן וְכֹל אוֹתָן נְשָׁמוֹת הַצַּדִּיקִים פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָה שְׁנַשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים שְׁבָאֲרֵץ חוֹזְרוֹת לְגוֹפָן, אֲזַ מַחֲזִיקִים בָּהֶם כֹּל אוֹתָם מְלֹאכִים, וְאוֹמְרִים (שם קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כֹּל עַבְדֵי ה'. וְלִמְדָנוּ שֶׁזֶה הַמַּחְנֶה הַשְּׁלִישִׁי

בְּשַׁעָתָא דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עָאֵל בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן, כְּדִין כֹּל אֵינּוֹן אֵילָנֵי דְגַנְתָּא, וְכֹל אֵינּוֹן נְשָׁמַתֵּי דְצַדִּיקֵיָא, פְּתַחֵי וְאוֹמְרִי, (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָתָא דְנִשְׁמַתְהוֹן דְצַדִּיקֵיָא דִּי בְּאַרְעָא אֶהְדְּרוּ לְגוֹפֵיָהוּ, כְּדִין אֶתְקִיפוּ בְּהוּ כֹל אֵינּוֹן מְלֹאכִין, וְאוֹמְרִי (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כֹּל עַבְדֵי יי'. וְאוֹלִיפְנָא דְדָא

שׁוּה בְּנוֹק הַמֶּלֶךְ: [כב]: (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר

מִשְׁרֵיָא תְּלִיתָא קֵא אַמְרֵי דָא, בְּאַרְבַּע שַׁעֲתֵי בְּתֵרֵיתָא. שְׂאוּמֵר אֶת זֶה בְּאַרְבַּע הַשָּׁעוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת.

בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְּקֵר

וְקֵאמְרֵי שִׁירְתָּא, עַד דְּסָלִיק נְהוּרָא דְצַפְרָא, דְּכַדִּין מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן כָּל אֵינוֹן כְּכַבִּיא וּמְזֹלִי, וְכָל אֵינוֹן מְלֶאכִין עֲלָיִן, דִּי שְׁלֹטְנֵיהוֹן בִּימְמָא, כְּלָהוּ מְשַׁבְּחִין לְמַאֲרֵיהוֹן, וְאַמְרֵי שִׁירְתָּא. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (איוב לח) בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְּקֵר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

וְאוּמְרִים שִׁירָה עַד שְׁעוּלָה אֹר הַבְּקָר, וְאַזְ מְשַׁבְּחִים אֶת אֲדוֹנָם כָּל אוֹתָם פּוֹכְבִים וּמְזֹלוֹת, וְכָל אוֹתָם הַמְּלֶאכִים הָעֲלִיּוֹנִים שְׁשֹׁלְטָנִים בְּיוֹם, כָּלָם מְשַׁבְּחִים אֶת אֲדוֹנָם וְאוּמְרִים שִׁירָה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (איובלח) בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְּקֵר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

כב. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה דף קפ"ה ע"א):

הוּא מְבַרֵךְ הַשְּׁלַחֵן, וְהַעוֹלָמוֹת כָּלָם מִתְּבַרְכִים

דְּהָא כַּד עֲלָמָא דְאַתִּי, עָאֵל לְהִיכְלָא דְעֲלָמָא תַּתְּאָה, וְאַשְׁכַּח דְּחַדִּי עֲלָמָא תַּתְּאָה עִם בְּנוֹי בְּהֵיא סְעוּדְתָא עֲלָאָה, כְּדִין אִיהוּ בְּרִיךְ פְּתוּרָא, וְעֲלָמִין כְּלָהוּ מִתְּבַרְכִין, וְכָל חִידוֹ וְכָל נְהִירוֹ דְאַנְפִּין אֲשַׁתְּכַחוּ תַמָּן. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא טז) לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ. (ק' ע"ב)

שְׁהֵרִי כְּאֲשֶׁר הָעוֹלָם הֵבֵא נִכְנָס לְהִיכָל שֶׁל הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן וּמוֹצֵא שְׁשֹׁמַח הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן עִם בְּנָיו בְּסְעוּדָה הָעֲלִיּוֹנָה הֵיא, אַז הוּא מְבַרֵךְ הַשְּׁלַחֵן, וְהַעוֹלָמוֹת כָּלָם מִתְּבַרְכִים, וְכָל שְׁמַחָה וְכָל הָאֶרֶץ הַפְּנִים נִמְצְאוֹת שָׁם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ויקרא טז) לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ.

זוהי השמחה ההיא של המקטרג ההוא

כְּתוּב (ויקרא טז) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיְיָ וְגוֹרֵל אֶחָד לְעִזָּאֵל. דָּא אִיהוּ הַהוּא חֲדוּה דְהַהוּא דְלִטוּרָא, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְטִיל עַמִּיָּה גּוֹרֵל, וְזַמִּין לֵיהּ, וְלֹא יַדַּע דְּנֹר דְּלִיק אֲטִיל עַל רִישִׁיהּ, וְעַל עַמָּא דִּילֵיהּ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (משלי כה) כִּי גַחְלִים אֲתָה חוֹתָה עַל רֵאשׁוֹ.

כְּתוּב (ויקרא טז) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיְיָ וְגוֹרֵל אֶחָד לְעִזָּאֵל. זֹהִי הַשְּׁמַחָה הֵיא שֶׁל הַמְּקַטְרֵג הַהוּא, כְּדִי שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפִּיל עִמּוֹ גּוֹרֵל, וּמְזַמִּין אוֹתוֹ, וְלֹא יוֹדַע שְׂאֵשׁ דּוֹלֵק שָׁם עַל רֵאשׁוֹ וְעַל הָעַם שְׁלוֹ, כְּמוֹ שְׁנֶאמַר (משלי כה) כִּי גַחְלִים אֲתָה חוֹתָה עַל רֵאשׁוֹ.

לְבַסוּף כְּאֲשֶׁר בָּא הַמֶּלֶךְ הַמְּלַכָּה מִבְּקֻשֶׁת עֲלֵיהּ וְעַל בְּנֵיהּ.

וְסִימָנָךְ (אסתר ה) אֶף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר וְסִימָנָךְ (אסתר ה) אֶף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר

המלכה עם המלך אל המשטה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלהא, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

המלכה עם המלך אל המשטה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלהא, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

בגלות מבקשת על בניה

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא ברין הוא למעבד עם אדום, ואתגזר הין זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המנות לנצח.

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא ברין הוא למעבד עם אדום, ואתגזר הין זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המנות לנצח.

בגלות השם העליון לא מתקיים בקיומו

וסימנך - בזמן הגלות (אסתר ז) כי נמפרנו אני וגו'. כי אין הצר שנה בגזק המלך. מה זה בגזק המלך? כמו שנאמר (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. שהרי השם העליון לא מתקיים בקיומו, וזהו בגזק המלך.

וסימנך, בזמנא דגלותא (אסתר ז) כי נמפרנו אני וגו'. כי אין הצר שנה בגזק המלך. מאי בגזק המלך. כמה דאת אמר, (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. דהא שמא עלאה, לא אתקיים בקיומיה, ודא איהו בגזק המלך.

ישראל יוצאים לחרות

ואז, והמן נבעת מלפני המלך והמלכה. אז אור הפנים וכל שמחה נמצאת, וישראל יוצאים לחרות ביום ההוא. ואז, מהיום ההוא והלאה, חרות ושמחה בגלוי לשלט עליהם, ואז צריך לשמוח עמם. מכאן והלאה, כמו שננתנו לו חלק להתרחק מהם, כך גם נותנים לשאר

וכדין והמן נבעת מלפני המלך והמלכה כדין, נהירו דאנפין, וכל חידו אשתכח, וישראל נפקי לחירו, בההוא יומא. כדין מההוא יומא ולהלאה, חירו וחדוה באתגליא, לשלטאה עליהו, כדין בעי למחדי עמהון, מכאן ולהלאה, כמה דיהבו ליה חולקא לאתפרשא מנהון,

המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות בן: (ו) ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: (ז) והמלך קם בחמתו^[כ] ממשיתה תיזן אל גנת הבית והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי בלתה אליו הרעה מאת המלך: (ח) והמלך שב מגנת הבית אל בית משיתה תיזן והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן חפו: (ט) ויאמר חרבונה אחד מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה חמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו: (י) ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שככה^[כד]:

הכי נמי יהבין לשאר עמין, לאתפרשא העמים להתרחק מהם למטה. מנהזן לתתא.

כג. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

כד. זוהר - ספר במדבר (פרשת נשא - דף קל"ג ע"א):

וחמת המלך שככה

תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחזות פומא, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) לא החזיק לעד אפו. קום רבי יוסי. קם רבי יוסי, פתח ואמר, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שני אלהיו. אשרי העם שככה לו. מהו שככה לו. כמה דאת אמר (אסתר ז) וחמת המלך שככה, שכין מרוגזיה.

זוהר ספר במדבר פרשת קרח (דף קעט ע"א):

בכעס יש סם המנות

מאן דכעיס, דאית ליה בכעס סם המנות, מי שכועס, שיש לו בפעם סם המנות, דעליה אוקמוה מארי מתניתין, כל שעליו בארו בעלי המשנה, כל הכועס הכועס כאילו עובד עבודה זרה. בגין האחר בוער באדם, ובאותה בהמה שנותן

לפהן, נפרד ממנו החרם, וסמא"ל אל אחר חרם, ונקבתו קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. והקדוש ברוך הוא ברוך בכל התורה כלה, וכל הברכות מימין, שבה אחוז הכהן. ומשום זה כל חרם צריך לתת לפהן, שהוא אוכל אותה באש ומשמיד אותה מהעולם, ושוככת האש משמאל בימין, שהוא מים, ובו (אסתר א) וחמת המלך שכה.

ובהיא בעירא דיהיב לכהנא אתפרש חרם מניה, וסמא"ל אל אחר חרם, ונקבא דיליה קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. וקודשא בריך הוא, בריך בכל אורייתא כלא, וכל ברקאן מימינא, דאחיד בה פהן. ובגין דא כל חרם צריך למיהב ליה לכהנא, דאיהו אכיל ליה בנורא, ושצי ליה מעלמא, ושכיף אשא משמאלא בימינא, דאיהו מינא, וביה (אסתר ז) וחמת המלך שכה.

זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רל"ד ע"א):

רעיא מהימנא

עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים

אמר הרועה הנאמן, הפנורה הקדושה, כל מה שאמרת - נכון, אבל המוח הוא מים, והלב הוא אש, ושניהם הם רחמים ודין. זה כסא רחמים, וזה כסא דין. והקדוש ברוך הוא מלך, עומד מכסא דין, שהוא הלב, ויושב על כסא רחמים, שהוא המוח.

וכאשר החובות מתרבים על האיברים ועל העורקים של הלב, שהוא כסא של דין, נאמר בלב, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשטה היין, שהוא יינה של תורה. ובזמן שכנפי ראה נושבות על הלב, נאמר (אסתר ז) וחמת המלך שכה. שעל שתי פנפי ראה נאמר, (שמות כה) והיו הכרבים פורשי כנפים למעלה סכים בכנפיהם על הפפרת, זו הפפרת של הלב.

ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כל מה דאמרת שפיר, אבל מוחא איהו מים, לב איהו אש, ותרווייהו איהו רחמי ודינא, דא כסא רחמי, ודא כסא דינא. וקודשא בריך הוא מלך, עומד מכסא דין, דאיהו לב. ויושב על כסא רחמים, דאיהו מוחא.

וכד חובין מתרביין על אברים, ועל ערקין דלבא, דאיהו כרסינא דדינא. אתמר בלבא, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשטה היין, דאיהו יינא דאורייתא. ובזמנא דכנפי ריאה נשבין על לבא, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם (אסתר ז) וחמת המלך שכה. דתרין כנפי ריאה, (שמות כה) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סכים בכנפיהם על הפפרת, דא כפורתא דלבא.

על ידי קול תורה וקריאת שמע שכה חמת המלך

ובמאי וחמת המלך שכה. בגין ובמה חמת המלך שכה? בגלל (שואשמע

את קול כנפיהם) (במדבר ז) וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל - זה קול התורה, קול של קריאת שמע. וַיְדַבֵּר אֵלָיו - בתפלות הפה, שעליו נֶאֱמַר (תהלים נא) אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

וְהוּא רוּחָא דְנִשְׁבִּיב בְּכַנְפֵי רִיָּאָה, אִיהוּ אִפִּיק קָלָא בְּקִנְהָ, דְאִיהוּ קִנְהָ חֲכָמָה קִנְהָ בִּינָה. וְאִתְמַר בְּהָ, (יחזקאל לז) כַּה אָמַר ה' מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי הַרוּחַ. שְׁהַן אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהוָה, וְזוּהִי רוּחַ שְׁדוּפְקַת בְּכָל עוֹרְקֵי הַלֵּב, שְׁנֶאֱמַר בְּהֶם (יחזקאל א) אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ.

מדרגת משה ור' שמעון

אָמַר הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, וְדַאי רוּעָה נֶאֱמָן, מִדְּרָגָה שְׁלֵף הִיא, שְׁבָה נֶאֱמַר וְחַמַּת הַמְּלָךְ שְׁכָכָה. (תהלים קמד) אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׁכָכָה, בְּגִימְטְרִיא מִשָּׁה. אָמַר לוֹ, בְּרוּךְ אַתָּה הַמְּאוֹר הַקְּדוּשׁ, גֵּר שְׁדוּלֵק לִפְנֵי הַמְּלָךְ וְהַמְּלָכָה. גֵּר ה' - הִיא נְשָׁמָה שְׁלֵף.

דְּוֹאֲשָׁמַע אֶת קוֹל כְּנַפֵּיהֶם (במדבר ז) וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל, דָּא קוֹל תּוֹרָה, קוֹל דְּקִרְיַאת שְׁמַע. וַיְדַבֵּר אֵלָיו, בְּצִלּוֹתָא דְפּוֹמָא, דְאִיהוּ (תהלים נא) אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

וְהוּא רוּחָא דְנִשְׁבִּיב בְּכַנְפֵי רִיָּאָה, אִיהוּ אִפִּיק קָלָא בְּקִנְהָ, דְאִיהוּ קִנְהָ חֲכָמָה קִנְהָ בִּינָה. וְאִתְמַר בְּהָ, (יחזקאל לז) כַּה אָמַר יי מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי הַרוּחַ. דְאִינוּן אַרְבַּע אַתְּוּוֹן יְדוּ"ד, וְהִיא אִיהוּ רוּחַ דְּדַפִּיק בְּכָל עוֹרְקֵי דְלִבָּא, דְאִתְמַר בְּהוֹן, (יחזקאל א) אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ.

זוהר - ספר דברים (פרשת שופטים - דף עד"ר ע"ב):

רעיא מהימנא (דף עד"ר ע"ב)

למנות שופטים

שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ וְגו' (דברים טז) בְּפִקּוּדָא דָּא, מְנֵי שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים. וְעוֹד (תהלים עה) כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט. כִּי י' (מ', ממונ), יו"ד שְׁחֻשְׁבוֹנוֹ כ', אַחַר כָּאֵן, כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, זֶה יִשְׁפִּיל ה"א ה"א, וְזֶה יָרִים, זֶה ו' ו'.

שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ וְגו' (דברים טז). בְּפִקּוּדָא דָּא, מְנֵי שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים. וְעוֹד (תהלים עה) כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, כִּי י' (מ', מניח) יו"ד דְּחֻשְׁבֻּנָּה כ', כְּתֵר (בתר) הָא, כ' אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, זֶה יִשְׁפִּיל ה"א ה"א (ה"ה), וְזֶה יָרִים דָּא (ו"ו) ו' ו'.

ארבע מיתות

פִּקּוּדָא בְּתַר דָּא, לְדוֹן בְּסִיף. לְדוֹן בְּחִנּוּק, מְצוּהָ אַחַר ז' - לְדוֹן בְּסִיף, לְדוֹן בְּחִנּוּק.

סֵפֶר
זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ח'

וְהוּא, זוהר לְפוּרִים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם,
בוֹ לְקַטְנוֹ הַמְאָמְרִים מִסְפֵּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ח'

(א) וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרוּשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת בֵּית הַמָּן צִרַר הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) וַיִּמְרָדְכִי בָּא לְפָנַי הַמֶּלֶךְ כִּי הִגִּידָה אֶסְתֵּר מַה הוּא לָּהּ: (ב) וַיָּסַר הַמֶּלֶךְ אֶת מַבְעַתוֹ אֲשֶׁר הָעֵבִיר מִהֶמָּן וַיִּתְּנָה לְמִרְדָּכָי וַתִּשָּׂם אֶסְתֵּר אֶת

לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה. לְדוֹן בְּדִין שְׂרִיפָה. לְדוֹן בְּדִין בְּסִיף לְמָאן, לְסִמָּא"ל. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה לד) כִּי רוּתָהּ בְּשָׁמַיִם חֲרָבִי הִנֵּה עַל אָדוֹם הִנֵּה עַל אָדוֹם תֵּרֵד.

חֲרָב ה'

חֲרָב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, י' רִישָׁא דְּחַרְבָּא. ו' גּוּפָא דְּחַרְבָּא. ה"א ה"א, תְּרִין פִּיפּוּיֹת דִּילָהּ. צְדָק צְדָק תִּרְדּוּף, חֲתָכִין תְּרִין דִּינִין, דִּינָא מִפִּי בֵּית דִּין דְּלַעֲיִלָּא, וְדִינָא מִפִּי בֵּית דִּין דְּלַתְתָּא. וּמַהֲכָא אֲשַׁתְּמוּדְעָ, אִין אָדָם נוֹקְף אֲצַבְעוּ מַלְמֻטָה עַד שְׁנִתְּנָה לּוֹ רְשׁוּת מַלְמֻטָה.

חֲרָב שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - י' רֵאשׁ הַחֲרָב, ו' גּוּף הַחֲרָב, ה"א ה"א שְׁתֵּי פִיפּוּיֹת שְׁלָהּ. צְדָק צְדָק תִּרְדּוּף, חוֹתְכִים שְׁנֵי דִינִים, דִּין מִפִּי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה וְדִין מִפִּי בֵּית דִּין שֶׁל מַטָּה. וּמַכָּאן נוֹדְעָ, אִין אָדָם נוֹקְף אֲצַבְעוּ מַלְמֻטָה עַד שְׁנִתְּנָה לּוֹ רְשׁוּת מַלְמֻטָה.

נִרְתִּיק הַחֲרָב

נִרְתִּיק דְּחַרְבָּא אֲדַנִּי. תַּמָּן אֲשַׁתְּכַח דִּינָא. בְּקִרְיַת שְׁמַע יְדוּ"ד. חֲרָבָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עָלָה אֲתָמַר (תהלים קמט) רוּמְמוֹת אֵל בְּגְרוֹנִים וְחֲרָב פִּיפּוּיֹת בִּינְדָם. בְּצַדִּיק חֵי עֲלָמִין, כָּלִיל ח"י בְּרַכָּאן, דְּבִיה אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי, בּוֹ נִכְנָסָת

נִרְתִּיק שֶׁל הַחֲרָב - אֲדַנִּי, שֵׁם נִמְצָא דִּין. בְּקִרְיַת שְׁמַע - הַיְהוּ"ה. חֲרָב שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עָלֶיהָ נֶאֱמַר (תהלים קמט) רוּמְמוֹת אֵל בְּגְרוֹנִים וְחֲרָב פִּיפּוּיֹת בִּינְדָם. בְּצַדִּיק חֵי הַעוֹלָמִים, כּוֹלֵל ח"י בְּרַכּוֹת, שָׁבוּ אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי, בּוֹ נִכְנָסָת

מְרַדְּכִי עַל בֵּית הַמֶּזֶן: (ג) וַתּוֹסֵף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וַתִּפְּלֵל לְפָנֵי רַגְלָיו וַתִּתְחַנֵּן לוֹ לְהַעֲבִיר אֶת רְעַת הַמֶּזֶן הָאֲנֹנִי וְאֵת מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים: (ד) וַיִּזְשַׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֵת שְׂרָבֹט הַזָּהָב וַתִּקַּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֹד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: (ה) וַתֹּאמֶר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מִצָּאֵתִי חַן לְפָנָיו וְכֹאֶר הַדְּבָר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת הַסְּפָרִים מִחֲשַׁבְתַּת הַמֶּזֶן בֶּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנֹנִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֵּר אֶת הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: (ו) כִּי אֵיכָבֶּה אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּרָעָה אֲשֶׁר יִמָּצֵא אֶת עַמִּי וְאֵיכָבֶּה אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּאַבְרֵן מוֹלְדָתִי: (ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׂוֹרֶשׁ לְאַסְתֵּר הַמֶּלֶכָּה וּלְמְרַדְּכִי הַיְהוּדִי הַנֶּהָה בֵּית הַמֶּזֶן נָתַתִּי לְאַסְתֵּר וְאֵתוֹ תָּלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר שָׁלַח יְדוֹ בַּיְהוּדִים (בַּיְהוּדִים): (ח) וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל הַיְהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וַחֲתֹמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתַּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וַנְּחַתֹּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ^[כח] אֵין לְהַשִּׁיב: (ט) וַיִּקְרְאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ בְּעֵת הַהִיא בַּחֲדָשׁ

בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׂכָה, הַחֲרָב בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ וּמַתְחַבְרִין תַּרְיִן שְׂמֵהֶן יֵאֱהוּדוֹנָהי. שָׂכָה, וּמַתְחַבְרִים שְׁנֵי שְׂמוֹת - יֵאֱהוּדוֹנָהי.

כה. זוהר - תקוני זוהר (תקונא תמשיין וְחַמֵּשׁ - דָּף פֶּט ע"א)

מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׂכוּתָבִים אֶת זְכוּיֹת יִשְׂרָאֵל

וְעוֹד אָמַר הֵוא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב וְעוֹד אָמַר הֵוא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הֵוא (שְׂמוֹת לֵב טז), תַּרְיִן יֵדִין כּוֹתְבוֹת מִיּוֹנָא וּמִשְׂמָאֵלָא, אָבֵל חֲרוֹת עַל הַלְּחָת, הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, (בן י"ה הוּא וְדָא'). כְּמָה מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׂכוּתָבִים אֶת זְכוּיֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִים שְׂחוּתָם הַמֶּלֶךְ בִּידֵיהֶם שְׂחוּתָמִים אֶת זְכוּיֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִים שְׂשׂוֹקְלִים וְעוֹד אָמַר הֵוא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הֵוא (שְׂמוֹת לֵב טז), תַּרְיִן יֵדִין כּוֹתְבוֹת מִיּוֹנָא וּמִשְׂמָאֵלָא, אָבֵל חֲרוֹת עַל הַלְּחָת עֲמוּדָא דְאֲמָצְעִיתָא, (נ"א בן י"ה אִיהוּ וְדָא'), כְּמָה מְלָאכִיא סְפָרִיא אֵית לְעִילָא דְכְּתָבִין זְכוּוֹן דִּישְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיא דְחֻתָּמָא דְמִלְכָא בִּידֵיהוֹן דְּחֻתָּמִין זְכוּוֹן דִּישְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיא

השלישי הוא חדש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב
 בכל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים
 והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד כוש שבע
 ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה בכתבה ועם ועם
 בלשנו ואל היהודים בכתבם ובלשונם: (י) ויכתב בשם
 המלך אחשורש ויחתם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד
 הרצים בפוסים רכבי הרכש האחשדרפנים בני הרמכים:
 (יא) אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר
 להקהל ולעמוד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל
 חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבו:
 (יב) ביום אחד בכל מדינות המלך אחשורש בשלושה
 עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר: (יג) פתשגן
 הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים
 ולהיות היהודיים (היהודים) עתודים (עתידים) ליום הזה
 להנקם מאיביהם: (יד) הרצים רכבי הרכש האחשדרפנים יצאו
 מבבלים ורחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה:

קלות וחמורות של התורה, זהו שכתוב
 איה סופר איה שוקל, וכשהוא חותם
 בטבעת המלך שהוא ו' (י), אין להשיב.
 חותם הוא ו', חותם אמת, יד כותב ויד
 חותם. ה' תחתונה פותבת, ה' עליונה
 חותמת, שהם ה' אצבעות של יד ימין
 וה' אצבעות של יד שמאל. ה' תחתונה
 פותבת באות ו', שהוא קולמוס, קנה
 של זרוע, ה' העליונה חותמת באות י',
 שהוא פה היד.

אינון שקלין קלין וחמורין דאורייתא,
 הדא הוא דכתיב (ישעיה לג יח) איה סופר
 איה שוקל, וכד איהו חתים בטבעת
 המלך דאיהו ו' (יא י) אין להשיב, חותם
 איהו ו' חותם אמת, יד כותב ויד חותם
 ה' תתאה כותב ה' עלאה חותם, דאינון
 ה' אצבעאן דייד ימינא וה' אצבעאן דייד
 שמאלא, ה' תתאה כותב באות ו' דאיהו
 קולמוס, קנה דזרועא ה' עלאה חותם
 באות י' דאיהו פה היד.

כו. זוהר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ט ע"ב):

עדין הוא מזדמן להשיב למראה העולם הזה כמקדם.

אמר רבי שמעון, מה אתהני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרף לאפקחא עינוי, בגין לאחזאה דעדין אזדמן איהו, לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדבדקדמין.

אמר רבי שמעון, מה הנני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרף לאפקחא עינוי, בגין לאחזאה דעדין אזדמן איהו, לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדבדקדמין.

יעשה הגוף ברירה חדשה

אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא אסתים מניה כל חיזו דהאי עלמא, ולא אתאביד כלא מניה, לא להוי ליה חיזו וחולקא דההוא עלמא. עלמא דא, בהפוכא איהו מההוא עלמא דאנן ביה, דבזמנא דתחיית מתיא, אפילו כחוטא דשערא לא הוה מעובדא דהאי עלמא, דכלא אתאביד בקדמיתא, (טלא יבטיל ליה, וישוי ליה) בההוא (דף קס"ט ע"ב) טלא (בקדמיתא) ויתעבר מניה כל זוהמא, ולבתר יתעביד פחמירא דא, ומניה יתעביד גופא ברירה חדתא, כף הכא.

אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא אסתים מנינו כל מראה העולם הזה ולא נאבד מנינו הכל, לא יהיה לו מראה וחלק של העולם ההוא. עולם זה הוא בהפוך מאותו עולם שאנו בו, שבזמן תחיית המתים אפילו כחוט השערה לא יהיה ממעשה העולם הזה, שהכל נאבד בהתחלה (הטל יבטל אותו וישים אותו) באותו הטל (בהתחלה), ויעבר מנינו כל זקמה, ואחר כך יעשה כחמץ זה, ומנינו יעשה הגוף ברירה חדשה, כף כאן.

האם היה כמו זה בעולם הזה

אמר לו רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא, בר נש דאתחזי בההוא גופא, כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

אמר לו רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא, בר נש דאתחזי בההוא גופא, כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

רוח הקדש

אמר לו, דבר זה שאלו לפני ראש הישיבה, שני עלמים שהתלבשו בינינו אחר שסבלו צער על חטא שלא נתן לגלות, ושאלו זה לפני ראש הישיבה, והוא אמר שזה היה כף בעולם הזה. מנין

אמר לו, מלה דא שאילו קמי רב מתיבתא, תרין עולימין דאתלבשו ביננא, בתר דסבלו צערא על חובא, דלא אתחזי לגלאת, ושאילו דא קמי רב מתיבתא. ואיהו אמר, דהא הוה בהאי עלמא הכי.

לנו? שְׁכַתּוּב (אסתר ה) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, הַתִּלְבָּשָׁה בְּאוֹתָהּ דְמוּת שֶׁל הָעוֹלָם הַהוּא. מַלְכוּת - זו רוח הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהִרִי מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם נוֹשֶׁבֶת רוּחַ מֵאוֹתָהּ רוּחַ הָאֲוִיר שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם, וְבָהּ הַתִּלְבָּשָׁה אֶסְתֵּר.

נִשְׁמַת אַחֲשֻׁרוּשׁ פָּרְחָה מִגְדֵּל הָאוּר

וּכְשֶׁנִּכְנְסָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרוּשׁ וַרְאָה אוֹתוֹ לְבוּשׁ שֶׁל אֹר, דְמוּתָהּ נִדְמָתָה לְמֶלֶךְ אֱלֹהִים, וּפָרְחָה מִמֶּנּוּ נִשְׁמַתוֹ לְפִי שְׁעָה. מְרַדְכִי גַם כֹּה, שְׁכַתּוּב (שם ה) וּמְרַדְכִי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת. לְבוּשׁ מַלְכוּת וְדַאי, דְמוּת שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם. וְעַל זֶה כְּתוּב (שם ט) כִּי נִפְלַ פַּחַד מְרַדְכִי עֲלֵיהֶם. פַּחַד מְרַדְכִי, וְלֹא פַחַד אַחֲשֻׁרוּשׁ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּמְהָ מֵתוּקִים דְּבָרִים אֵלּוּ. אֲשֶׁרִי חֲלָקִי. וְהִרִי יִדְעֵתִי שְׁצַדִּיקִים (בזח) בְּאוֹתוֹ עוֹלָם מֵתִלְבָּשִׁים בְּלְבוּשׁ שְׁנִקְרָא לְבוּשׁ מַלְכוּת, וְכֹה הוּא וְדַאי.

עֲטַרַת שְׁשׂוּרָה עַל רֹאשֵׁי הַצַּדִּיקִים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם

אָמַר לִיה, אֲוִירָא דְגַן עֲדָן, נְשִׁיבוּ דְרוּחַ קוּדְשָׁא אֵינּוּן, וּמֵתִלְבָּשֵׁן בֵּיהּ צַדִּיקֵינָא, כְּגוֹנוּא דְהוּוּ בְּהַאי עֲלֵמָא. וְלִבְתֵּר, רוּחַ קוּדְשָׁא שְׂרָאֵת, עַל רִישָׁא דְכָל חַד וְחַד. וְאַתְעֵטֵר וְאַתְעֵבִידָא לִיה עֲטֵרָא. וְכֹה הוּוּ לְמְרַדְכִי, דְכְּתִיב בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת, דִּיּוֹקְנָא דְהַהוּא עֲלֵמָא. וְלִבְתֵּר וְעֵטְרַת זְהָב גְּדוּלָה, דָּא עֲטְרַת, דְשְׂרִיאַת עַל רִישֵׁיהוּן דְצַדִּיקֵינָא בְּהַהוּא עֲלֵמָא. כַּד קִבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אוּרִייתָא, כְּגוֹנוּא דָּא הוּוּ לְהוּן. עַד דְחָבוּ, דְכְּתִיב בְּהוּ, (שְׁמוֹת לג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים מֵהַר חוֹרֵב. אַתְפְּשֻׁטוּ מֵהַהוּא לְבוּשָׁא.

מִנְלוֹן. דְכְּתִיב, (אסתר ה) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, אַתְלַבְּשַׁת בְּהַהוּא דִּיּוֹקְנָא דְהַהוּא עֲלֵמָא. מַלְכוּת: דָּא רוּחָא דְקוּדְשָׁא, דְהָא מַלְכוּת שְׁמִינָא, נְשִׁיב רוּחָא, מֵהַהוּא רוּחָא דְאֲוִירָא דְהַהוּא עֲלֵמָא, וְאַתְלַבְּשָׁא בֵּיהּ אֶסְתֵּר.

וְכַד עֲאֵלַת קָמִי מִלְכָּא אַחֲשֻׁרוּשׁ, וְחִמָּא הַהוּא לְבוּשָׁא דְנְהוּרָא, דִּיּוֹקְנָא אֲדָמִי לְמֶלֶךְ אֱלֹהִים. פָּרְחָה מִנֵּיהּ נִשְׁמַתָּא לְפּוּם שְׁעָתָא. מְרַדְכִי אוּף הַכִּי, דְכְּתִיב (אסתר ח) וּמְרַדְכִי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת. לְבוּשׁ מַלְכוּת, וְדַאי, דִּיּוֹקְנָא דְהַהוּא עֲלֵמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (אסתר ט) כִּי נִפְלַ פַּחַד מְרַדְכִי עֲלֵיהֶם. פַּחַד מְרַדְכִי, וְלֹא פַחַד אַחֲשֻׁרוּשׁ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּמְהָ מֵתִיקִין אֵינּוּן מְלִין, זְכָאָה חוּלְקִי, וְהָא יִדְעָנָא דְצַדִּיקֵינָא (ס"א בהא') בְּהַהוּא עֲלֵמָא, מֵתִלְבָּשֵׁן בְּלְבוּשָׁא דְאֲקָרִי לְבוּשׁ מַלְכוּת, וְהַכִּי הוּא וְדַאי.

(טו) וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלְפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּתִי^[טו] תִּכְבֵּלַת וְחֹזֶר
וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיף בּוּץ וְאַרְנָמָן וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן צָהֳלָה
וְשִׁמְחָה^[טז]: (טז) לַיְחֹדִים הַיְתֵה אֹרְחָה וְשִׁמְחָה וְשׁוֹשֵׁן וַיִּקְרָא^[כז]:

כז. זוהר - ספר שמות (פרשת פקודי - דף ר"ג ע"א):

רְצִים כְּנֶגֶד רְצִים אַחֲרֵים שְׂרָצִים לְהָרַע

ומשום כף נקרא תא הרצים, מקום שאותם הרצים רצים וממהרים להלחם ולנקם נקמות כנגד רצים אחרים שרצים להרע ולהחליש מזלות כפי לשלט עליהם. וסוד זה - (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים. רצים מצד זה ורצים מצד זה, ובגללם (שם ח) והעיר שושן צהלה ושמחה, או (שם ג) נבוכה. אם מקדימים אלה שפאן - העיר שושן שמחה. ואם מקדימים אלה של הצד האחר - העיר שושן נבוכה.

ובגין כף אקרי תא הרצים, אתר דאינון רצים רהטי, ואוחו לאגחא, ולנקמא נוקמין לקבל רצים אחרנין, דרהטי לאבאשא ולארתעא מזלין, לשלטאה עליהו. ורזא דא, (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים. רצים מסטרא דא, ורצים מסטרא דא, ובגינהון, (אסתר ח) והעיר שושן צהלה ושמחה, או (אסתר ג) נבוכה. אי מקדמי אלן דהכא, העיר שושן שמחה. ואי מקדמי אלן דסטרא אחרא, העיר שושן נבוכה.

כח. זוהר - תקוני זוהר (תקונא תלתין ותלת - דף עז ע"א):

יִרְאֵת ה' הוּא בֵּין בְּטוֹב וּבֵין לְהַפֵּךְ חֲלִילָה

קם רבי שמעון ואמר: אלעזר בני, יש מי שירא מהקדוש ברוך הוא כפי שיחיו את בניו ויגדל עשרו בעולם הזה, ואם חסר מזה, אינו ירא ממנו, זה לא שם לו את יראת יהו"ה לעקר, אבל מי שירא את הקדוש ברוך הוא בין בטוב בין בצרה, זהו מי ששם את יראת יהו"ה בו לעקר, ששילש דרגות הן של יראה, יש יראה בין בטוב בין בצרה, ויש יראה שירא את הקדוש ברוך הוא בטוב ולא בצרה, ויש יראה שלא שם אותה עליו לעקר, בין בטוב בין לצרה. צדיק גמור שם אותה

קם רבי שמעון ואמר אלעזר ברי, אית מאן דדחיל לקודשא בריך הוא בגין דיחון בנוי ויסגי עותריה בהאי עלמא, ואי חסר מהאי לא דחיל ליה, האי לא שוי ליה יראת יהו"ה לעקרא, אבל מאן דדחיל לקודשא בריך הוא בין בטיבו בין בעאקו, הא דא שוי יראת יהו"ה ביה לעקרא, דתלת דרגין אינון דיראה, אית יראה בין בטיבו בין בעאקו, ואית יראה דדחיל לקודשא בריך הוא בטיבו ולא בעאקו, ואית יראה דלא שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לעאקו, צדיק

עליו לעקר בין לטוב בין לדין, הבינוני שם אותה עליו לטוב ולא לדין, הרשע הגמור לא שם אותה עקר, לא בטוב ולא בדין.

גמור שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לדינא, בינוני שוי ליה עליה לטיבו ולא לדינא, רשע גמור לא שוי ליה עקרא לא בטיבו ולא בדינא.

שכינה נקראת יראה

ולמה השכינה נקראת יראה? שהרי היא נטלה מצד העמוד האמצעי. אלא כמו שהעמוד האמצעי נוטל מרחמים ודין, שהם ימין ושמאל, כך היא נוטלת משניהם, מצד השמאל זו נקראת יראה, פחד יצחק, שמצד הימין נקרא אהב"ה, וזו המצוה השניה שנאמר בה ואהבת עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד.

ושכינתא אמאי אתקריאת יראה, דהא היא מסטרא דעמודא דאמצעייתא אתנטילת, אלא כמה דעמודא דאמצעייתא נטיל מרחמי ודינא דאינון ימינא ושמאלא, הכי איהי נטלא מתרווייהו, מסטרא דשמאלא דא אתקריאת יראה פחד יצחק, דמסטרא דימינא אהב"ה אתקרי, ודא פקודא תנינא דאתמר בה (ירמיה לא ב) ואהבת עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד.

צדיקים עומדים לפני השכינה כגור לפני האבוקה

ומצד שני הצדדים הללו נקרא העמוד האמצעי אור ונר, והשכינה אורה, אבוקה. אורה - ליהודים היתה אורה, אבוקה - כך פרושהו בעלי המשנה, שצדיקים עומדים לפני השכינה כגור לפני האבוקה, מצד הימין יהו"ה, ומצד השמאל אדנ"י, ששם הדין, ומשום זה ביום הראשון ויאמר אלהי"ם יהי אור, משום שחמשה אור הם ביום הראשון, והם ה' העליונה, ומשם מאירים, י' בשמאל, וזה נר, וזה ה"י מן אלהי"ם, ה' לימין י' לשמאל, (ו' מל"א משניהם העמוד האמצעי, בן י"ה, וזהו סוד אלהי"ם מל"א ה"י, זו כתובה ראשונה. וסוד הדבר - ה"א, אלהי"ם זה מל"א"ה בהפוך אותיות, וזו ה' זעירה, שהיא מלאה משלש אותיות, ונעשית היו"ה, למעלה הוא הוי"ה, ובה מתחילים

ומתרין סטרין אלין אתקרי עמודא דאמצעייתא אור ונר, ושכינתא אורה אבוקה, אורה, ליהודים היתה אורה (אסתר ה טז), אבוקה הכי אוקמוהו מארי מתניתין דצדיקים קיימין קמי שכינתא כגור לפני האבוקה. מסטרא דימינא יהו"ה, ומסטרא דשמאלא אדנ"י דתמן דין, ובגין דא ביומא קדמא ויאמר אלהי"ם יהי אור (בראשית א ג), בגין דחמש אור אינון ביומא קדמא, ואינון ה' עלאה ומתמן נהרין, י' בשמאלא ודא נר, ודא ה"י מן אלהי"ם ה' לימינא י' לשמאלא, (ו' מל"א מתרווייהו עמודא דאמצעייתא, בן י"ה, ודא איהו רזא אלהי"ם מל"א ה"י, דא כתיבת קדמא. ורזא דמלה ה"א, אלהי"ם דא מל"א"ה בהפוך אתון, ודא ה' זעירא, דאיהי מליא מתלת אתון,

(יז) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וָעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ
 וְדָתוֹ מִגֵּיעַ שְׂמֵחָה וְשִׂשׂוֹן לַיהוּדִים מִשָּׂתָה יוֹם טוֹב וְרַבִּים מֵעַמֵּי
 הָאָרֶץ מִתִּיהָדִים כִּי נָפַל פֶּחַד תִּיהוּדִים עֲלֵיהֶם:

אותיות התורה ה"ו ואחר כך ט"י, ואנה נמצאת ה' אחרונה? אלא ד' היתה להיות ה', אלא מי גרם שפרח ממנה ו' שהוא הירך שלה, ' אלא נתנני שוממה כל היום דזה, זהו הוד שהוא הירך שלה, שהוא חזר דזה באלף החמישי, משום שפרח ממנה ירך, שעליו נאמר ותקע כף ירך יעקב, נודע שמימין מתחילה למנות האות ד' עד נצח, והוד הוא הירך, השלמות שלה, וזהו שנתן למשה, זהו שנאמר ונתן הוד למשה).

ואתעבידת היו"ה, לעילא איהו היו"ה, ובה מתחילין אתון דאורייתא היו"ה ולבתר ט"י, ואנה אשתכח ה' בתראה, אלא ד' הות למהוי ה', אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא נתנני שוממה כל היום דזה (איכה א ג), דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דזה באלף חמשאה, בגין דפרח מניה ירך, דעליה אתמר (בראשית לב כג) ותקע כף ירך יעקב, אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח, והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיהיב למשה, הדא הוא דאתמר ונתן הוד למשה).

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ט'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפָּר זוהר לְפִנְיֵים הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקִטְנוֹ הַמְאֲמָרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ט'

(א) **וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא** עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שָׁכְרוּ אֵיבֵי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפּוּךְ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הֵמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם: (ב) נִקְהְלוּ הַיְהוּדִים בְּעֵרְיָהֶם בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ לְשַׁלַּח יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָם וְאִישׁ לֹא עָמַד לִפְנֵיהֶם כִּי נָפַל פַּחַדָם עַל כָּל הָעַמִּים: (ג) וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחֻשְׁדֵרפָּנִים וְהַפַּחֹת וְעֹשֵׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מִנְשָׂאִים אֶת הַיְהוּדִים כִּי נָפַל פַּחַד מְרַדְּכִי עֲלֵיהֶם: (ד) כִּי גָדוֹל מְרַדְּכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי הָאִישׁ מְרַדְּכִי הוֹלֵךְ וְגָדוֹל: (ה) וַיָּכּוּ הַיְהוּדִים בְּכָל אֵיבֵיהֶם מִכַּת חֶרֶב וְהָרָג וְאֲכָדָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם בְּרָצוֹנָם: (ו) וּבְשׂוֹשַׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְהוּדִים וְאֲכָד חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ: (ז) וְאֶת פֶּרְשֵׁנְדָתָא וְאֶת דְּלָפוֹן וְאֶת אֶסְפֶּתָא: (ח) וְאֶת פּוֹרְתָא וְאֶת אֲדִלְיָא וְאֶת אֲרִידָתָא: (ט) וְאֶת פֶּרְמִשְׁתָּא וְאֶת אַרְיִסִי וְאֶת אֲרָדִי וְאֶת וַיִּזְתָּא: (י) עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בֶּן הַמְּדָתָא צָרַר הַיְהוּדִים הָרְגוּ וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יא) בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַחֲרוּגִים בְּשׂוֹשַׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה בְּשׂוֹשַׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְהוּדִים וְאֲכָד חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בְּשֵׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מַה עָשׂוּ וּמָה שָׁאַלְתֶּךָ וַיִּנְתֵּן לָהּ וּמָה בִקְשָׁתֶךָ עוֹד וְתַעֲשִׂי: (יג) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנְתֵּן גַּם מִחֵר לַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׂוֹשַׁן לַעֲשׂוֹת כְּדָת

היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ^[כט]: (יד) ויאמר המלך
 להעשות בין ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני המן תלו:
 (טו) ויקהלו היהודיים (היהודים) אשר בשושן גם ביום ארבעה
 עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזיה לא
 שלחו את ידם: (טז) ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו
 ועמד על נפשם ונוח מאיביהם וחרג בשנאייהם חמשה ושבעים
 אלף ובבזיה לא שלחו את ידם: (יז) ביום שלשה עשר לחדש אדר
 ונוח בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:
 (יח) והיהודיים (והיהודים) אשר בשושן נקהלו בשלשה עשר בו
 ובארבעה עשר בו ונוח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה
 ושמחה: (יט) על בן היהודים הפרושים (הפרושים) הישבים בערי
 הפרוזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה
 ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו: (כ) ויכתב מרדכי את
 הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות
 המלך אחשוורוש הקרוכים ותרחוקים: (כא) לקים עליהם להיות
 עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו
 בכל שנה ושנה: (כב) בימים אשר נחו בהם היהודים מאיביהם
 והחדש אשר נהפך להם מינון לשמחה ומאכל ליום טוב לעשות
 אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות
 לאביונים: (כג) וקבל היהודים את אשר תחלו לעשות ואת אשר
 כתב מרדכי אליהם: (כד) כי המן בן המדתא האנגי צרר כל
 היהודים חשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להפם
 ולאבדם: (כה) ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו

הַרְעָה אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים עַל רֹאשׁוֹ וְתָלוּ אֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל הָעֵץ: (כו) עַל בֶּן קִרְיָאן לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל שֵׁם הַפּוּר עַל בֶּן עַל כָּל דְּבָרֵי הָאֲגֵרָת הַזֹּאת וּמָה רָאוּ עַל כָּכָה וּמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם: (כז) קִיְמוּ וְקַבְּלוּ (וְקַבְּלוּ) הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל זְרַעֲם וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבֹר לַהֲיוֹת עֲשִׂים אֵת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה בְּכַתְּבָם וּבְזִמְנָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כח) וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר מִשְׁפָּחָה וּמִשְׁפָּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר וְעִיר וַיְמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְהוּדִים וְזָכָרָם לֹא יִסּוּף מִזְרַעֲם: (כט) וְהַכְּתָב אֶסְתֵּר הַמְּלֶכֶה בַת אֲבִיחַיִל וּמְרַדְּכָי הַיְהוּדִי אֵת כָּל תִּקְוָה לְקַיֵּם אֵת אֲגֵרַת הַפּוּרִים הַזֹּאת הַשְּׁנִיטָה: (ל) וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים אֶל שְׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְלַכּוֹת אַחַשְׁוֵרוּשׁ דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת^[5]: (לא) לְקַיֵּם אֵת יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה

5. זוהר - ספר בראשית (פרשת בראשית - דף מו ע"א):

שְׁלוֹם וְאַמֶּת הַיְנוּ מֵדַת תְּפָאֶרֶת

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנוּהוּ לוֹ. אָמַר לוֹ, הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מִלְמַעְלָה וַיִּצְחָק לְמַטָּה, אַתָּה תִּהְיֶה בְּאֲמִצֵּעַ וְתִכְלֹל שְׁלֹשֶׁתֶם, שְׁפָתוֹב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמָהוּ הָאֲמִצֵּעַ? הַיְנוּ שְׁלוֹם, וְהָרִי פְתוּב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב? אֶמֶת וְשְׁלוֹם הֵם אֶחָד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר ט) דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת, (ישעיה לט) כִּי יִהְיֶה שְׁלוֹם וְאַמֶּת בְּיָמַי, וְהַיְנוּ שְׁפָתוֹב (שם נח) וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ. דְּהַיְנוּ נַחֲלָה גְמוּרָה שִׁישׁ לוֹ

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנוּהוּ לוֹ, אָמַר לִיָּהּ הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מִלְמַעְלָה וַיִּצְחָק לְמַטָּה, אַתָּה תִּהְיֶה בְּאֲמִצֵּעַ וְתִכְלֹל שְׁלֹשֶׁתֶם דְּכַתִּיב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמָהוּ אֲמִצֵּעַ, הַיְנוּ שְׁלוֹם. וְהָא פְתוּב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב, אֶמֶת וְשְׁלוֹם חֵד הוּא. כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר (אסתר ט) דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת (ישעיה ט"ל) כִּי שְׁלוֹם וְאַמֶּת יִהְיֶה בְּיָמַי וְהַיְנוּ דְּכַתִּיב (ישעיה נ"ח) וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ. דְּהַיְנוּ נַחֲלָה גְמוּרָה דְּאֵית לִיָּהּ

החֶסֶד וְהַפֶּחַד וְהָאֱמֶת וְהַשְּׁלוֹם. וּלְפִיכֹן
אָמַר (תהלים קי"ח) אֲבָן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה
לְרֹאשׁ פִּינָה.

הַחֶסֶד וְהַפֶּחַד וְהָאֱמֶת וְהַשְּׁלוֹם. וּלְפִיכֹן
אָמַר (תהלים קי"ח) אֲבָן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה
לְרֹאשׁ פִּינָה.

אֲבָרְהָם עֶמֶד וְזָכָה אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ

אֲבָן מֵאֲסוֹ אֲבָרְהָם וַיִּצְחַק שִׁבְנוֹ אֶת
הָעוֹלָם, הִיתָה עֵתָה לְרֹאשׁ פִּינָה. וְלָמָּה
מֵאֲסוֹ בָּהּ וְהֵלֵא נֶאֱמַר (בראשית כ"ו) עֲקֹב
אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמֹר
מִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי. מֵאִי
מִשְׁמֵרֵי, אָמַר מִדַּת חֶסֶד. כָּל יְמֵי
הַיּוֹת אֲבָרְהָם בְּעוֹלָם לֹא הוֹצֵרְכֵתִי אֲנִי
לְעִשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שֶׁהָרִי אֲבָרְהָם עֶמֶד
שָׁם בְּמִקְוֵי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרֵי, בְּמִדָּה
זוֹ הִיתָה מְלֹאכְתִּי שֶׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת
הָעוֹלָם כְּלוֹ וְאֶפִּילוֹ נִתְחַיְבוּ, אֲנִי מְזַכֶּה
אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְלִבָּם
לְעִשׂוֹת רִצּוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה
אֲבָרְהָם וְכִתִּיב (בראשית כ"א) וַיִּטַּע אֶשֶׁל
בְּבָאָר שֶׁבַע. סֵדֶר לְחֻמוֹ וּמִימֵיו לְכָל בְּאֵי
עוֹלָם וְהָיָה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם, לְמִי
אַתֶּם עוֹבְדִים, עֲבַדוּ אֶת יְיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ. וְהָיָה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בְּאִים
וְשָׁבִים.

אֲבָן מֵאֲסוֹ - אֲבָרְהָם וַיִּצְחַק, שִׁבְנוֹ אֶת
הָעוֹלָם, הִיתָה עֵתָה לְרֹאשׁ פִּינָה. וְלָמָּה
מֵאֲסוֹ בָּהּ, וְהֵלֵא נֶאֱמַר (בראשית כו) עֲקֹב
אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמֹר
מִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי? מַה זֶה
מִשְׁמֵרֵי? אָמַר מִדַּת חֶסֶד: שֶׁכָּל יְמֵי
הַיּוֹת אֲבָרְהָם בְּעוֹלָם לֹא הוֹצֵרְכֵתִי אֲנִי
לְעִשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שֶׁהָרִי אֲבָרְהָם עֶמֶד
שָׁם בְּמִקְוֵי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרֵי - בְּמִדָּה
זוֹ הִיתָה מְלֹאכְתִּי, שֶׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת
הָעוֹלָם כְּלוֹ, וְאֶפִּילוֹ נִתְחַיְבוּ אֲנִי מְזַכֶּה
אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְלִבָּם
לְעִשׂוֹת רִצּוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה
אֲבָרְהָם, וְכִתוּב (שם כא) וַיִּטַּע אֶשֶׁל בְּבָאָר
שֶׁבַע. סֵדֶר לְחֻמוֹ וּמִימֵיו לְכָל בְּאֵי עוֹלָם,
וְהָיָה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם: לְמִי אַתֶּם
עוֹבְדִים? עֲבַדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ! וְהָיָה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ
בְּאִים וְשָׁבִים.

הַבָּא לְטָהָר מִסִּיעִין

וּמְנַלְן שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הָיָה מְזַכֶּה, שֶׁנֶּאֱמַר
הַמְכֹסֶה אֲנִי מֵאֲבָרְהָם וְאֲבָרְהָם הָיָה יְהִיָּה
וְגו'. אֵלֵא אֲזַכְּהוּ שְׂיִבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים
וְיִזְכֶּה. וְכִי אֶפְשָׁר לֹא יִדַּע הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֹּא יִכְלוּ לְהִנָּצֵל. אֵלֵא זְכוּתוֹ
קָאָמַר. מִכָּאן אָמְרוּ בָּא לְיִטְהַר מִסִּיעִין
אוֹתוֹ. בָּא לְיִטְמָא פּוֹתְחִין לוֹ מֵאִי פּוֹתְחִין
לוֹ, אוֹתָן הַפְּתוּחִים תְּמִיד. מִצְוֹתַי חֲקוֹתַי

וּמְנַלְן לָנוּ שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הָיָה מְזַכֶּה? שֶׁנֶּאֱמַר
(שם י"ח) הַמְכֹסֶה אֲנִי מֵאֲבָרְהָם, וְאֲבָרְהָם הָיָה
יְהִיָּה וְגוֹמֵר. אֵלֵא אֲזַכְּהוּ שְׂיִבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם
רַחֲמִים וְיִזְכֶּה. וְכִי אֶפְשָׁר לֹא יִדַּע
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֹּא יִכְלוּ לְהִנָּצֵל? אֵלֵא
זְכוּתוֹ הוּא אָמַר. מִכָּאן אָמְרוּ, בָּא לְטָהָר -
מִסִּיעִין אוֹתוֹ. בָּא לְטְמָא - פּוֹתְחִים לוֹ. מַה
זֶה פּוֹתְחִים לוֹ? אוֹתָם הַפְּתוּחִים תְּמִיד.

בְּזִמְנֵיהֶם כַּאֲשֶׁר קִים עֲלֵיהֶם מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה
 וְכַאֲשֶׁר קִימוּ עַל נַפְשָׁם וְעַל זֶרְעָם דְּבָרֵי הַצְּמוּת וְזַעֲקָתָם:
 (לב) וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר קִים דְּבָרֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתָּב בַּסֵּפֶר:

ותורתֵי, אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא חִפְצָתִי בָּהּ
 אֲשֶׁמֹר מִצְוֹתֶיהָ. מֵאֵי תוֹרֹתֶי, אֵלֶּה
 אֲפִילוּ הוֹרָאוֹת וּפְלִפּוּלִים שְׁמוּרִים
 לְמַעַלָּה, הוּא יִדְעַם וּפְלִפֵּל וְקִימָם.
 מִצְוֹתֵי חֻקוֹתֵי וְתוֹרֹתֵי - אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא
 חִפְצָתִי בָּהּ, אֲשֶׁמֹר מִצְוֹתֶיהָ. מֵאֵי זֶה
 תוֹרֹתֵי? אֵלֶּה אֲפִילוּ הוֹרָאוֹת וּפְלִפּוּלִים
 שְׁמוּרִים לְמַעַלָּה הוּא יִדְעַם וּפְלִפֵּל וְקִימָם.

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק י'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק י

(א) וַיִּשְׁמַע הַמֶּלֶךְ אֶחָשֶׁרֶשׁ (אֲחִישֶׁרֶשׁ) מִם עַל הָאָרֶץ וְאֵי הַיָּם: (ב) וְכָל מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלָּת מְרַדְכֵי אֲשֶׁר גָּדְלוּ הַמֶּלֶךְ הַלּוֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדֵי וּפְרָס^[א]: (ג) כִּי מְרַדְכֵי הַיְהוּדִי מִשְׁנָה לְמֶלֶךְ אֲחִישֶׁרֶשׁ^[ב] וְגָדוֹל לַיְהוּדִים וְרָצוּי לְרַב אֲחִיו דָּרָשׁ טוֹב לְעַמּוֹ וְדָבַר שָׁלוֹם לְכָל זְרַעוֹ:

לא. זוהר - ספר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ה ע"ב):

נחלק המלכות לשנים

ועל דא חדי משיח, וחדי רב מתיבתא, דקא אתבשר בדא. ואמר רב מתיבתא, דהא דייק למשיח ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר, (דניאל ה) פריס פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס. מאינון אתוון דופרסין אשתמע ליה. והקא מאי הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פריס פריסת מלכותך חייבא, על ידי דמשיח אחרא, ולבתר ישלוט מלך פרס, ויטל מלכוון סגיאין, והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי, והוא ישלוט ויקטול סגיאין, וההוא משיחא, ולבתר יפול, ויקבלון מלכותא קדישי עליונין. ועל דא, ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.

ועל זה ששמח המשיח ושמח ראש הישיבה, שהתבשר בזה. ואמר ראש הישיבה, שהרי דיק למשיח ואמר, מנין היה לדניאל שאמר, (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה למדי ופרס? מאותן אותיות של ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר לו, כך זה ודאי, פרס פריסת מלכותך (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח אחר, ואחר כך ישלט מלך פרס ויטל ממלכות רבות, וישלט על ארץ הקדש שנים עשר חדשים, וישלט ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כך יפל, ויקבלו את המלכות קדושים עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס נשמע כאן.

לב. זוהר - תקוני זוהר (הקדמת תקוני זוהר - דף יד ע"ב):

משנה והלכה

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין, כ"ה כ"ד של שחרית הם ארבעים ותשעה

פְּנִים, וַיֵּשׂ אַרְבַּעִים וַתִּשְׁעָה פְּנִים לַמָּטָה
מִצַּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַקָּטָן, שֶׁהוּא מִטְטְרוֹ"ן,
וְהוּא אַרְבַּעִים וַתִּשְׁעָה פְּנִים. וּבְהֵם יִזְהִירוּ
בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה, שֶׁהִיא שְׁנֵי הַלֵּכָה,
הַשְּׂפָחָה שְׁלוֹ, מִשּׁוּם כִּי מְרַדְּכֵי הַיְּהוּדִי
מְשָׁנָה לְמֶלֶךְ, כְּמוֹ זֶה מְשָׁנָה - מְשָׁנָה
לְמֶלֶךְ, וּבִיּוֹ יִזְהִירוּ בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה. כְּזוֹהַר
הַרְקִיעַ דָּא הַלְכָה, שֶׁהִיא קַבְּלָה לַמְּשָׁה
מְסִינֵי, וְכַמּוֹה עֲלֵמוֹת יֵשׁ לָהּ, שֶׁהֵן הַלְכוֹת
פְּסוּקוֹת, שְׁנַאֲמַר בְּהֵן וְעֲלֵמוֹת אֵין מְסַפֵּר,
וְהִיא עוֹלָה עַל כָּלָם. זֶהוּ שְׂפָתוֹב וְאַתָּה
עֲלִית עַל כְּלָנָה, וְהִיא עִם כָּלָם, כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרוֹהוּ הַלְכָה כְּרַבִּים.

וְאִית מִ"ט אַנְפִּין לַתְּתָא מְסַטְרָא
דְּיִשְׂרָאֵל זֹטָא דְּאִיהוּ מִטְטְרוֹ"ן, וְאִיהוּ
מִ"ט אַנְפִּין, וּבְהוֹן יִזְהִירוּ מְאִרֵי מְשָׁנָה,
דְּאִיהִי תַנְיִנָא לַהֲלָכָה שְׂפָחָה דִּילֵיהּ, בְּגִין
כִּי מְרַדְּכֵי הַיְּהוּדִי מְשָׁנָה לְמֶלֶךְ (אסתר ו א),
כְּגוֹנָא דָּא מְשָׁנָה, (דף יד ע"ב) מְשָׁנָה
לְמֶלֶךְ, וּבִיּוֹ יִזְהִירוּ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין, כְּזוֹהַר
הַרְקִיעַ דָּא הַלְכָה, דְּאִיהִי קַבְּלָה לַמְּשָׁה
מְסִינֵי, וְכַמּוֹה עוֹלִימָאן אִית לָהּ דְּאִינוּן
הַלְכוֹת פְּסוּקוֹת, דְּאַתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח)
וְעֲלֵמוֹת אֵין מְסַפֵּר, וְאִיהִי סְלֵקָא עַל
כְּלָהּ, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (משלי לא כט) וְאַתָּה
עֲלִית עַל כְּלָנָה, וְאִיהִי עִם כְּלָהּ, כְּמֹה
דְּאוּקְמוּהוּ הַלְכָה כְּרַבִּים.

אֲשֶׁרֵיהֶם אוֹתָם שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׂכְנָה לְהוֹצִיאָהּ מֵהַגְּלוּת

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בְּהֵן יִהְיוּ כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם
וְעַד. כְּכּוֹכְבִים וְדָאֵי, שְׂאִין לָהֶם חֶשְׁבוֹן.
שְׂפָל כּוֹכַב וְכּוֹכַב נִקְרָא עוֹלָם יְחִיד, וְזֶהוּ
וְעֲלֵמוֹת אֵין מְסַפֵּר. וְאֵלוּ הַעֲלֵמוֹת אֵל
תִּקְרִי עֲלֵמוֹת אֵלָא עוֹלָמוֹת. וּמִשּׁוּם
שֶׁהַצְּדִיקִים הֵם כְּכּוֹכְבִים וְלִכְל אֶחָד יֵשׁ
כּוֹכַב, בְּגַלְל זֶה פְּרָשׁוּהוּ הַרְאִשׁוֹנִים, כֹּל
צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפִנֵי עֲצָמוֹ, וְכֹל
מִי שֶׁזָּכָה לַהֲלָכָה אַחַת - יוֹרֵשׁ עוֹלָם
אֶחָד, כֹּל שְׂכָן מִי שֶׁזָּכָה לְמַסְכַּת אַחַת אוֹ
שְׂתִים אוֹ לְשָׁשִׁים, שְׁנַאֲמַר בְּהֵם שְׁשִׁים
הַמָּה מְלָכוֹת, שְׂפָל מַסְכַּת הִיא גְּבִירָה
בְּעֲצָמָה. אֲשֶׁרֵי הוּא מִי שִׁיּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ
בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהַלְכָה הִיא עֲלֵמַת הַגְּבִירָה,
שֶׁהִיא קַבְּלָה. אֲשֶׁרֵיהֶם אוֹתָם
שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׂכְנָה, שֶׁהִיא עַל כָּלָם
בְּהַלְכָה, לְהוֹצִיאָהּ מֵהַגְּלוּת, שְׁנַאֲמַר בְּהֵן

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בְּהֵן יִהוּן כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם
וְעַד, כְּכּוֹכְבִים וְדָאֵי דְלִית לוֹן חוֹשְׁבָנָא,
דְּכָל כּוֹכְבָא וְכּוֹכְבָא אַתְקִרֵי עֲלֵמָא
יְחִידָא, וְדָא הוּא וְעֲלֵמוֹת אֵין מְסַפֵּר,
וְאֵלִין עֲלֵמוֹת אֵל תִּקְרִי עֲלֵמוֹת, אֵלָא
עוֹלָמוֹת, וּבְגִין דְּצְדִיקֵי אֵינוּן כְּכּוֹכְבִים,
וְכֹל חַד אִית לֵיהּ כְּכַב, בְּגִין דָּא אוּקְמוּהוּ
קְדָמָאִין, כֹּל צְדִיק וְצְדִיק אִית לֵיהּ עוֹלָם
בְּפִנֵי עֲצָמוֹ, וְכֹל מָאן דְּזָכָה לַהֲלָכָה חַד
יְרִית עֲלֵמָא חַד, כֹּל שְׂכָן מָאן דְּזָכִי
לְמַסְכַּתָּא חַדָּא, אוֹ לְתִרִין, אוֹ לְשִׁתִּין,
דְּאַתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח) שְׁשִׁים הַמָּה
מְלָכוֹת, דְּכָל מַסְכַּתָּא מְטְרוֹנִיתָא אִיהִי
בְּגִרְמָה, זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּיְרִית לָהּ בְּהֵאִי
עֲלֵמָא, דְּהַלְכָה עוֹלִימָא דְּמְטְרוֹנִיתָא,
דְּאִיהִי קַבְּלָה, וְכָאִין אֵינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
בְּשִׂכְנָתָא דְּאִיהִי עַל כְּלָהּ בְּהַלְכָה,

ובפשעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם, וְלֹהוּלִיכָה אֶל
בַּעֲלָה שְׁתֵּהִי לָהּ קַבְלָה בְּזָרוּעוֹתַי,
וְלִקְיָם בָּהּ שְׂמָאלוֹ תַּחַת לְרֹאשֵׁי וְכוּ'.

לֹא־פָקָא לָהּ מִן גְּלוּתָא, דַּאתְמַר בָּהּ
(ישעיהו נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם,
וְלִמְיֹזֶל לָהּ לִגְבֵי בַּעֲלָה, לְמַהוּי לָהּ קַבְלָה
בְּזָרוּעוֹי, לְקִיָּים בָּהּ (שיר ב ו) שְׂמָאלוֹ תַּחַת
לְרֹאשֵׁי וְכוּ'.

בימי יהושע במקום המלכות שלטה השפחה

שִׁבְגָלוֹת מִשְׁנֵי"ה, שְׁהִיא מִטְטְרוֹ"ן, שׁוֹלֵט,
וְהוּא מִשְׁנֵה לְמֶלֶךְ, בְּמִקּוֹם שֶׁהַגְּבִירָה
יוֹשֶׁבֶת מִשְׁנֵה, וְזֶהוּ וְשִׁפְחָה כִּי תִירֵשׁ
גְּבִירָתָהּ. וּבִימֵי מֹשֶׁה לֹא שְׁלֹטָה הַשִּׁפְחָה
אֶלֶּא הַגְּבִירָה. אַחֲרַי שְׂמוֹשָׁה מֵת וַיִּרֶשׁ
יְהוֹשֻׁעַ, שְׁהוּא נַעַר, בְּמִקּוֹם הַמְּלָכוֹת
שְׁלֹטָה הַשִּׁפְחָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲנִי שֶׁר
צָבָא יְהו"ה עֵתָה בְּאַתִּי.

דְּבַגְלוּתָא מִשְׁנֵי"ה דְּאִיהוּ מִטְטְרוֹ"ן
שְׁלֹטָא, וְאִיהוּ מִשְׁנֵה לְמֶלֶךְ, בְּאַתְרַי
דְּמִטְרוֹנִיתָא יִתְבָּא מִשְׁנֵה, וְדָא אִיהוּ (משלי
ל כג) וְשִׁפְחָה כִּי תִירֵשׁ גְּבִירָתָהּ, וּבִיּוֹמוֹי
דְּמֹשֶׁה לֹא שְׁלֹטָא שִׁפְחָה אֶלֶּא
מִטְרוֹנִיתָא, לְבַתֵּר דְּמִית מֹשֶׁה וַיִּרִית
יְהוֹשֻׁעַ דְּאִיהוּ נַעַר, בְּאַתְרַי מְלָכוֹתָא
שְׁלֹטָא שִׁפְחָה, כְּמָה דְּאַתְרַי אֶמַר (יהושע ה
יד) אֲנִי שֶׁר צָבָא יְהו"ה עֵתָה בְּאַתִּי.

אין דורשין במרפבה ביחיד

וְהָיִי בְּאַרְנוֹ שְׁמִטְטְרוֹ"ן הוּא מַעֲשֵׂה
מְרַפְּבָה, וְעָלִיהּ אֶתְמַר אֵין דוֹרְשִׁין בְּמִרְפְּבָה
בְּיַחֲדָא, מָה זֶה בְּיַחֲדָא? בְּיַחֲדָא שֶׁל עוֹלָם,
אֶלֶּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמַבִּין מִדְּעֵתוֹ. חֲכָם
בְּחֲכָמָה וּמַבִּין בְּבִינָה וַיִּוֹדַע בְּדַעַת,
שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וְאַמְלָא אוֹתוֹ רֹחַ אֱלֹהִים
בְּחֲכָמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא
מִשְׁכֵּן שֶׁהַתְּמִלָּא בְּשִׁלְשֵׁת הַדְּרָגוֹת הַלְלוֹ.
וּבְכָל מְלָאכָה - זֶה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית,
שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, שְׁאִין דוֹרְשִׁים לָהּ
בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית בְּשָׁנִים, אֶלֶּא בְּיַחֲדָא שֶׁל
הָעוֹלָם, הַמְּרַפְּבָ"ה שְׁלָהּ הוּא מִטְטְרוֹ"ן,
גוֹף הַשְּׂכִינָה.

וְהָיִי אִוְקִימָנָא, מִטְטְרוֹ"ן אִיהוּ מַעֲשֵׂה
מְרַפְּבָה, וְעָלִיהּ אֶתְמַר אֵין דוֹרְשִׁין
בְּמִרְפְּבָה בְּיַחֲדָא, מָהֵי בְּיַחֲדָא
דְּעָלְמָא, אֶלֶּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמַבִּין
מִדְּעֵתוֹ, חֲכָם בְּחֲכָמָה וּמַבִּין בְּבִינָה וַיִּוֹדַע
בְּדַעַת, דַּאתְמַר בְּהוֹן (שמות לא ג) וְאַמְלָא
אוֹתוֹ רֹחַ אֱלֹהִים בְּחֲכָמָה בְּתַבּוּנָה
וּבְדַעַת, בְּגִין דְּאִיהוּ מִשְׁכְּנָא דְּאַתְמַלִּי
בְּתַלְתַּי דְּרָגִין אֵלִין, וּבְכָל מְלָאכָה דָּא
מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שְׂכִינָתָא תַּתָּא, דְּאִין
דוֹרְשִׁין לָהּ בְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית בְּשָׁנִים,
אֶלֶּא בְּיַחֲדָא דְּעָלְמָא, מְרַפְּבָ"ה דִּלְהּ
אִיהוּ מִטְטְרוֹ"ן גוֹף שְׂכִינָתָא.

